

Vô Hữu Khả Cập

Contents

Vô Hữu Khả Cập	1
1. Chương 1: Tiệc Tối	2
2. Chương 2: Minh Nhất	3
3. Chương 3: Lăn Đầu Gặp Gỡ	4
4. Chương 4: Ghé Thăm Đoàn Phim	5
5. Chương 5: Tiệc Rượu	6
6. Chương 6: Gặp Lại Lương Cảnh Thâm	7
7. Chương 7: Thăm Dò	8
8. Chương 8: Cự Tuyệt	9
9. Chương 9: Té Ngựa	10
10. Chương 10: Bảo Vệ	11
11. Chương 11: Mộng Xuân	12
12. Chương 12: Bí Mật	13
13. Chương 13: Lam! Bar	14
14. Chương 14: Hẹn Nhau	15
15. Chương 15: Gặp Gỡ Tình Cờ	16
16. Chương 16: Cặp Hai Nhà Họ Lương	17
17. Chương 17: Scandal	18
18. Chương 18: Bước Đầu	18
19. Chương 19: Sống Chung	19
20. Chương 20: Lời Đồn Đài	21
21. Chương 21: Ghen	22
22. Chương 22: Vương Uyển	23
23. Chương 23: Thằng Thẩn	24
24. Chương 24: Tình Nồng	26
25. Chương 25: Nhà Họ Lương	27
26. Chương 26: Cảnh Tuấn	28
27. Chương 27: Mẹ Lương	29
28. Chương 28: Tình Nồng	30
29. Chương 29: Biệt Ly	30
30. Chương 30: Tương Tư	31
31. Chương 31: Trở Về	33
32. Chương 32: Hòa Tan	34
33. Chương 33: Tâm Ý	35
34. Chương 34: Vây Thành	36
35. Chương 35: Hạnh Phúc	38
36. Chương 36: Ngày	38

Vô Hữu Khả Cập

Giới thiệu

Thể loại: ám áp văn, thanh thủy văn, công sủng thụEdit: PaoBeta: JenNhân vật: ôn nhu thâm tình công + song tính n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-huu-kha-cap>

1. Chương 1: Tiệc Tối

Namdiễn viên trẻ, nổi tiếng cả lĩnh vực điện ảnh và truyền hình Lâm Vĩ, đang nằm nghỉ ngơi trên ghế sofa ở phòng sinh hoạt, thân thể có chỗ đúng là không thoải mái. Thật ra chuyện này Lâm Vĩ cũng đã quen thuộc rồi, vùng bụng dưới đau đau, lại trướng lên, khiến lòng hần thấp thỏm không yên! Rõ ràng là đàn ông con trai, vì sao lại giống con gái, đều phải trải qua những “ngày ấy”?

Từ khi biết thân thể mình cùng những người khác có điểm khác biệt, Lâm Vĩ cũng chưa từng oán trách ba mẹ mình chút nào. Ba mẹ đã vì hắn đã phải trả giá rất nhiều, lại sợ hắn cảm thấy mình bị coi nhẹ lơ là tình cảm mà không sinh thêm đứa em nào nữa, toàn tâm toàn ý dành hết tình yêu thương cho hắn.

Lâm Vĩ thực đã muốn trở về nghỉ ngơi, nhưng tiệc tối đêm nay lại không thể vắng mặt, vì thể Chu tỷ đặc biệt gọi hắn từ đoàn phim “Tiêu dao du 2 đến, điều này khiến Lâm Vĩ cảm thấy bất an. Tiệc tối là nơi xa hoa thanh nhã, cử chỉ đều phải tao nhã duyên dáng, ăn uống đầy phép tắc lễ nghi, lại còn phải trò chuyện, cười cười nói nói. Thật là biết cách làm người ta mệt mỏi!

Cửa phòng đột nhiên mở ra, Chutỷ trong bộ lễ phục màu bạc bắt mắt chống nạnh nhìn Lâm Vĩ nằm dài trên ghế: “Mệt chết hả? Đừng ngủ, cố chịu một chút, lễ lộc bình thường chị cũng không gọi em về làm gì, cũng chỉ người này nói qua người kia nói lại, xã giao này nọ, nhưng quả thật lần này rất quan trọng. Cố lên, cố lên nào.” Nàng đi tới phẩy phẩy đầu Lâm Vĩ, cười cười nói: “Một hồi về sớm cũng không sao, tinh thần sa sút, mặt mày cứ ủ rũ vậy ở lại cũng không có tác dụng gì.”

Lâm Vĩ chậm rãi ngồi dậy, mặt vẫn ngơ ngác, vỗ nhẹ hai bên má để lấy lại tinh thần, làm cho mình trở nên có sức sống một chút, rồi mới nháy nháy mắt gian xảo mà nói với Chu tỷ: ” Em trưng ra bộ mặt này, chỉ chờ mấy lời đó của chị thôi đó, hahaha.”

Chỉ trước mặt người đại diện của mình, Lâm Vĩ mới không phòng bị mà thoải mái một chút.Chutỷ lớn hơn hắn 20 tuổi, phát hiện ra hắn rồi tự mình đào tạo bồi dưỡng, giúp đỡ tận lực để hắn có được ngày hôm nay. Lâm Vĩ không biết Chu tỷ có biết hắn giấu trong lòng một bí mật hay không, hay biết mà không nói ra, chỉ là như vậy đối với Lâm Vĩ mà nói, cũng đã là một ơn huệ to lớn.

Sửa soạn lại quần áo của mình, khoác lên bộ âu phục màu xám bạc được cắt may tinh tế, Lâm Vĩ trở lại với hình tượng “bạch mã hoàng tử” trong lòng hàng vạn thiếu nữ mới lớn, xua tan vẻ mệt mỏi vừa rồi trong tức khắc.

Chutỷ không cùng Lâm Vĩ vào bàn tiệc. Là một người đại diện nổi tiếng, trong tay Chutỷ còn có một ngôi sao đắt giá khác cần phải lo lắng – Vương Uyển, mà Lâm Vĩ cũng có một vị trợ lý theo chăm lo cạnh mình là Tiểu Quách. Dù mới chỉ vào nghề được vài năm, nhưng tài năng sớm bộc lộ và được khẳng định đã làm cho Lâm Vĩ trở nên lãnh đạm hơn một chút, tâm sự, chuyện trò cùng người khác cũng ít đi, thực tâm mà thổ lộ tâm tình lại càng không có, vậy nên Tiểu Quách dù lòng rất muốn cũng không thể vượt quá bốn phần mà quan tâm, chăm sóc hắn nhiều hơn được.

Cùng nói đôi ba câu với Tiểu Quách trên đường đến buổi tiệc, Lâm Vĩ mới biết nhân vật chính của buổi tiệc chính là vị chủ tịch chuẩn bị được kế thừa trong truyền thuyết của Lương thị, Lương Cảnh Thâm. Công ty quản lý của Lâm Vĩ, Thịnh Thế là một nhánh thuộc tập đoàn giải trí của gia tộc Lương thị. Lần này, ông Lương không biết vô tình hay hữu ý mang con trai cả của mình rèn luyện trong lĩnh vực bất động sản (nguyên mẫu là) vài năm nay trở về, trước là quản lý Thịnh Thế này, sau là làm quen với tất cả sản nghiệp của dòng họ, coi như là bước đầu kế nghiệp.

Tiểu Lương tổng anh tuấn, giỏi giang thân chinh đến, tất nhiên các ngôi sao của công ty cũng không thể vắng mặt, cũng mặt mày rạng rỡ, vui mừng mà tham dự buổi tiệc chào đón. Không khí náo nhiệt này khiến

Lâm Vĩ có phần không thích nghi được, hần lẩm nhẩm trong miệng: “Còn không phải là cúp đuôi lấy lòng người khác, hừ.”

Vừa đến khách sạn 5 sao xa hoa lộng lẫy của Lương thị, hàng trăm phóng viên chờ sẵn vội vàng vây quanh xe, tạo ra một khung cảnh nhộn nhạo chưa từng có. Cũng phải, Thịnh Thế đổi chủ tịch, tin tức trọng đại biết bao nhiêu, nói cho cùng, Thịnh Thế không phải nhất thì cũng là nhì ở nơi này, chính bản thân Lâm Vĩ hần đứng ngoài cũng quan tâm không ít, vậy nên báo chí vội vàng đưa tin nóng sốt cũng phải.

Lâm Vĩ vừa bước xuống xe, hai bên trái phải đã thấy các vệ sĩ tiến lên hộ tống hần vào trong an toàn. Hần tuy là ngôi sao của dòng phim cổ trang truyền hình, có hơi xa lạ và hoang đường so với hiện thực, thế nhưng các bạn trẻ quan tâm ái mộ vẫn rất nhiều, chuyện xấu đương nhiên cũng được ít nhiều thiếu nữ chú ý.

Chen lẫn xô đẩy loạn thành một đoàn, Lâm Vĩ nghe thấp thoáng câu hỏi của một ký giả nào đó: “Lâm Vĩ, xin cho biết ý kiến của anh về việc Tiêu Dao Du 2 đổi người hợp tác?”, “Lâm Vĩ, Lý Khả và Lưu Thần, anh thích đóng chung với cô gái nào hơn?”

Những lời đó quả thật đều đến tai Lâm Vĩ, nhưng giữ thái độ trầm mặc, hần đi thẳng vào bàn. Những chuyện này đều không thể trả lời lung tung, phát ngôn bừa bãi, nếu không, ngày mai trên trang nhất các báo lá cải sẽ chạy tít “Lâm Vĩ bất mãn XX, công khai khen ngợi ngưỡng mộ YY”. Hơn nữa, thân thể chẳng lấy gì làm thoải mái càng khiến hần lười tỏ ra vui vẻ, hợp tác.

2. Chương 2: Minh Nhất

Sải bước vào khu vực sảnh tiệc, Lâm Vĩ mới nhận ra hàng chục minh tinh nổi tiếng đang túm năm tụm ba nhỏ nhẹ trò chuyện, không chỉ là trang phục sang trọng quyến rũ, trang điểm quý phái hơn ngày thường mà cả những hành động nhíu mày che miệng cười đùa của các nàng cũng khiến đại sảnh sáng lên không khí vui tươi. Lý Khả, nữ diễn viên đang hợp tác với Lâm Vĩ trong Tiêu Dao Du 2, từ xa nhìn thấy hần vội đi tới chào hỏi: “Anh cũng tham dự à? Biết vậy lúc chiều em chờ đi cùng anh, cứ nghĩ anh không thích tiệc tùng tụ tập như thế này.”

Đêm nay Lý Khả khoác lên mình chiếc váy ngắn màu tím trang nhã cùng với những trang sức nhỏ xinh càng tăng thêm độ quý phái của cô. Thắt lưng màu trắng lại càng tôn thêm nét tinh xảo, đẹp đẽ. Lâm Vĩ nhìn cô đẹp hơn mọi ngày, cười tủm tỉm mà nói: “Buổi tiệc của chủ tịch mới, anh làm sao dám vắng mặt đây! Mà này, em xinh đẹp hơn mọi ngày là có ý đồ gì hả?”

Lý Khả còn nhỏ, vừa vào nghề không bao lâu, Tiêu Dao Du 2 là bộ phim đầu tiên nàng đóng chính, hiển nhiên da mặt không thể dày như Lâm Vĩ, nghe hần nói vậy liền nhăn nhó mặt: “Ngày thường em cũng vậy mà.”

Dứt lời, Lý Khả vội vàng bỏ đi tìm bạn bè mình. Lâm Vĩ nhớ đến lúc cô vừa tiến đến, mùi phấn son và nước hoa nồng nặc, lắc lắc đầu, không dám nói thêm lời khen ngợi nào nữa.

Lâm Vĩ lấy một ít điểm tâm cho mình rồi tiến đến khu nghỉ ngơi mà ngồi xuống, cảm giác thầy hai chân có chút mỏi mệt. Hôm nay phải diễn tới ba phân đoạn, trong người lại có chút không thoải mái không thể nói ra, nhiều năm như vậy, hần cũng đã học được cách thần nhiên chấp nhận sự thật, cả đời an an ổn ổn mà trôi qua với ba mẹ là đủ thỏa mãn rồi. Cái gọi là tình yêu hay tương tư gì đó, Lâm Vĩ đều không muốn trải qua, hần sẽ không yêu thương ai khác ngoài ba mẹ và bản thân mình, chỉ như vậy, mới có thể che giấu được tất cả, cũng không gây tổn thương cho bất kỳ ai. Vốn dĩ trước kia, ba mẹ Lâm Vĩ cũng nghĩ tới việc mang hần đi phẫu thuật, thế nhưng thời buổi mà thị phi tràn ngập, báo chí hóng hớt từng chút một để kiếm sống qua ngày, hần thật lòng không muốn lên trang nhất các báo với câu chuyện quái dị như vậy, gia đình hần làm sao còn có thể an tâm mà sống đây, sau này Lâm Vĩ lại đi theo nghiệp diễn xuất, chuyện đó dĩ nhiên trôi tuột vào quá khứ!

Vừa ngồi chưa nóng chỗ, một bóng đen đã hướng hần mà tới, không nói cũng biết, kiểu này vĩnh viễn chỉ có cậu nhỏ nhà Trần gia, người duy nhất có thể ở nơi sang trọng quý phái mà ào ào đi như gió, ngồi như nằm (=)=).

Cậu cầm ly nước của Lâm Vĩ, làm một hơi cạn sạch rồi mới hai mắt lấp lánh nhìn hắn, Lâm Vĩ nhúc nhúc đầu, biết rõ nhất định cậu ta hứng thú với thứ mới lạ gì rồi, quả nhiên y như là vậy, Trần Minh Nhất hạ giọng thì thầm: “Lát nữa em dẫn anh đến chỗ này hay lắm, thế nào?”

Lâm Vĩ quét mắt nhìn không gian đã đầy người trước mặt, lắc đầu: “Tôi ở đây một chút rồi về liền.”

“Đừng mà, mỗi lần ra ngoài chơi thế nào cũng bị bọn paparazi bám đuôi chụp ảnh ỉ xèo, chưa đi được đâu đã phải chạy về.” Minh Nhất mặt mày bí xị ầm ức mà nói.

Lâm Vĩ chăm chú nhìn cậu ta, ngờ ngờ vực vực mà nói: “Chẳng phải cậu gọi người ta tới sao, làm sao họ không quan tâm cho được.”

Trần Minh Nhất chớp chớp mắt quái dị nhìn hắn, lòng tự hỏi sao Lâm Vĩ lại biết được, nhưng dù sao cũng không thể nhận, nếu nhận chẳng khác nào tự đập đuôi chính mình, Trần Minh Nhất tự nghĩ, thế là ngay lập tức, cậu ta thay đổi thái độ, nín nọt nói: “Thế nào lại như vậy được, ai chả biết em đối với anh là tốt nhất.”

Lâm Vĩ liếc liếc ly nước vừa bị Minh Nhất nhấp qua, nghĩ bụng không thể uống tiếp nữa rồi. Không phải ghét bỏ Minh Nhất, chỉ là với ai, Lâm Vĩ cũng không thân mật gần gũi một chút nào, bất quá, quả thật cậu ta chính là người bạn tốt nhất mà Lâm Vĩ có. Chủ yếu là vì cậu không ngại bộ mặt lạnh lùng không chút cảm tình như trời sinh của Lâm Vĩ mà cứ gần gũi gần gũi hắn.

Nghĩ đến đây, hắn chợt phì c

ười: “Hôm nay anh mệt thật, để hôm nào rồi đi. Em không phải đang coi công ty âm nhạc nhà mình sao, chạy đến đây làm gì? Do thám hả?”

Trần Gia cùng với Thịnh Thế đều là những công ty giải trí hàng đầu, chẳng qua lĩnh vực hoạt động chính của Trần Gia là âm nhạc, trong khi Thịnh Thế lại đẩy mạnh đầu tư ở điện ảnh và truyền hình.

Trần Minh Nhất cười ha ha: “Hôm nay anh Cảnh Thâm lần đầu lộ diện, làm sao không tới được.” Vừa dứt lời, cậu ngưỡng chừng nhìn nhó: “Huống chi còn là anh em chơi chung từ nhỏ tới giờ.”

Minh Nhất nói chuyện mờ mờ ám ám, khiến Lâm Vĩ thích thú cười to: “Em đừng làm nhạc nữa, đi đóng phim đi, diễn hay ghê.”

3. Chương 3: Lần Đầu Gặp Gỡ

Tiệc tối đã đến lúc bắt đầu, Lâm, Trần hai người đứng lên, cùng nhau tiến đến trung tâm hội trường. Lâm Vĩ trong nháy mắt cảm giác khó chịu, mỗi tháng vào những ngày này, hắn liền có cảm giác bản thân thực đáng ghét, chỉ là đành phải chấp nhận, cũng không biết phải làm gì khác hơn.

Đèn hội trường dần dần mờ đi, nhường lại ánh hào quang nơi sân khấu nhỏ phía trên. Bình thường chú ý đều được dồn và các ngôi sao, hôm nay lại phải ngược mắt nhìn lên xem người khác, coi như là lần đầu tiên rửa mắt.

Một người đàn ông bước ra, nam tính và vững chãi. Không MC, không có kịch bản, tự nhiên như không, anh ta tự cầm micro, nói đôi ba dòng ngắn gọn giới thiệu bản thân. “Tôi là Lương Cảnh Thâm, từ mai sẽ cùng làm việc với mọi người ở Thịnh Thế, hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ và cùng nhau giúp công ty phát triển và thành công hơn nữa.”

Chung quanh mọi người hào hứng vỗ tay nhiệt liệt, bên tai lại là tiếng sùng bái ca ngợi không ngớt của Trần Minh Nhất, Lâm Vĩ đứng dưới ngẩng đầu nhìn người phía trên, nụ cười không tính là xa cách, ngầu quan tuấn lãng, thân hình cao to, rắn chắc.

Nếu như nói chỉ trong tích tắc, Lâm Vĩ thấy lòng mình khẽ rung động có vẻ hơi giả dối nhưng quả thật, cảm giác trong lòng hắn có chút thay đổi. Có lẽ chưa bao giờ gặp ông chủ đẹp trai như vậy đi, Lâm Vĩ cười cười, tự giấu thầm bản thân.

Kế tiếp là thời gian chuyện trò làm quen xã giao, tiểu Lương tổng xung quanh trùng trùng điệp điệp các cô gái, xinh đẹp có, dịu dàng có, sắc sảo có, ngây thơ đáng yêu có. Lâm Vĩ cùng cậu nhỏ Trần gia lại quay vào

chỗ ngồi lúc trước của mình nói chuyện, hần nhìn cậu không ngừng nói cười múa may, buồn cười nhếch mép một cái. Trần Minh Nhất lại nghĩ câu chuyện của mình thú vị, càng được thể hăng hái hơn nữa.

Lúc này, hai cánh cửa gỗ nặng chịch từ từ mở ra, Vương Uyển xinh đẹp động lòng trong chiếc váy dài màu nhạt, cổ chữ V xẻ sâu thấp thoáng, tóc thả hờ hững phía trước, đoan trang lại gợi cảm cực kỳ, chậm chậm đi tới.

Ánh mắt mọi người nhất loạt dừng lại trên người cô, có ghen tỵ, có ngưỡng mộ, có tán thưởng, có hâm mộ, Lương Cảnh Thâm vừa thấy Vương Uyển lập tức đi tới, lễ độ mà bắt tay, hôn chào hỏi bên má. Chu tỷ đi sau Vương Uyển, cùng Lương Cảnh Thâm trò chuyện, Lâm Vĩ ở xa quá không thể nghe được thứ gì, đại loại cũng đoán được là xã giao chào hỏi.

Minh Nhất đứng bên ngơ ngẩn, lẩm bẩm: “Quả là ngôi sao hạng A có khác, lùi một bước tiến hai bước, chấp nhận đi muộn để thu hút sự chú ý, haha, xem ra đêm nay vị trí vedette dành giao cho Vương Uyển rồi.”

Lâm Vĩ bĩu môi: “Cũng chỉ có cô ta mới dám đi vậy thôi, ai bảo người ta là diễn viên sáng giá nhất Thịnh Thế chứ”. Ngẫm lại chính mình vừa quay xong phân đoạn đã phải tới ngay lập tức, chưa nghỉ ngơi được bao nhiêu, hần cảm giác thật bất bình, cảm giác bị phân biệt đối xử quả nhiên không tốt chút nào. Tốt nhất là mau mau tích cực kiếm tiền một chút rồi mang ba mẹ đi nước ngoài sống một cuộc sống hạnh phúc viên mãn. Bây giờ chỉ mới 23t, còn bốn năm hợp đồng nữa là có thể đi được rồi, Lâm Vĩ nghĩ vậy cảm thấy khoái trá, cười cười.

Nhưng mà ông trời có chiều lòng ai bao giờ, nhất là Lâm Vĩ lại luôn được “để ý” tới. Lúc cả khay rượu đổ ụp vào người, hần thề là hần hiểu rõ điều này hơn bao giờ hết.

Lâm Vĩ chỉ muốn đứng dậy đi vào WC, lại nghe thảm một cái, quay lại đã thấy cả khay rượu trên tay anh bồi bàn chuyển địa điểm vào người mình. Vậy là sau Lương Cảnh Thâm và Vương Uyển lúc đầu, hần trở thành người thứ ba thu hút sự chú ý của toàn dân thiên hạ. Đáng tiếc là lại bằng thất sách thế này đây! Lâm Vĩ đành tự an ủi mình: Thôi, cũng là có lý do về sớm, tốt tốt.

Lương Cảnh Thâm nghiêng người nhìn qua. Một chàng trai trẻ, dáng người tinh tế lọt vào tầm mắt anh. Rượu đang chảy xuôi theo quần áo, ướt đầm, dính dính, để lộ ra vóc người duyên dáng. Vụn thủy tinh vỡ lấm tấm dưới chân. Chàng trai ban đầu là sững sốt, sau đó thản nhiên cười, nhượng mi tự đắc, bĩu môi, đủ mọi sắc thái hiện rõ lên khuôn mặt. Nhiều người có thiện ý cười an ủi, vài người vội qua giúp chàng trai nhưng cậu đều khéo léo từ chối, hướng Trần Minh Nhất phát tay tạm biệt, rồi đi về phía anh. Lương Cảnh Thâm nghĩ, chắc hẳn cậu muốn xin lỗi vì mình đã gây ra náo loạn không đáng có trong buổi tiệc, thế là anh còn đang suy tính xem nên cười thế nào cho phải phép, có cần chờ cậu về nhà thể hiện sự quan tâm của cấp trên hay không? Kết quả là cậu đi thẳng tới Chu Ly bên cạnh, xin phép về trước, rồi đi thẳng, mắt cũng không thèm nhìn anh lấy một lần. Vì thế tiểu Lương tổng của chúng ta tên tò, nụ cười cứng ngắt không thể nào nhúc nhích nổi.

4. Chương 4: Ghé Thăm Đoàn Phim

Tiêu Dao Du 2 đang tiến hành quay những bối cảnh cuối cùng, Lâm Vĩ cùng Lý Khả cũng thân càng thân hơn trước, âu cũng là lẽ dĩ nhiên! Ở cái nơi khí hậu cò gáy thâm sơn cùng cốc, bốn phía chẳng có lấy một toà nhà, rải rác chỉ toàn đất đá và cỏ cây, xa xa mới thấy dấu hiệu có người ở, rất thích hợp với Tiêu Dao Du thuộc thể loại tiên hiệp, mang sắc thái cổ trang, nhưng với con người lại chán ngán vô cùng, không có thông tin tín hiệu, cũng chẳng có lấy một ai chuyện trò.

Không thể online chat chit, cùng xem tin, thành viên đoàn làm phim chỉ có thể tự tìm niềm vui cho mình, máy chơi game, đánh bài cùng mật chược đều được trưng dụng. Lâm Vĩ dạo gần đây lại hứng thú với sách, mà Lý Khả lại không để hần yên, suốt ngày tra tấn lỗ tai hần không ngừng, có lẽ vì hai bọn họ là cùng công ty, chuyện gần đây Lý Khả hay kể nhất chính “Giám đốc Lương và những câu chuyện cũ”.

Lâm Vĩ thật không ngờ, vị giám đốc Lương này vừa mới đến, đã có thể gây chú ý đến nỗi chuyện hồi nào hồi nao cũng bị đào ra. Thiệt là phải khen ngợi tinh thần và thái độ nghề nghiệp của các anh chị bà tám, chuyện tình từ thời học sinh tới mười mấy năm lại đây, tỷ mỹ đều có hết.

Lý Khả chỉ biết một ít chuyện của Lương Cảnh Thâm, còn lại đều là chính mình tự đoán đông đoán tây này nọ, tất nhiên không đủ làm Lâm Vĩ hứng thú. Bất quá đối với hắn, vị giám đốc này ấn tượng, lịch duyệt thanh nhã vậy mà lại có một đoạn tình cảm với ngôi sao của Thịnh Thế, Vương Uyển, thật là đáng ngạc nhiên. Lâm Vĩ mới bắt đầu đóng phim một năm nay, trước đó cũng không để ý tin tức showbiz này nọ, hiển nhiên là không biết.

Tính tò mò của Lâm Vĩ bị khơi lên: “Vậy sao đó thế nào? Sao lại chia tay?” Lý Khả trầm ngâm một hồi, rồi cuộc mở miệng, đem những gì mình nghe ngóng được kể cho Lâm Vĩ: “Là tự mình đa tình thôi, Vương Uyển lúc đó còn chưa nổi tiếng như bây giờ, làm sao trối được thiếu gia như giám đốc Lương.”

Nói xong những lời này, gương mặt Lý Khả biểu lộ thái độ vừa yêu vừa hận như lúc Vương Uyển vừa xuất hiện đêm đó, lòng Lâm Vĩ trầm lại một mảnh.

Tiêu Dao Du 2 đến hồi kết thúc, tin tức người ở trên đến thăm hỏi động viên làm Lý Khả bất ngờ hết văng. Hôm đó mưa rơi tầm tã, đoàn làm phim chuẩn bị cảnh biệt ly của nam nữ diễn viên chính, Lâm Vĩ cùng Lý Khả đang trong lều tập lại lời thoại cho cảnh cuối thì giám đốc Lương đến.

Lâm Vĩ giọng đầy tình cảm thổ lộ: “Hình Nhi, ta sẽ không ly khai nàng, cái chết cũng không thể đem chúng ta tách ra...”. Lời thoại quỷ quái gì không biết. Không nghe Lý Khả tiếp lời, Lâm Vĩ ngẩng đầu lên, nhìn theo hướng của nàng đã thấy khóe miệng người đó cong lên một đoạn.

Sơ mi trắng có vài hoạ tiết tối màu, quần tây đen nhàn nhã, vừa đơn giản lại vừa cổ điển, quả thật không ai có thể tạo được cảm giác anh tuấn như người đang đứng kia.

Lâm Vĩ bị nhìn thẳng vào mắt, khe dờ sang hướng khác, cậu đẩy Lý Khả một cái, nói nhỏ: “Giám đốc Lương, chúng tôi phải ra diễn đây.” Lý Khả vừa phục hồi tinh thần, mặt hồng hồng đỏ đỏ ngượng nghịu, xấu hổ cũng không thể ở lại, vội theo ra ngoài.

Tiếp đó, Lâm Vĩ cảm giác bị nhìn chằm chằm một hồi lâu, lơ đãng nhìn sang, thấy người kia đứng phía trong nhìn mình không chớp mắt, cảm giác thật không quen, có chút mất tự nhiên!

Chẳng biết đây có phải là kỳ sát hạch nhân viên hay không, Lâm Vĩ mơ mơ hồ hồ nghĩ ngợi trong đầu.

Lương Cảnh Thâm nhìn Lâm Vĩ đứng trong mưa toàn thân ướt chèm nhẹp, quần áo mỏng manh, khỏi nói cũng biết mưa đầu thu có bao nhiêu lạnh, cảm giác lần này đột nhiên cao hứng ghé thăm đoàn làm phim cũng không phải là ý kiến hay.

5. Chương 5: Tiệc Rượu

Sau vài ngày vội vội vàng vàng mà chạy cho hợp với tiến độ công việc, Lâm Vĩ đã trở nên mệt mỏi không tả nổi, giọng nói khàn khàn hỗn hển. Tuy rằng có nguy cơ phải mất giọng vài ngày, nhưng hắn cũng không được nghỉ ngơi hoàn toàn. Buổi sáng phải đến studio để chụp ảnh quảng cáo cho bộ phim, loay hoay lúc đi ra mới phát hiện trời đã đứng bóng.

Miễn cưỡng ghé người dựa vào cửa sổ để dạ dày thoải mái tiêu hóa lượng thức ăn vừa nạp, Lâm Vĩ chỉ nghe Chu tử vừa vào xe cất tiếng sắc như dao cạo: “Đêm nay còn một buổi tiệc phải dự nữa.”

Khóc than trong lòng một hồi, Lâm Vĩ ngã oạch người vào ghế dựa, than thở: “Em nhớ hồi trước có dự tiệc nhiều vậy đâu!” Dứt lời nghiêng đầu nhìn thẳng Chu Ly: “Chị Chu, chị biết em mà, em có gián điệp trong đó đó.”

Chu Ly hôm nay cả người một bộ váy xanh ngọc nền nã lạ mắt, vẫn chững chạc cần có mà không mất đi sự quyến rũ mê người, nghe mấy lời này của Lâm Vĩ xong mở miệng trêu chọc: “Ai ai ai, em nghĩ gì vậy hả, người ta vừa đẹp vừa dịu dàng quyến rũ yếu điệu thực nữ muốn còn không được, em cầu còn không có, ngồi đó thắc mắc cái gì.”

Lâm Vĩ tự cười cười bản thân, tự biết bản thân mình vì có lý do riêng nên nhạy cảm nghi ngờ này nọ, sinh viên thời đại học mới cậu tự hợp, sợ

bản thân mình bị bầu không khí làm ảnh hưởng đến thất thố, uống rượu vào mà nói điều không nên, cậu cũng uyển chuyển từ chối không đi.

Chu Ly thấy cậu không nói lời nào, chẳng từ chối cũng không đáp ứng, nói thêm: “Đi đi, tốt cho em thôi, buổi tối Tiểu Quách tới đón em, nhớ mặc âu phục.”

“Chứ không phải từ chối không được nên...” Lâm Vĩ cúi đầu khuất phục nói thầm. Chu Ly một bên đập nhẹ vào lưng cậu, vừa cười vừa mắng: “Đồ oắt con, bớt ác đi”

Vừa may đúng lúc đến dưới nhà Lâm Vĩ, cậu thuận tiện xuống xe định mở cổng đi vào, nghĩ đến gì đó, lại quay sang nói với người trong xe, cười: “Ừ, em xem đó là lời khen ngợi nha.” Dứt lời ung dung quay mặt mà đi.

Chu Ly nhìn theo bóng dáng gầy teo của Lâm Vĩ đổ dài phía trước, hẳn cho đến khi khuất sau cánh cổng mới hướng bác tài xế, nét mặt hiền hòa mang theo ý cười, nói: “Đi thôi.”

Chu Ly trong giới có mặt mũi rất lớn, có thể thay Lâm Vĩ mà dự các buổi tiệc cậu không muốn đến. Nếu Chu Ly không thể giúp, xem ra buổi tiệc xã giao này chính là không đi không được, cũng không thể về sớm được rồi.

Lâm Vĩ tần mẩn tỉ mỉ tắm rửa một hồi, cả thân nhẹ nhàng sảng khoái nằm oạch trên giường. Vừa tỉnh lại, kim đồng hồ đã điểm 6 giờ, cậu cả người thư thái, sạch sẽ, cả tháng lăn lộn ở vùng rừng núi hoang dã, giường đệm ở nhà tốt hơn lều trại biết bao nhiêu lần, hôm nay mới có thể nghỉ ngơi thoải mái.

Bỏ qua bộ âu phục màu bạc và màu đen cũng vừa mắt, Lâm Vĩ tùy ý khoác lên mình trang phục màu xám, ưu nhã bước đi.

Lâm Vĩ mới đến lần đầu, được cô giúp việc trực tiếp đưa thẳng đến hội trường buổi tiệc rộng lớn, chỉ biết đây là buổi tiệc thường niên được chính quyền địa phương tổ chức để tiếp đãi các nhân vật nổi tiếng ở địa phương.

Tiểu Quách cũng không rõ lần này là hoạt động gì, chỉ biết Lâm Vĩ bắt buộc phải có mặt. Lâm Vĩ để Tiểu Quách về trước chờ điện thoại của cậu, nghỉ ngơi hoặc hoặc mà tiến vào hội trường.

Thần thần không ổn, chỉ thấy ở cổng ra vào là hai hàng các tiếp tân đang ân cần vồn vã, cúi đầu nhiệt liệt chào mừng đầy kính trọng khách quan, sẵn tiện cho việc kiểm tra thư mời. Cũng không biết là thần thánh phương nào mời cậu đến đây nhưng lại quên đưa thư mời.

Loại tiệc cocktail long trọng thế này, đa số đều dành cho các nhân vật cao cấp không phải gia thế hiển hách thì cũng là người nổi tiếng, Lâm Vĩ tuy là diễn viên điện ảnh nổi tiếng, nhưng cũng chỉ là đối với giới trẻ nam thanh nữ tú, thật ra không thể được mời ở loại tiệc này.

Lúc này Lâm Vĩ đang đứng gần người bên ngoài, thỉnh thoảng lại thấy phục vụ cung kính dẫn một vị khách đi ngang qua. Có vài người cậu cũng đã từng gặp, ví dụ như Hoàn Nghệ, giám đốc công ty âm nhạc, thiên tài của ngành truyền thông.

Lâm Vĩ xấu hổ đứng đó, rốt cuộc cũng rước lấy ánh mắt chăm chú tò mò của vài người. Trong lòng Lâm Vĩ cũng đang tự hỏi đây liệu có phải trò đùa quái đản của Chu Ly hay không.

6. Chương 6: Gặp Lại Lương Cảnh Thâm

Lương Cảnh Thâm vừa đến đã thấy Lâm Vĩ, dường như hình ảnh người này đã khắc quá sâu vào tâm trí của anh, nên trong một đoàn người hỗn độn kẻ đến người đi, liếc mắt một cái anh đã nhận ra Lâm Vĩ đầu tiên. Thầm trách bản thân không nói rõ với Chu Ly về giờ giấc, anh vội đi tới chỗ Lâm Vĩ, do dự mà cất tiếng: “Xin lỗi, tôi đến trễ.”

Nhìn gương mặt không giấu được vẻ ngạc nhiên và đôi mày thanh tú còn đang nhú lại của Lâm Vĩ, Lương Cảnh Thâm thấy lòng nao nao, anh càng xác định hôm nay nhất định phải làm rõ một việc. Anh rất muốn biết phản ứng của Lâm Vĩ là thế nào. Sẽ không phải là từ chối chứ, nói cho cùng cũng không phải là quá

đáng, chẳng qua là cho người khác thêm một tia hy vọng thôi mà. Lương Cảnh Thâm tự tin nghĩ: “Tất cả đều nằm trong lòng bàn tay.”

Anh chưa từng phát hiện ra, trong lòng mình đang lặng lẽ tồn tại một tia lo lắng, thấp thỏm không yên.

Lâm Vĩ lại trăm triệu lần không nghĩ tới người mời mình là Lương Cảnh Thâm, mới chỉ gặp nhau hai lần, với lại không phải người kia cũng có bạn gái để mang theo cùng sao?

Dẫn theo cậu là có ý gì?

Lạ lùng và có phần kỳ quái nhất là lúc này, Lương Cảnh Thâm tuy không ôm eo cậu, nhưng tay lại khoác qua phía bên kia, ***g vào cánh tay Lâm Vĩ, đi như kéo cậu vào phòng.

Vừa tiến vào trong, Lâm Vĩ liền dừng lại, đối mặt với Lương Cảnh Thâm cao hơn mình nửa cái đầu mà “kiềm chế” lên tiếng: “Giám đốc Lương, hôm nay tôi có nhiệm vụ gì? Có người muốn chụp hình sao?”

Nếu vậy cũng nên tìm người đại diện nha, càng không thể để giám đốc Tập đoàn giải trí Thịnh Thế tự thân xuất mã kéo mỗi làm ăn chứ, Lâm Vĩ thật không thể hiểu lý do vì sao anh ta xuất hiện ở đây.

Lương Cảnh Thâm nhìn sắc mặt Lâm Vĩ lãnh đạm, đôi môi hé mở tỉnh tể, lại thoáng qua cánh môi dưới hồng hồng lấp lánh như ngọc trai trân quý. Cánh môi thấp thoáng ẩn hiện hòa cùng môi dưới hơi mỏng, gần như làm hoàn hảo thêm khuôn mặt Lâm Vĩ. có hơi chút chu lên.

Phát hiện này làm Lương Cảnh Thâm sinh ra một khát vọng, nhưng rốt cuộc là khát vọng gì anh cũng không rõ, chỉ là quyết tâm đêm nay phải thử một lần: “Mang cậu theo gặp vài người, không sao đâu, đừng lo lắng, thoải mái đi.”

Lâm Vĩ bị ánh nhìn ám áp chiếu tới, tựa hồ bình tĩnh lại một chút. Kỳ thật Lương Cảnh Thâm thường xuyên khoác lên mình bộ mặt lạnh lùng, chỉ là ba lần gặp nhau, Lâm Vĩ luôn ở tình thế treó ngheo, lần đầu thì bị rượu đổ ướt cả người, lần thứ hai lại một thân ướt sũng nước mưa, lúc này lại xấu hổ lúng túng, làm Lương Cảnh Thâm không giấu được yêu thương đối với thanh niên thanh tú này, giọng nói và ánh mắt không tự chủ được mà nhu hòa hơn.

Hai người cùng nhau tham dự buổi tiệc linh đình, thỉnh thoảng lại có vài vị giám đốc của các tập đoàn nổi tiếng, hay các thiếu nữ xinh đẹp dịu dàng cùng Lương Cảnh Thâm trò chuyện. Lương thị bắt đầu phát triển từ ngành dệt, làm giàu cũng từ đó, trước khi giải phóng đã kịp phát triển ra toàn Hồng Kông, vài thập niên trôi qua, ở đất Cảng đã có thể gọi là danh môn vọng tộc, sản nghiệp trong nước vô cùng to lớn, trải rộng khắp các ngành nghề. Cha của Lương Cảnh Thâm cũng đã giữ chức Hội trưởng Hiệp hội Thương mại của Hồng Kông. Những người này có người đã gặp qua Lâm Vĩ, có người không, đều vì lịch sự mà hướng cậu cười cười, ánh mắt mang theo ý hoang mang không hiểu nổi. Lâm Vĩ có nỗi khổ không thể nói ra, chỉ miễn cưỡng đáp lại.

7. Chương 7: Thăm Dò

“Haha, tiểu Lương tổng, rồng đến nhà tôm, lần đầu tiên cậu quay về là tham dự tiệc rượu của tôi, quả thật là hành diện không biết để đâu cho hết.” Trước mặt là một người đàn ông đang tuổi trung niên, Lâm Vĩ cũng nhận ra, là nhạc sĩ Ngũ, nhạc sĩ cũng như người hòa âm phối khí số một Hồng Kông, mà không, thậm chí là số một cả nước, một bài hát bình thường qua tay anh ta cũng có thể biến thành một nhạc phẩm để đời.

Lương Cảnh Thâm nồng nhiệt cười đáp trả: “Trùng hợp lúc rảnh rỗi thôi mà.”

Lâm Vĩ mới vừa cảm thấy may mắn đêm nay có thể về sớm một chút, lại nghe được đại nhạc sĩ kia nói: “Đây là Lâm Vĩ phải không? Khó mà có cơ hội được thấy cậu nha. Thế nào, Thịnh Thế chuẩn bị đòn sức lắng xê sao? Sao giám đốc Lương lại mang kè kè bên người không buông vậy?”

Lương Cảnh Thâm cũng không phủ nhận: “Vậy nên sau này có bài nào hay cậu cứ đem cho Tiểu Vĩ hết đi.”

“Đi chết đi, chưa gì lại gặp quỷ hút máu nhà cậu.” Vĩ đại danh tác nâng cao ly rượu cụng vào ly của Lương Cảnh Thâm thị uy, phát ra một tiếng giòn tan.

Bất quá hình như cũng không có gì uy hiếp, Lương Cảnh Thâm vẫn cúi đầu cười cười, anh ta ngược lại quay qua Lâm Vĩ gục gặt đầu: “Giọng cậu khá tốt, tôi đã nghe “Phương đặc phương thất” rồi, chỉ có điều hơi thiếu truyền cảm. Lần này Tiêu Dao Du 2 có đưa qua mấy bài để tôi làm nhạc phim, khá hay, hôm nào cậu ghé qua chỗ tôi nghe thử.”

Lâm Vĩ vội vàng gặt đầu cảm ơn, Tiêu Dao Du 1 thành công bởi đề tài độc đáo mới lạ của nó, thành công ở khắp các rạp chiếu phim trải dài khắp đồng bằng Trường Giang, khi đó vì không ngờ tới, nên một nhân vật mới không chút tiếng tăm gì như Lâm Vĩ mới có cơ hội được hát một bài nhạc phim, sau đó, khi Tiêu Dao Du đóng máy, Lâm Vĩ lại an phận hoàn thành công việc diễn viên truyền hình và điện ảnh của mình, ở mảng âm nhạc cũng không có cơ hội gì mấy.

Lần này Tiêu Dao Du 2 được gia tăng kinh phí, sản phẩm làm ra được o bế tới mức hoàn mỹ nhất, chính là với mong muốn tiếp nối thành công rực rỡ của phần 1. Lâm Vĩ tuy là diễn viên nam chính, dành một bài nhạc phim cũng không thành vấn đề, nhưng mỗi bài đều xuất hiện ở các tập phim, có khi xuất hiện cả hai ba lần, vậy nên rất quan trọng, thường là nhạc sĩ định đoạt người thể hiện nó. Hôm nay được tác gia nổi tiếng mở miệng mời, âu cũng là một thành công lớn của đêm nay.

Sau nhạc sĩ Tại Ngũ nổi tiếng đó, lại đến gặp gỡ các nhà đạo diễn, biên kịch, các ông trùm ngành công nghiệp giải trí, diễn viên nổi tiếng, đa số đều có ảnh hưởng rất lớn đến công việc của hắn.

Lương Cảnh Thâm mang theo Lâm Vĩ lên sáu khẩu, tự mình giới thiệu này kia, thái độ lảng xê của Thịnh Thế với Lâm Vĩ không nói cũng biết, làm những người cậu vừa gặp qua ai cũng nôn nóng, đều khen ngợi Lâm Vĩ một phen, bày tỏ ý muốn mau chóng được hợp tác với cậu.

Lâm Vĩ có quá nhiều thứ bất ngờ, xem hoài không hết, khéo miệng cong lên cũng không có cơ hội hạ xuống, tiệc thân mật xã giao lại vốn không phải sở trường của cậu, giờ mới phát hiện đầu đã có chút choáng váng, mặt mệt mỏi giật giật.

Lương Cảnh Thâm đêm nay đã đạt được mục đích của mình, hơn nữa còn có việc riêng muốn làm, liền dẫn Lâm Vĩ ra khỏi buổi tiệc, hướng về phía garage ngầm bước đi.

Thấy Lâm Vĩ vừa uống chút rượu, thỉnh thoảng lại day day hai bên thái dương, biết hắn đã lảng lảng, ôn nhu nói: “Mệt sao? Tôi đưa cậu về.”

Lâm Vĩ vốn muốn gọi Tiểu Quách đến đón, nghe Lương Cảnh Thâm giọng chắc nịch hoàn toàn không mang ý hỏi, không muốn làm trái ý người ta, liền gặt đầu: “Được, vậy phiền phức giám đốc Lương, đêm nay thật cảm ơn anh.”

Lương Cảnh Thâm cười nói: “Lấy gì tạ ơn tôi đây?”

8. Chương 8: Cự Tuyệt

Lâm Vĩ mi thanh mày tú, đôi môi tinh xảo, mũi nhỏ xinh, cánh mũi khéo léo, sở dĩ không mang vẻ đẹp nữ tính, chính là nhờ đôi mắt kia. Không phải đôi mắt phượng hơi xéch uy nghi quý phái, mà là đôi mắt hạnh chất chứa bao nhiêu tâm

tư tình cảm, không giống như mắt thiếu nữ vừa nhìn đã thấy đáy.

Lúc này đây, đôi mắt xinh đẹp ấy đang gợn sóng, hiện lên biết bao nhiêu câu hỏi, Lương Cảnh Thâm biết rõ thời cơ đã đến, dừng bước chân, trước khi mở lời không tự giác lại hít sâu lấy một lần: “Lâm Vĩ, thẳng thắn mà nói, tôi đối với cậu cảm thấy rất hứng thú, tất nhiên không phải kiểu bạn bè đồng nghiệp. Nếu cậu... không bài xích, chúng ta thử tìm hiểu nhau một chút, thế nào?”

Lâm Vĩ trong nháy mắt lạnh xuống một chút, lại nhìn gương mặt tự tin của Lương Cảnh Thâm mà nói: “Ý của anh là muốn theo đuổi tôi?”

Lương Cảnh Thâm tưởng rằng Lâm Vĩ không hiểu rõ ý của mình, lại nghiêm túc nói thêm: “Cũng có thể nói như vậy, nhưng cậu không cần trả lời liền cho tôi, chúng ta có thể sống chung một thời gian, chờ tới khi có chút hiểu biết về nhau, chúng ta sẽ quyết định lần nữa có tiếp tục quan hệ hay không.”

Lương Cảnh Thâm ở đây dùng “chúng ta”, mà không phải để Lâm Vĩ quyết định, là bởi vì anh đối với Lâm Vĩ vẫn còn chưa xác định có phải yêu hay không. Anh không phải là dân đồng tính trước đây cũng đã từng quen qua bạn gái, cũng không tin vào nhất kiến chung tình (vừa nhìn đã yêu). Chỉ là từ khi lần đầu nhìn thấy Lâm Vĩ tới bây giờ, một tháng anh đều thường xuyên nghĩ tới cậu, hận không thể mỗi giây mỗi phút trôi qua đều nhìn thấy, nhìn cậu cười, không biết có phải đôi mắt hạnh phúc như mình dự đoán, cong lên thành ánh trăng đêm 30. Anh là người nghĩ là phải làm, nếu bản thân mình cứ thắc thỏm không yên, vậy không bằng tự mình đi tìm đáp án.

“Không cần phải đợi, giờ tôi có thể trả lời anh luôn.” Lâm Vĩ bình tĩnh đến lạnh nhạt, giọng điệu không có chút gợn sóng: “Nói như vậy có lẽ hơi mất lịch sự, nhưng mà tôi nghĩ không cần thử – tôi không đồng ý.”

Hắn rõ ràng nhìn thấy Lương Cảnh Thâm mặt không còn giọt máu, gương mặt tràn đầy tự tin vừa rồi tức khắc biến thành trắng bệch.

Anh thẹn quá hóa giận, tuy biết rằng như vậy thật là mất phong độ nhưng vẫn không thể kiềm chế được, đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên...

Anh thấp giọng nói: “Lâm Vĩ, vì sao không thử cho biết? Xã hội bây giờ cũng đâu còn bài xích kết hôn đồng tính, cậu cũng không thử tìm hiểu tôi sao đã vội kết luận.”

Anh thực sự không thể thốt ra những câu kiểu “Tôi cũng không tệ mà” để đẩy mạnh tiêu thụ các loại, trước đây chưa cần anh mở lời, đều có người tự động tiến thân, bất kể là tuần nam mỹ nữ. Gia thế, tướng mạo, năng lực, cả ba thứ kết hợp trên người anh không chê vào đâu được, nhìn khắp đất nước này, còn mấy ai bì kịp với anh.

Lâm Vĩ nở nụ cười, ánh mắt phát ra lại sâu thẳm đầy tính mỉa mai: “Cảm ơn giám đốc Lương đã yêu quý, là Lâm Vĩ tôi không biết đối nhân xử thế, làm phụ lòng tốt của người khác.” Dứt lời liền quay mặt đi, cũng không quản người ở sau đang gương gạo xấu hổ.

Không phải Lâm Vĩ ghét bỏ gì Lương Cảnh Thâm, nói thẳng ra, cậu còn có chút thích thích anh, nhìn thấy anh đôi khi còn có chút không bình tĩnh, chỉ là, Lâm Vĩ thực sự không muốn yêu.

Không thể phủ nhận, nghe Lương Cảnh Thâm nói đến hôn nhân đồng tính, Lâm Vĩ có chút động tâm, cậu còn cho rằng anh chỉ nhất thời vui vẻ. Chỉ là cậu tự an ủi chính mình: Sẽ không có ai khi biết thân thế kỳ quái của mình lại thương mình vô điều kiện như ba mẹ đâu.

Lương Cảnh Thâm mở mắt trừng trừng nhìn Lâm Vĩ đi xa: Lâm Vĩ, tôi sẽ không bỏ cuộc đâu.

9. Chương 9: Té Ngựa

Lại trở lại trường quay của Tiêu Dao Du 2, cứ như vậy lại qua hơn một tháng, Tiêu Dao Du 2 đóng máy khi cảnh cuối cùng kết thúc.

Cảnh này vốn đã từng quay, chỉ là khi biên tập, mới phát hiện ra vài thiếu sót, không thể không quay lại lần nữa. Cũng may xong phân đoạn này là hoàn thành bộ phim, tâm trạng mọi người cũng thả lỏng, thoải mái một chút..

Lâm Vĩ và Lý Khả đang thương lượng trước khi quay về Hồng Kông phải ăn uống linh đình một phen thế nào thì một nhân viên hậu trường chạy lại nói với Lâm Vĩ, con ngựa trắng tên Tiểu Mã hắn cười lúc trước giờ đang mang bầu, không thể vận động mạnh, nên phải đổi cho hắn một con khác.

Lâm Vĩ là diễn viên chính, ngựa cưới tất nhiên cũng khác mọi người. Chuyện này vốn cũng chẳng có gì lớn, chỉ là lần này con ngựa trắng mới được thuần hóa không bao lâu, nhân viên hậu đài dặn hắn phải ngàn lần cẩn thận.

Lâm Vĩ phát phát tay tỏ ý đã hiểu, dùng tay làm động tác huýt sáo chào hỏi với Chu Ly ở xa, rồi đi đến máy quay phía trước.

Chu Ly vừa nghe tin Lâm Vĩ quay cảnh cuối cùng liền từ Hồng Kông chạy tới đây ngày hôm qua, cùng với đạo diễn, giám đốc sản xuất và biên tập phim bàn bạc về việc quảng bá tuyên truyền phim sao cho hiệu quả, chờ Lâm Vĩ quay xong thì trở về chung.

Lúc này, Chu Ly đang trả lời điện thoại, chỉ nghe nàng nói: “Lần trước đem cậu ấy cho cậu mượn, tôi còn bị Lâm Vĩ trách vì giấu giếm cậu ấy, lần này cậu lại muốn dẫn người ta đi đâu?” Đối phương lại nói vài câu, nàng liền đáp lại: “Không nên không nên, Lâm Vĩ mới quay xong, giọng còn chưa ổn định, đi kiểm tra tình hình kinh doanh nhà cậu, danh bất chính ngôn bất thuận, cậu ấy nhất định không chịu đâu, mà tôi cũng không giúp cậu giấu giếm nữa.”

(Danh bất chính, ngôn bất thuận, sự bất thành: Việc không đúng, nói nghe không lọt lỗ tai, việc sẽ không tới đâu)

Phía bên kia lại nói vài câu trêu đùa gì đó làm Chu Ly cười hớn hở: “Nhìn cậu lớn lên thì sao, chẳng lẽ nhìn cậu lớn lên nên ý trung nhân của cậu tôi cũng phải có trách nhiệm hả?”

Chu Ly vừa nói vừa nhìn Lâm Vĩ đóng phim,, máy quay đang lia tới cảnh Lâm Vĩ cười con ngựa trắng trong cung, tóc dài bay bay trong gió,, nhìn từ xa thôi cũng đủ thấy lòng mình thoải mái nhẹ nhõm, đối với đầu dây bên kia nói: “Lần nói này gì cũng không được, thời gian lâu lắm. Trừ khi Lâm Vĩ tự nguyện đồng ý với cậu, nếu không.....”

Thanh âm đang dang dở bỗng im bặt, Lương Cảnh Thâm còn không buông tha cơ hội được ở một mình với Lâm Vĩ, lại tiếp tục năn nỉ ỉ ôi: “Nếu không thì sao? Chị biết em mỗi năm đều phải đi kiểm tra...” Điện thoại phía Chu Ly bất thành linh truyền đến tiếng động âm ỉ, như là có tiếng ai đó đang hô hoán hò hét, Lương Cảnh Thâm vội hỏi: “Chu tỷ? Sao vậy? Có chuyện gì?”

Một hồi sau mới nghe giọng nói nhỏ xíu từ cổ họng Chu Ly: “Lâm Vĩ té ngựa rồi.”

Một khắc, Lương Cảnh Thâm cảm thấy ***g ngực mình như bị cái gì đó đè nặng, mấy giây sau mới có thể hít thở trở lại: “Em tới liền.”

10. Chương 10: Bảo Vệ

Nhìn thấy Lâm Vĩ đã là hai giờ sau đó, đây cũng là lần đầu tiên sau hai tháng Lương Cảnh Thâm lại nhìn thấy người này. Hai tháng nay, anh thường xuyên tìm kiếm những bài báo, bài phỏng vấn cũ của Lâm Vĩ đọc qua, càng không che giấu được sự rung động của bản thân. Lâm Vĩ gây hơn trước, trang phục hóa trang cũng không che giấu được sự mệt mỏi. Cậu đang nằm trong một căn phòng lộn xộn, đôi mắt luôn mang theo vẻ mệt mỏi, Lương Cảnh Thâm thấy tim mình như bị ai bóp chặt, không thể thở.

Hai nhân viên y tế mang theo Lâm Vĩ đã được cố định tay chân trên băng ca lên trực thăng, Lương Cảnh Thâm giữ ở cạnh, từ khi nhìn thấy Lâm Vĩ đã nắm tay cậu không hề buông.

Về đến Hồng Kông, Lâm Vĩ được đưa thẳng đến bệnh viện của tập đoàn Lương Thị. Viện trưởng Lương Cảnh Văn từ khi nhận được điện thoại của Lương Cảnh Thâm đã làm một cuộc nghiên cứu kiểm tra, chuẩn bị giải phẫu bụng cho cậu. Hẳn là em họ của Lương Cảnh Thâm, từ nhỏ đã được phát hiện có IQ cực cao, lại hứng thú với y học, mới 22t làm vài đề tài nghiên cứu với người hướng dẫn, sau đó trở về kế thừa bệnh viện từ thiện của Lương thị, đối với Lâm Vĩ cực kỳ tò mò.

Khi Lâm Vĩ tỉnh lại, ngoài trời đã tối đen như mực, nhắm mắt có chút sợ hãi, không biết bản thân mình đang ở đâu, nhúc nhích một chút lại thấy đùi phải của mình vô cùng đau đớn.

Giương mắt nhìn lên, Lâm Vĩ lại phát hiện một đôi mắt đen tuyền đang nhìn mình chăm chú, chính là Lương Cảnh Thâm. Lâm Vĩ định nói chuyện, lại thấy không thể phát ra tiếng. Lương Cảnh Thâm liền đứng dậy, rót cho cậu ly nước rồi lại trở về đối mặt, đỡ lấy đầu Lâm Vĩ, cho cậu uống từng chút từng chút một.

Nhìn sắc môi Lâm Vĩ được tráng một lớp nước trơn bóng, ánh lên sắc hồng lấp lánh, thâm tâm Lương Cảnh Thâm nổi lên một trận chua xót, cùng với tư vị buổi sáng lại chứng kiến Lâm Vĩ té xỉu ngất đi giống nhau, hẳn không thể đem cậu bỏ vào lòng mà yêu thương, bảo hộ, không cho bất kỳ ai làm thương tổn đến cậu

nữa. Lương Cảnh Thâm khẽ giọng nói, chỉ sợ mỹ nhân còn đang mơ màng tỉnh giấc: “Có muốn ngủ tiếp hay không?”

Lâm Vị lắc đầu, lẳng lặng nhìn Lương Cảnh Thâm, trong lòng có vô số câu hỏi, ngược lại mơ mơ hồ hồ hiểu được một phần nào đó.

Lương Cảnh Thâm chính là lần đầu thấy trong mắt Lâm Vị không có kháng cự lẫn thờ ơ hờ hững, lòng lẳng lẳng nhẹ nhõm. Vô nhẹ khuôn mặt Lâm Vị, lại hôn lên cái trán trơn bóng của cậu, bao nhiêu cứng cỏi kiên trì giờ cũng hóa thành ôn nhu vô hạn, dịu dàng nói: “Tôi gọi Chu Ly vào với cậu.” Nói xong đứng dậy bước ra ngoài phòng bệnh.

Ngoài cửa, Chu Ly vẫn liên tục gọi điện thoại, cùng khắp nơi báo chí thông báo tin tức, dàn xếp êm xuôi mọi việc, thấy Lương Cảnh Thâm đi ra, bước tới hỏi: “Cậu ấy sao rồi? Tỉnh chưa?”

“Rồi, chị vào xem chút đi, hôm nay trễ rồi, em ở lại với cậu ấy.” Giọng điệu Lương Cảnh Thâm nhẹ nhàng, vẻ mặt mang ý cười.

“Cảnh Thâm, chị Chu có chuyện muốn nói với em,” Chu Ly ngăn cản bước tiến của Lương Cảnh Thâm, nghiêm mặt nói: “Lâm Vị không giống những người khác, nếu chỉ là yêu thích trong nhất thời, ham mê vật lạ, đừng tìm cậu ấy nữa, chị sẽ chăm sóc tốt cho cậu ấy.”

Lương Cảnh Thâm chậm rãi nở nụ cười dịu dàng, ánh mắt không dao động quả quyết nhìn lại Chu Ly: “Em là thật lòng.”

Chu Ly thần sắc phức tạp, gật đầu.

11. Chương 11: Mộng Xuân

Một đoạn thời gian từ đó về sau, Lương Cảnh Thâm liên tục xuất hiện tại phòng bệnh, chính xác là ngẫu nhiên anh mới ra ngoài một lát, ngoài ra đa số thời gian đều tại bệnh viện. Nếu không phải xem văn kiện tài liệu hoặc nghe điện thoại thì cũng là chăm sóc Lâm Vị, từ từ mĩ gọt trái cây cho cậu ăn, đến việc canh gác ban đêm, đều tự mình ôm đồm đích thân đảm trách. Lâm Vị nhiều lần nói bóng nói gió, đều bị anh lấy lý do “ba mẹ Lâm Vị không có ở đây, Chu Ly cùng Tiểu Quách đều là phụ nữ khó có thể chăm sóc cậu chu đáo” mà từ chối.

i.

Não chấn động nhẹ, đùi phải gãy xương, Lâm Vị phải mất hai cái cuối tuần ở bệnh viện mới được mang mớ thạch cao trở nhà về tỉnh dưỡng nghỉ ngơi.

Lương Cảnh Thâm vẫn như cũ, mỗi ngày điện thoại mấy lượt, tới tận nhà xem xét kỹ lưỡng, ban đầu Lâm Vị vẫn là hàm hồ hồ hồ miễn cưỡng cho qua, không thêm để ý, lâu dần lại thành thói quen. Mất ba tháng vết thương ở chân Lâm Vị mới có thể tốt lên, trong thời gian ngắn vẫn yêu cầu không được hoạt động mạnh, đề phòng có thể lại có biến chứng nguy hiểm.

Lương Cảnh Thâm vẫn tiếp tục sáng một cuộc, tối một cuộc điện thoại, chẳng qua trọng tâm bắt đầu không phải là đùi phải của Lâm Vị nữa.

Điện thoại hôm nay vẫn đúng giờ như mọi khi, Lâm Vị hạ quyết tâm phải kết thúc mối quan tâm bắt đầu không khống chế được này, đối với đầu dây bên kia nói: “Giám đốc Lương, chân của tôi đã khỏi rồi. Cảm ơn anh ba tháng vừa qua đã chăm sóc tôi tận tình, tôi sẽ cố sức làm việc nhiều hơn nữa để báo đáp cho công ty.”

“Đây là tôi tự nguyện, không liên quan gì đến công việc hay công ty gì cả, cậu biết tôi...” Thanh âm trầm thấp êm tai nhẹ nhàng truyền đến, len lỏi vào màng tai, nhẹ nhàng khuấy động thâm tâm Lâm Vị, cậu vội vàng cắt ngang: “Tôi không biết, cũng không muốn biết. Lương Cảnh Thâm, tôi nghĩ lần trước tôi đã nói rõ rồi.”

Điện thoại trầm mặc một hồi lâu, bên kia mới khẽ giọng nói: “Tôi cho là cậu cũng đã thử hiểu tôi hơn một chút.”

Lâm Vị bình tĩnh trả lời: “Nếu như tôi đã có câu nói hoặc biểu hiện gì khiến giám đốc Lương hiểu nhầm, tôi thật sự xin lỗi. Tạm biệt.” Nói xong, vội vàng tắt máy trước.

Lâm Vị thở phào một hơi, chậm rãi dựa vào sofa, nhẹ nhàng trượt xuống, như vậy là tốt rồi, không có hy vọng, cũng sẽ không có thất vọng.

Lương Cảnh Thâm nhìn di động “tít tít tít” một tràng dài, chậm chạp không muốn bấm nút tắt màu đỏ chói mắt, lòng tự hỏi: Lâm Vị, phải làm thế nào mới có thể chạm vào tâm của cậu đây?

Mông mông lung lung, Lâm Vị trừng mắt nhìn Lương Cảnh Thâm vừa đến, tức giận nghĩ: “Người này thật là! Rõ ràng vừa nói dứt khoát như vậy, giờ lại đến đây làm phiền cái gì, chẳng lẽ muốn chính mình không thêm để ý nữa sao?”

Lương Cảnh Thâm khôi ngô tuấn tú đang đứng trước giường Lâm Vị, cậu muốn di chuyển nhưng phát hiện toàn thân mình đã mềm nhũn, yếu ớt. Lương Cảnh Thâm mang theo ưu sầu buồn bã, chăm chú nhìn cậu, trong thanh âm trầm đầy hoang mang: “Cậu cũng là có cảm giác với tôi, vì sao lại trốn tránh?” Dứt lời, không đếm xỉa đến nội tâm Lâm Vị đang đấu tranh dữ dội, đem cậu ôm vào lòng, khít khao siết chặt, khẽ hôn viên tai tinh xảo khéo léo cùng khuôn mặt yêu thương, nồng nàn tình cảm mà nói: “Anh yêu em, Lâm Vị.”

Loại thông báo này quả thật rất biết khuấy động lòng người, cảm giác như câu nói kia theo lỗ tai rớt thẳng xuống đáy lòng ngọt lịm, Lâm Vị bị câu nói mang sức mạnh cường đại đó làm lung lay, đập tan mọi ý thức định tháo chạy, đôi mày thanh tú khẽ cau lại, lẳng lặng nhìn Lương Cảnh Thâm: “Lương Cảnh Thâm, tôi...”

“Không cần, không cần nói, cậu chỉ biết nói lời từ chối thôi, tôi không muốn nghe nữa.” Lương Cảnh Thâm dường như giận hờn mà che miệng Lâm Vị lại, tình nùng ý mật, chậm rãi dìu Lâm Vị ngã vào giường lớn. Một tay đỡ sau đầu hần, một tay tham lam tiến vào dò xét bên trong áo, an ủi dò tìm da thịt nhẵn mịn thơm tho. Lâm Vị cắn cắn môi dưới, khẽ giọng hừ hừ.

Cảm thấy bàn tay nọ đã tiến vào nội khổ của mình, Lâm Vị chợt bừng tỉnh kinh hãi, vội khép hai chân lại trong muộn màng. Lương Cảnh Thâm phát hiện ra điểm khác biệt, vội tách đầu gối Lâm Vị ra, nhìn xuống, trên mặt hiện ra vẻ hoảng hốt run sợ, nét dịu dàng sùng nịch lúc trước biến mất tăm mất tích.

Lâm Vị lập cập run rẩy từ trong mộng tỉnh lại, ôm chặt hai chân, đem chính mình vùi thành một đoàn, bao nhiêu sắc thái trên mặt cũng vùi vào hai tay. Cái loại cảm giác này chân thật quá, trên môi vẫn còn nhiệt độ ấm nóng, cảm xúc hai tay vẫn còn rõ ràng, thân thể không thể kiềm chế mà không ngừng run run, vẫn còn sót lại hơi ấm từ cái ôm ấp của cơ thể Lương Cảnh Thâm, chỉ là lòng nguội lạnh đến không ngờ.

Trong mơ, Lương Cảnh Thâm hoảng sợ đến khuôn mặt vặn vẹo, làm Lâm Vị tủi thân òa khóc lớn tiếng, đem bao nhiêu năm ủy khuất tủi thân, kiềm nén bấy lâu nay mà làm thành dòng nước ào ra như thác lũ.

12. Chương 12: Bí Mật

Một thời gian sau, chân phải cuối cùng cũng lành hẳn, Lâm Vị nhận được nhiệm vụ đầu tiên là đi thu âm nhạc phim.

Tiêu Dao Du 2 được kỳ vọng sẽ là bộ phim tiên hiệp cổ đại xuất sắc nhất từ trước đến nay, giai đoạn hậu kỳ lại càng quan trọng, hầu hết mỗi cảnh phim đều phải trải qua chỉnh sửa cùng với hoàn chỉnh sản phẩm cực kỳ kỹ lưỡng. Vì vậy, trước khi phát sóng chính thức, còn có một khoảng thời gian để tuyên truyền, nhưng bộ phim và nhạc phim lại được yêu cầu được phát sóng cùng lúc, thời gian khá gấp gáp. Trong lúc đường thương, nhà sản xuất đã gọi điện giục hần đi thu âm.

Lâm Vị bởi vì chân bị thương mà dây dợ tận ba tháng, vốn là đa số ca khúc đều đã có người ghi âm, ai ngờ lần này nhạc sĩ họ Ngô kia đích thân ra mặt, chọn cho hần một bài phù hợp, còn những cái khác giao cho người khác hoàn thành.

Lâm Vị không thể không gật đầu ngưỡng mộ nhạc sĩ Ngô có thể sáng tác một ca khúc làm người khác kinh ngạc ngoài sức tưởng tượng, ca khúc “Vô hữu khả cập” quả thật khiến Lâm Vị nghe xong liền trở thành tác phẩm hần yêu thích nhất, nhận nhận những sầu bi đau buồn cùng với những chấp nhất thật sâu rất phù

hợp với tâm trạng của nhân vật nam chính do Lâm Vĩ thủ vai. Giai điệu uyển chuyển du dương phối với tiếng đàn nhị đệm vào êm ái trầm bổng, ca từ lại mang theo hơi hướng cổ xưa, không hề có một chút cứng nhắc gượng gạo nào.

Lâm Vĩ đối với ca khúc “Vô hữu khả cập” yêu thích không thôi, cảm giác như viết ra cho chính bản thân mình, chẳng qua trong thời gian thu âm, nhạc sĩ Ngũ cho rằng Lâm Vĩ vẫn chưa có nhiều kinh nghiệm ái tình, nên chuyển thể vẫn chưa toát được hết vẻ đẹp ý hay của nó, nếu như là một người có tình yêu mãnh liệt sâu sắc, bài hát có thể còn xuất sắc hơn, điều này không phải đánh giá từ vẻ ngoài ca từ giai điệu bài hát, mà về mặt biểu diễn.

Lâm Vĩ chưa từng thật sự tiếp xúc với tình yêu, cho dù đối với Lương Cảnh Thâm loáng thoáng có cảm tình, chỉ như là tình cảm nhẹ nhàng, vẫn không tự mình trải qua quá trình yêu thương ngọt bùi cay đắng, nhất thời cũng không thể lĩnh hội được tình yêu sâu đậm liên miên toát lên trong ca từ bài hát, càng thêm khó khăn trong việc thể hiện tình cảm thâm trầm luyến lưu ẩn chứa trong từng câu chữ.

Nhạc sĩ Ngũ cảm giác sâu sắc tiếc nuối, trêu đùa Lâm Vĩ, bảo hẳn mau mau có người yêu để còn có thể nếm trải hương vị tình yêu sâu đậm, để hẳn không cần tìm cảm giác mà vẫn có thể cất giọng ngọt ngào, làm Lâm Vĩ dở khóc dở cười.

Mà Lương Cảnh Thâm qua vài ngày không gặp, khát vọng được nghe giọng nói, thấy ánh mắt, nụ cười của Lâm Vĩ, nhưng tự tôn, lý trí ngăn hẳn lại, giằng co gay cấn.

Còn chưa có kết quả rõ ràng, ngoài ý muốn anh lại nhận điện thoại của Lương Cảnh Văn.

Lương Cảnh Văn ngập ngừng mở miệng hỏi quan hệ của anh và Lâm Vĩ, mà anh cũng không hề giấu diếm, thừa nhận mình thích Lâm Vĩ, đang nỗ lực giành lấy tình yêu của hắn.

Nghe được đáp án, Lương Cảnh Văn trái lại lại lưỡng lự: “Lần trước anh đem cậu ấy đến... Anh có bảo em làm kiểm tra toàn thân đúng không? Em... Cậu ấy... Nói làm sao đây...” Lương Cảnh Văn phiền não vò đầu.

Liên quan đến thân thể Lâm Vĩ? Tim Lương Cảnh Thâm muốn vọt lên cổ họng, không kiên nhẫn chờ đợi Lương Cảnh Văn đang ấp áp ứng ứng, anh gầm nhẹ nói: “Lương Cảnh Văn! Ấp a ấp ứng cái gì! Còn vết thương nào khác đúng không? Đúng hay không!”

Lương Cảnh Văn bị anh nhất thời nóng vội quát to, không nóng giận mà hạ quyết tâm, lần trước cậu dựa theo thái độ khác thường lại đầy quan tâm của Lương Cảnh Thâm đối với Lâm Vĩ cậu còn không nhận ra được bí ẩn sao? Nhưng là việc trước mắt đặc biệt hệ trọng, Lương Cảnh Thâm có quyền biết, cũng có quyền lựa chọn.

Lương Cảnh Văn không hề do dự nói: “Anh đừng nóng, từ từ nghe em nói. Lâm Vĩ rất khỏe mạnh, vết thương lần trước lành rồi, chỉ là... có chuyện em phải nói với anh...”

13. Chương 13: Lam! Bar

7h, trời chạng vạng tối, Trần Minh Nhất đến dưới lầu nhà Lâm Vĩ. Lâm Vĩ đợi một chút, thấy hắn cùng với chiếc Lexus gây hoạt, vừa lắc lắc đầu bên cạnh xe, vừa cởi kính và nón lưỡi trai ngụy trang, Lâm Vĩ một thân đen tuyền nhàn nhã nói: “Ngại chưa đủ hay sao? Anh cũng không tính lên báo với em đâu.”

Trần Minh Nhất ngồi vào ghế lái, áo khoác trùm đầu màu bạc xinh đẹp cùng với quần hiphop đen hoàn toàn xứng với khuôn mặt non nớt đáng yêu của hắn, cặp mắt to tròn đảo tới đảo lui, trông càng hợp hơn nữa. Nghe Lâm Vĩ nói lời này, Trần Minh Nhất đem tay lên như đỡ trái tim yếu đuối của mình, ai oán: “Tối đón anh đương nhiên phải bánh rồi. Hóa ra là anh không có ý định chụp hình với em, thật là biết cách tổn thương người ta! ~”

Lâm Vĩ liếc liếc nhìn: “Em đi diễn kịch tuyệt đối là xuất sắc, chẳng qua mặt mũi búp bê lại đòi vào vai oán phụ, không biết ai chịu nổi.” Dứt lời, nhu nhu đầu Minh Nhất: “Chạy mau đi, không thì chốc nữa lại bảo chơi không đủ.”

Trần tiểu công tử hai bên trái phải đuổi dài cái cổ, vất vất vả vả tránh khỏi ma chướng của Lâm Vĩ đang vò vò mái tóc công phu của mình, kêu la: “Đừng làm vậy, đừng làm vậy nha.”

Đêm nay Trần Minh Nhất vô cùng phấn khích, nhà hắn vốn gia giáo rất nghiêm, phía trên còn có anh hai chị ba, quản cực kỳ chặt, bình thường cũng chẳng được đi đâu chơi thoải mái, có khi còn phải làm ỗ trong nhà. Hôm nay khó có dịp được hành diện ra ngoài cùng Lâm Vĩ, hắn một đường riu ra riu rít, thì thầm liên hồi, Lâm Vĩ khi có khi không tiếp lời, quay đầu nhìn Cánh đêm hắn một chút cũng không để ý.

Xe dừng ở khu phố sầm uất bậc nhất đất Cảng, trước mặt một khung cửa có ánh đèn rọi sáng từ khắp nơi, vừa giản dị lại thần bí. Trước cửa đổ xuống một loạt ánh sáng ấm áp nhu hòa nhàn nhạt, bảng hiệu bằng gỗ đính bên mái hiên, phía trên khắc độc một chữ “Lam!”, xung quanh chẳng còn họa tiết nào khác.

Trần Minh Nhất giao xe cho phục vụ, kéo Lâm Vĩ vào cửa. Đi qua một đoạn hành lang gấp khúc, một khung cảnh hoàn toàn khác hiện ra. Không giống với thế giới xa hoa trụy lạc ngoài kia, nơi đây không có ồn ào náo động, không có tiếng tranh cãi ầm ĩ, không có sân khấu lộng lẫy thu hút ánh nhìn, càng không có những thân người điên cuồng uốn éo, chỉ có những âm sắc mềm mại, nhẹ nhàng, ấm áp như ánh đèn vàng buổi tối.

Lâm Vĩ phóng dài tầm mắt, chỉ nhìn thấy các vị khách nam, phục vụ cũng nam, quét dọn cũng là nam nốt, nhất thời hiểu ra mình được đưa tới nơi nào, bất đắc dĩ quay đầu lại nhìn Trần Minh Nhất.

Trần Minh Nhất hiển nhiên cũng là lần đầu tiên đến đây, hai mắt tròn xoe mở to hiếu kỳ, không che giấu nổi sự phấn khích, quay đầu liên tục nhìn quanh, gãi gãi đầu: “Nghe bạn nói quả là không có gì sai lắm, chúng ta cũng phải thử cho biết nha, đừng để bị tụt hậu so với thời đại!”

Đã vào rồi biết làm gì khác hơn, hai người đứng ở cửa, chính là quá mức thu hút sự chú ý của người khác, Lâm Vĩ vội kéo Trần Minh Nhất tìm chỗ ngồi.

14. Chương 14: Hẹn Nhau

Sáng nay Lâm Vĩ nhận phỏng vấn của một tập san giải trí, vừa về đến nhà, điện thoại di động lại reo lên. Mấy tháng nay Lương Cảnh Thâm liên tục tiến công, điện thoại không ngừng nghỉ, làm Lâm Vĩ đối với tiếng chuông điện thoại của mình quả thật phi thường nhạy cảm.

Lâm Vĩ nghe tiếng nhạc, thân thể không kiềm chế mà cứng đờ, tim không ngừng nghỉ đập mạnh liệt vài cái, lúc này cậu mới phát hiện, chỉ vài ngày không được nghe thanh âm trầm thấp thần thiết của Lương Cảnh Thâm, lòng đã có chút nhớ nhung. Tay chân luống cuống cầm lấy điện thoại, nhìn màn hình, một hồi run sợ mới bắt đầu nghe máy.

Phía bên kia, Trần Minh Nhất oang oang nói tới, nghe ra có vẻ tâm trạng đang vô cùng tốt: “Đang làm gì vậy? Lâu như vậy mới chịu nghe điện thoại.”

Lâm Vĩ lười biếng trả lời: “Có chuyện gì sao? Chuyện gì để em kích động tới vậy?”

“Không có gì thì không được gọi cho anh hả? Nghĩ là biết không muốn tiếp điện thoại em rồi, lâu rồi không gặp, anh cũng không có chút nào nhớ em.” Trần tiểu công tử giọng điệu bao hàm tủi thân lên tiếng trách móc.

Lâm Vĩ phì cười một tiếng: “Làm gì mà nghiêm trọng như vậy, anh chỉ không nghĩ là em thôi.”

Đầu dây bên kia Trần Minh Nhất cũng không tiếp tục giữ hình tượng “thiếu phụ u oán nơi khuê phòng” nữa, ngữ khí nhẹ nhàng nói với Lâm Vĩ: “Anh đang đợi điện thoại ai sao? Chân ỏn rồi chứ?” Trần Minh Nhất vì mới tiếp nhận biên tập chuyên môn cho một ca sĩ, ước ao tạo nên xu thế mới trong làng nhạc nên nay đây mai đó khắp nơi tham dự các cuộc hội nghị, phát hành album, các chương trình... bình thường cũng chỉ có thể hỏi han Lâm Vĩ qua điện thoại.

“Được rồi, anh giờ nhảy còn được nữa là, em ở trên trời rơi xuống sao?” [ý Lâm Vĩ là chân ok lâu rồi mà Minh Nhất giờ còn hỏi] Vừa nói đến chân phải bị thương, Lâm Vĩ lại không thể dè nén mà nhớ đến khuôn mặt dịu dàng của Lương Cảnh Thâm, nhớ đến khoảng thời gian phải nằm giường bệnh nhưng lại có một người luôn bên cạnh, yêu thương chăm sóc.

Cảm giác chính mình có điểm không thích hợp, Lâm V

ị thu lại thần tình nơi đáy mắt, chỉ nghe Trần Minh Nhất nói: "... cuối cùng cũng có một khoảng thời gian nghỉ ngơi, hôm qua em về lại Hồng Kông rồi, anh vẫn ở nhà chứ? Anh ngoài trừ đi làm cũng chẳng đi đâu. Hôm nay em mang anh đến chỗ này." Lại dùng thanh âm mềm mại uyển chuyển mà nói: "Tiệc tối lần trước định mang anh đi rồi, ai ngờ anh lại đi đứng không cẩn thận, cả người thơm ngát một mùi rượu. Hôm nay anh chắc chắn phải đi với em."

Lâm V vuốt vuốt cánh tay vừa đột nhiên nổi gai ốc, hơn nữa thực sự cũng đã quá lâu không gặp Trần Minh Nhất hoạt bát hiếu động, không thể làm gì khác hơn là đáp: "Buổi tối em đến dưới lầu rồi gọi anh."

Trần tiểu công tử hoan hô một tiếng, hi hi ha ha với Lâm V vài câu, mỹ mãn vui mừng mà gác máy.

Lâm V nghĩ đến bộ quần áo đã được giặt sạch sẽ đêm đó, lần đầu gặp gỡ Lương Cảnh Thâm, nhìn khuôn mặt lạnh lùng xa cách của anh, nhìn xa xôi quá đỗi, mới đó mà đã hơn nửa năm, cậu và anh cũng dây dưa không dứt, lòng chợt cảm thán: Thế giới này quả là kỳ diệu.

15. Chương 15: Gặp Gỡ Tình Cờ

Ghế sofa cùng với những bồn hoa giả, cùng với ánh sáng mờ mờ ảo ảo, làm các chỗ ngồi ở đây đều đối lập nhau, như tồn tại trong không gian riêng biệt.

Lâm V cùng với Trần Minh Nhất vừa mới ngồi xuống, đã có nhân viên phục vụ lịch sự hướng hai người mỉm cười, đưa menu. Lâm V bởi vì thân thể nhạy cảm cũng không uống nhiều rượu, tránh được liên tránh, vì vậy gọi một ly nước cam, Trần Minh Nhất gọi một ly Hạ Nhật Thanh Tùng ít cồn.

[Sr mọi người, mình đã cố gắng tìm kiếm và hỏi han tên tiếng anh của rượu này nhưng mà hông biết ~~]

Phục vụ vừa đi, Trần tiểu công tử về mặt thần bí nói: "Ông chủ ở đây nghe nói rất đáng khen ngợi, không biết chúng ta có thể thấy hay không." Lâm V vừa nghe hẳn nói, vừa quan sát xung quanh từng tốp năm ba vị khách.

Bàn gần bên, một người vóc dáng cao to vẻ mặt đồ bưng, vội vàng vàng nói gì đó, hẳn ngồi đối diện một thiếu niên mảnh mai nhỏ bé, thiếu niên không nói gì, cúi đầu, hai mắt đọng đầy nước, người kia gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, chạy qua ôm cậu, thiếu niên hơi né tránh, chẳng qua người kia quá kiên trì, cuối cùng cũng ôm được cậu vào lòng, hôn lên đôi mắt sưng nước, nhỏ giọng thì thầm thì thầm, đổ dành một trận, thiếu niên kia mới nín khóc mỉm cười.

Lâm V không tự giác tưởng tượng hai người kia là mình và Lương Cảnh Thâm, lập tức rung mình một cái, cả người nổi da gà quay đầu nhìn Trần Minh Nhất. Lại thấy hẳn đang nhấp nhấp đồ uống, nhịp nhịp chân, hết nhìn trái rồi nhìn phải, thường xuyên nhìn ra cửa.

"Sao vậy? Chờ ai à?" Lâm V nhìn hẳn thường xuyên ồn ào, lúc này lại quá im lặng, không an tâm.

Trần tiểu công tử gãi gãi tai, hiếm khi có chút dè dặt nói: "Em có một người bạn thường đến đây, em xem thử có gặp hay không."

Lâm V nhìn hẳn, hiểu hiểu gì đó gật đầu: "Chỉ sợ dẫn anh theo làm cái cớ, đây mới chính là mục đích thật của em thôi. Tình cờ gặp mặt, ừm, rất tốt rất tốt."

Chạm phải dây thần kinh tự ái của Trần tiểu công tử, hẳn gân cổ cãi chày cãi cối, nói: "Đương nhiên là tới gặp anh rồi, chẳng qua thuận đường, đứng rồi, thuận đường nhìn người ta..." Giọng nói ngày càng nhỏ dần.

Lâm chỉ cười xấu xa không nói lời nào. Trần Minh Nhất uể oải đứng lên, phiền não vôn vôn: "Có mình em đơn phương à, thôi không nói chuyện này nữa, chân anh thật sự tốt rồi chứ? Có để lại sẹo không? Em còn chưa từng bị gãy xương đâu!" Nói xong Trần tiểu công tử hưng phấn nhảy lên, la hét muốn sờ sờ thử, xem có thể nhìn ra giống hay khác so với trước đây.

Lâm V mở tròn hai mắt, Minh Nhất đúng thật là con nít, chính mình vì hẳn uể oải mà đang ngạc nhiên, chưa tới năm giây sau đã khôi phục bản tính ồn ào.

Không thay đổi được nguyện vọng thiết tha của hắn, Lâm Vĩ đành xằng ống quần rộng thùng thình của mình, để hắn “xem xét”.

Lúc Lương Cảnh Tuấn đi đến đã thấy một cảnh này: Nhóc con họ Trần kia nhào lên đùi mỹ nhân, tay vuốt ve lưu luyến chỗ cẳng chân không thôi. Một nỗi tức giận từ ngực bốc lên một chính mình ở bãi đỗ xe nhìn thấy xe của hắn, bắt đầu chạy đi tìm, kết quả là nhóc con này làm phản, trước toàn dân thiên hạ còn công khai đùa giỡn. Khi còn nhỏ thì thông minh lanh lợi được lòng người, chưa thấy thì chưa biết, quả thật là mở rộng tầm mắt!

16. Chương 16: Cậu Hai Nhà Họ Lương

Trần tiểu công tử đang sờ mó một cách hăng say, chợt nghe một thanh âm lạnh lùng vô cùng quen thuộc trôi vào tai: “Có thể giải thích em đang làm gì không?”

Trần Minh Nhất lòng vừa nhộn nhạo, nhìn lại, nhất thời mặt đỏ bừng tới mang tai, vội vàng rút cái tay còn đặt ở chân nhỏ trơn bóng của Lâm Vĩ, giúp Lâm Vĩ hạ ống quần đến tận mắt cá mới ấp úng nói: “Anh Lương, em, em...”

Trong mắt Lương Cảnh Tuấn, khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Minh Nhất đỏ au, chẳng biết bàn tay nhỏ bé có vừa ý thứ gì đang sờ soạng phía dưới, nhìn trái nhìn phải, chính là không thèm nhìn mình, có lẽ đã phá rồi “chuyện tốt” khiến hắn chột dạ. Y trừng trừng nhìn ngó Lâm Vĩ một hồi, mở miệng: “Minh Nhất à, mắt quả là không sai, chơi đùa cũng có thể. Nhưng em còn nhỏ, cũng đừng sa đọa quá.”

Minh Nhất biết Lương Cảnh Tuấn đã hiểu lầm mình rồi, khổ sở mở miệng giải thích: “Anh Lương, không phải đâu, không phải như anh nghĩ mà, anh ấy, anh ấy là bạn của em...”

Lần này quả thật không phải giả vờ cà lăm, có điều chưa đợi Minh Nhất ấp úng xong, một người đẹp tóc dài đã ôm lấy cổ Lương Cảnh Tuấn, hung hăng hôn một cái: “Jason, anh có nhớ cổ nhân có câu rất hợp với tình huống bây giờ nha?”

Lương Cảnh Tuấn cũng mỉm cười kéo hắn lại gần: “Một ngày không gặp như ba năm dài đằng đẳng, đúng với ý anh bây giờ.”

Người đẹp cực kỳ khoái trá, sống chết diễn vẻ mặt hồn nhiên vô tội, ánh mắt lại mang ý cười: “”Đã vậy, chúng ta còn chờ gì nữa.”

Lương Cảnh Tuấn theo ý người tóc tóc dài áo hồng, quay đầu lại nhìn hai người vẫn trầm mặc này giờ: “Đây là ông chủ của quán bar Lam, bọn anh đi đây. Hai người cứ chơi vui vẻ, về sớm một chút, coi chừng anh báo cáo với anh hai em.” Câu cuối cùng đúng là đối với Trần tiểu công tử nói.

Người đẹp nhìn thấy bọn họ, thoải mái nói: “Hai người là bạn của Cảnh Tuấn thì cứ thoải mái nha, hôm nay tôi mời, ăn uống hát hò thoải mái, rượu và trái cây của chúng tôi rất được đó.” Dứt lời, vẻ mặt ngây thơ liếm môi, ra vẻ “tôi hiểu hết đó nha.”

Lương Cảnh Tuấn cười lớn vỗ vỗ đầu hắn, ôm nhau rời đi.

Từ đầu tới cuối, Lâm Vĩ vẫn thờ ơ đứng ngoài quan sát ba người cười nói, bị hiểu lầm cũng không lên tiếng, chẳng qua chỉ cười cười nhìn ngắm Lương Cảnh Tuấn. Người này chưa từng nghe Trần Minh Nhất nhắc qua, thấy rồi, cũng không thể không khen ánh mắt Trần Minh Nhất quả là tốt.

Lúc này, thấy vẻ mặt Trần tiểu công tử đã hiện vẻ chán nản, nắm nắm góc áo tiếp tục trừng mắt nhìn hai người đã ở xa. Nhất thời nảy sinh suy nghĩ – đáng thương, liền kéo hắn ngồi xuống, cũng không mở miệng khuyên bảo gì, chỉ là cùng hắn uống rượu. Biết đâu “Anh Lương” này với Minh Nhất cũng như Lương Cảnh Thâm với cậu, không thể nhắc tới.

17. Chương 17: Scandal

Sớm hôm sau, Lâm Vĩ còn đang yên giấc nồng đã nghe điện thoại reo liên tục, quay trái quay phải mới tìm thấy điện thoại trong mớ chăn mền hỗn độn, vừa nghe máy đã thấy thanh âm sốt ruột của Chu Ly truyền tới: “Tiểu Vĩ, Minh Nhất còn ở nhà em sao? Hai người không được ra ngoài, bọn chị tới liền.”

Lâm Vĩ vẫn còn chưa tỉnh ngủ, “Ừ ừ ừ ừ” một hồi rồi tắt điện thoại, lại mơ mơ hồ hồ, muốn hỏi vì sao Chu Ly lại biết Trần Minh Nhất ngủ ở nhà hắn.

Vừa nghĩ đến lại không thể ngủ được nữa, Lâm Vĩ quay mặt xuống gối mà đập một cái, đừng nói hôm qua đùa giỡn vài câu như vậy, hôm nay đã lên báo với Minh Nhất nha, hai người hôm qua đi gay bar đó nha... Rèm cửa không dám kéo ra, nghe loáng thoáng phía dưới có không ít nhà báo rình rập sẵn, không thể làm gì khác hơn là rửa mặt sạch sẽ chờ Chu Ly, chờ xem giải quyết thế nào.

Cũng may Chu Ly tốc độ khá nhanh, chốc lát chuông cửa vang lên, ló đầu nhìn ra mắt mèo mới dám mở cửa. Chỉ là, sao Chu tỷ không nói với hắn còn có người chung vậy!

Lương Cảnh Thâm vừa đến liền đi thẳng vào trong, không thèm nói chuyện với Lâm Vĩ một tiếng, nhìn thấy Trần Minh Nhất thành thật ngủ ở sofa, anh thở dài một hơi. Nói với Chu Ly một tiếng, kéo Lâm Vĩ vào phòng ngủ.

Vốn dĩ Lâm Vĩ cũng có thể giả vờ, lực ở cổ tay cậu không lớn, thậm chí còn có thể nói là dịu dàng. Nhưng giờ phút này cậu căn bản đã quên mất động tác này, vô thức đưa mắt nhìn sườn mặt Lương Cảnh Thâm. Hai cái cuối tuần không gặp, khuôn mặt Lương Cảnh Thâm hình như thêm góc cạnh, càng thêm cuốn hút.

Lâm Vĩ liền đưa ra kết luận, một người trước đây thường gặp, đột nhiên cách xa một quãng thời gian, gặp lại tất nhiên là sẽ có khác biệt, chứ không phải là cái gì tình nhân trong mắt gì kia.

Đưa Lâm Vĩ đến bên cạnh giường, ấn cậu ngồi xuống, Lương Cảnh Thâm đóng cửa phòng ngủ, đi tới trước Lâm Vĩ, ngồi xổm xuống. Lâm Vĩ yên lặng nhìn anh, không biết lần này người kia lại nói gì đây, có thể hay không từ chối như mấy lần trước.

Lương Cảnh Thâm đưa đồng báo chí đang nắm chặt trong tay qua, sau đó yên lặng nhìn Lâm Vĩ lật lật.

Lâm Vĩ thiếu chút nữa ngất xỉu, lẽ nào cậu và Trần Minh Nhất đem qua lại mờ ám như vậy? Chính mình cũng thấy chẳng có gì lại có thể viết dài đến hơn cả nửa trang báo? Quả nhiên hai thằng đàn ông ở chung một chỗ là chuyện đáng sợ biết bao nhiêu.

Tờ báo giải trí này đưa hình Lâm Vĩ và Trần Minh Nhất ôm nhau làm đầu đề, nội dung bên trong chắc chắn là dựa theo mà viết rồi. Lâm Vĩ cùng Trần Minh Nhất nửa kéo nửa ôm ra khỏi Lam bar, leo vào một chiếc taxi, Lâm Vĩ ôm Trần Minh Nhất vào cửa chính, thật đúng với “Bạn bè tri kỷ nguyên là người yêu?” Tựa đề thật đúng là mảnh khoe bịp bợm, nếu Lâm Vĩ không phải là người trong cuộc chỉ sợ cũng đã tin đây là thật.

Cậu nhìn sơ qua bài báo, muốn cười cũng cười không nổi, tuy chỉ là một sự hiểu lầm, nhưng đã gieo cho người khác định kiến trong đầu, giải thích thế nào cũng sẽ thành che giấu.

Lương Cảnh Thâm dùng chính hai tay cứng cỏi của mình ôm hai tay lạnh lẽo của Lâm Vĩ vào trong, đã là đầu đông, mà Lâm Vĩ vẫn như cũ cảm giác được hơi ấm từ lòng bàn tay truyền thẳng tới tim mình.

18. Chương 18: Bước Đầu

“Em thương cậu ta sao?” Lương Cảnh Thâm chợt hỏi. Người thông minh sáng suốt thế nào, khi yêu cũng sẽ có lúc trở thành ngu ngốc, giận dữ của Lương Cảnh Thâm từ khi nhìn thấy tờ báo đến giờ cũng đã bình tĩnh trở lại, nhưng anh ở cạnh Lâm Vĩ suốt ba tháng, ăn cần hỏi han, chăm sóc chu đáo, Lâm Vĩ cũng chưa từng vui vẻ như thế.

Anh những tưởng tính nết trời sinh của Lâm Vĩ vốn là vậy, luôn dễ tâm phòng bị người khác, sau khi được em họ Lương Cảnh Văn cho biết bí mật thân thể Lâm Vĩ, anh càng đối với Lâm Vĩ nảy sinh ý nghĩ thương

yêu, càng hiểu rõ vì sao Lâm Vĩ luôn kiên quyết từ chối mình, không có chút nào do dự. Chẳng qua, lúc thấy tờ báo, chứng kiến Lâm Vĩ thân mật ôm Trần Minh Nhất, nếu không phải vì yêu cũng chứng tỏ địa vị của Trần Minh Nhất trong lòng Lâm Vĩ so với anh khác nhau rất nhiều, cũng quan trọng hơn rất nhiều.

Vẻ mặt mất mát rõ ràng của Lương Cảnh Thâm khiến Lâm Vĩ mềm lòng, đại thiếu gia nhà giàu có cho tới bây giờ lúc nào cũng hăng hái, vền vẹn chỉ vì một tấm hình chẳng đầu vào đâu lại khiến anh trở nên như vậy?

Lâm Vĩ chậm rãi trả lời: “Tối qua Minh Nhất say, đem cậu ấy về nhà thế nào cũng bị mắng nên tôi đem về đây... Tôi chỉ coi cậu ấy như em trai thôi.” Nói phân nửa, Lâm Vĩ đã bị ánh mắt sáng tỏ chói chang của Lương Cảnh Thâm nhìn đến, kiên trì lắm mới nói xong.

Lương Cảnh Thâm chậm rãi tới gần, tay đặt ở hai bên thắt lưng Lâm Vĩ, nhẹ nhàng thở ra: “Vậy còn anh? Em xem anh là gì?”

Lâm Vĩ phát hiện trống ngực dồn dập, được một chốc không thấy, sức đề kháng với Lương Cảnh Thâm quả nhiên yếu đi.

Đẩy người đàn ông anh tuần đang ngồi xổm dưới giường ra, chậm rãi ngồi xuống đất, Lâm Vĩ lấy hai tay ôm chính mình lại thành một đoàn, tư thế phòng ngự: “Lương Cảnh Thâm, chúng ta thật sự không hợp, đừng tìm tôi nữa.” Thanh âm vang ra từ trong cánh tay, nghe có chút rầu rĩ.

Lương Cảnh Thâm thấy toàn thân mình quả thật chưa xót đến nơi, anh rất muốn lớn tiếng nói cho Lâm Vĩ biết anh thực sự không để ý đến thân thể kia của cậu, cũng không xem đó như chướng ngại vật ngăn trở bọn họ. Thế nhưng anh không được phép, phải để Lâm Vĩ tự mình nói ra, mới thực sự đã tiếp nhận anh, Lâm Vĩ đã bắt đầu dao động, phải từ từ, chẳng thể ép buộc cậu.

Lương Cảnh Thâm đem Lâm Vĩ đang trên mặt đất ôm lấy, không thềm để ý tới sự phản kháng nhỏ nhoi của người trong lòng, đặt cậu lên giường, chính mình cũng ngồi cạnh, đem Lâm Vĩ gắt gao giữ trước ngực: “Lâm Vĩ, anh muốn chăm sóc em. Nếu em vẫn không thể yêu anh, vậy chúng ta chia tay, được không?”

Lâm Vĩ không nói gì, Lương Cảnh Thâm biết cậu đồng ý. Lần này cũng không đẩy anh ra, Lương Cảnh Thâm quyết định giấu diếm niềm vui sướng như vỡ òa của mình, anh cũng không nhắc nhở Lâm Vĩ, đề nghị này hình như không có ngày tháng kết thúc.

Lương Cảnh Thâm tinh tường nhìn Lâm Vĩ, đối với cậu, ban đầu là hứng thú nhất thời sau lại yêu đến không thể rút chân ra được nữa, vì cậu yếu đuối quật cường, cũng vì cậu kiên cường khiến anh thương.

19. Chương 19: Sống Chung

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ cần làm mình vững vàng, không thể tâm lay động khiến Lương Cảnh Thâm thấy khó mà lui là được. Nếu không đồng ý, ngược lại giống như sợ thua, thua người chứ không thua trận, ừ, thì là thế này đây, Lâm Vĩ quanh co tìm được lý do không cự tuyệt đề nghị của Lương Cảnh Thâm. (ha ha... Vĩ Vĩ xiêu lòng – đang tìm cách ngụy biện)

Hai người ra khỏi phòng ngủ thì Trần Minh Nhất đã được Chu Ly mang trợ lý hộ tống đi qua sân thượng, từ bên cạnh một toà nhà khác đi mất.

Chu Ly thấy Lương Cảnh Thâm không hề có ý định rời đi, quyết định cho hai người có thời gian riêng tư nói chuyện, lại bàn một chút chuyện quán bar ngày hôm qua, xem giải thích cách nào là tốt nhất, sau đó cũng rời đi.

“Anh về dọn đồ qua đây.” Lương Cảnh Thâm nhẹ nhàng tuyên bố.

“Cái gì? Không được.” Lâm Vĩ còn đang vì chuyện đồng ý Lương cảnh Thâm lúc nãy mà ảo não, giờ lại nghe Lương Cảnh Thâm tự ý quyết định không màng đến thân phận chủ nhà của cậu, thiếu chút nữa nhảy dựng lên phản đối.

“Nhiều người ra ra vào vào, rất có thể tầng trệt tòa nhà này đã đầy nhà báo. Nếu như đứng đây ở cửa, có hay không em sẽ hoảng hay không?” Lương Cảnh Thâm làm như thật mà nói. Kỳ thật tòa nhà này đều thuộc bất động sản của Lương thị, trước khi xuất hiện ở đây anh đã dặn dò

nhân viên bảo an sơ tán toàn bộ nhà báo, tăng cường kiểm tra ra vào. Chỉ là những lời này... đương nhiên anh sẽ không nói với Lâm Vị.

Lâm Vị bị anh dùng ánh mắt dịu dàng nhìn, không được tự nhiên mà xoay người sang chỗ khác, không thèm nhìn anh, tự nhủ bản thân mạnh mẽ trấn định nói: “Có gì phải sợ chứ, không ra ngoài là được chứ gì, dù sao cũng chỉ vài ngày.”

“Vậy ăn gì? Luôn luôn vội vàng diễn xuất, làm việc bận rộn, em căn bản không có thói quen dự trữ đồ trong tủ lạnh. Đừng nói với anh, những thứ đồ ăn, nguyên liệu nấu nướng anh để lúc trước em còn chưa có dùng hết. Lương Cảnh Thâm đứng dậy bước đến tủ lạnh kiểm tra, thời gian Lâm Vị chán thương chân, cứ ba ngày lại chạy bên này chạy bên kia, nhà Lâm Vị đã sớm bị anh lục tung hết.

Lâm Vị gục đầu nhìn sau lưng Lương Cảnh Thâm, nhìn anh cau mày, đem nguyên liệu nấu ăn đã sớm bị hỏng ném đi.

Lâm Vị cũng biết giờ không thể ra ngoài, nếu như không trả lời vấn đề đang được quan tâm, sẽ không yên với nhà báo và độc giả. Nếu trả lời, câu chữ lại bị cắt chỗ này bớt chỗ kia, đổi từ ý mình thành lời người khác, lại càng không ổn hơn. Chờ nhà báo bắt đầu rời đi mới tốt, nhưng mà bao tử thì không chờ được, rời giường sáng giờ, một giọt nước cậu cũng chưa đựng qua, nếu như trước mặt Lương Cảnh Thâm phát ra âm thanh kỳ quái... Lâm Vị nghĩ tới đã thấy thẹn thùng.

Lương Cảnh Thâm liếc nhìn Lâm Vị đang vô thức vỗ vỗ bụng, đưa ly nước ấm vào tay Lâm Vị, chính mình lấy di động ra gọi điện.

Lâm Vị vội vàng ngăn anh lại: “Tôi gọi Tiểu Quách đến là được rồi, anh cứ về trước đi.” Chết tiệt, lại dùng ánh mắt tinh tường đó nhìn cậu, chẳng biết anh có hiểu ý cậu không?

Lương Cảnh Thâm dừng lại: “Sao lại không được? Lâm Vị, để anh chăm sóc em, chúng ta vừa đồng ý với nhau rồi mà, không phải sao?”

Lâm Vị nhỏ giọng cắn nhai: “Cũng không cần chuyển tới nhà tôi mà.” Ai, thật ra mà nói, cậu cũng rất chờ mong, chờ đợi người đàn ông này không giống với những người khác, chờ mong anh xứng đáng để cậu một lần mạo hiểm.

Lương Cảnh Thâm làm như không nghe thấy, dường như không có việc gì vẫn tiếp tục gọi điện thoại, nhấc nhủ với hai người trợ lý, một người đến nhà anh mang quần áo và đồ dùng hằng ngày, một người chọn mua thức ăn và nhu yếu phẩm mang đến.

Thức ăn, quần áo cùng vật dụng hằng ngày lần lượt được đưa đến, lần này rốt cuộc Lương Cảnh Thâm không tiếp tục mặt dày nữa, thành thành thật thật cho toàn bộ đến phòng khách. Một cho Lâm Vị còn hao tổn tinh thần suy nghĩ, với thái độ “thối nát” của Lương Cảnh Thâm, cậu nhất định phải tốn một phen miệng lưỡi ngăn cản anh vào ở cùng.

Lương Cảnh Thâm ở phòng bếp lục lục lợi lợi, tìm rau quả trước đây của Lâm Vị bỏ đi, tự làm ba món mặn một món canh, nhìn ánh mắt không tin tưởng của Lâm Vị thì đắc ý một trận: “Không có nhiều thời gian, đành phải làm vài món đơn giản.”

“Tôi thích mà.” Lâm Vị rất biết phải trái, nhìn món cá sào hấp ngon miệng, bốn phía nồng nàn mùi của nước sốt hoa lan, màu sắc mê người của trứng chiên với cà chua, còn có canh cải thìa xanh ngắt, Lâm Vị không khỏi nuốt nước bọt.

Lương Cảnh Thâm nhìn Lâm Vị chỉ kém nằm úp xuống bàn, thừa dịp đưa cơm và dưa cho cậu: “Những món này đều rất bình thường, anh còn làm được rất nhiều. Sau này đều làm cho em ăn, được không?” Giọng nói tràn đầy ý cưng chiều.

Lâm Vị không thể cưỡng lại trước mỹ vị trước mắt, nghe được nửa câu đầu vội vàng không ngừng gật đầu.

Lương Cảnh Thâm thiếu chút nữa là cười to, hóa ra đối phó với Lâm Vĩ phải có phương pháp tốt, tìm lâu như vậy, rốt cuộc cũng tìm ra được.

Lâm Vĩ sờ sờ bụng mình, hai chân hai tay dang thẳng trên sofa, bữa cơm không hẳn là thịnh soạn, nhưng cũng làm cậu thoải mái hơn nhiều.

Đến Hồng Kông đã hơn một năm, bởi vì bố mẹ có công ty ở quê nhà, không có cách nào đưa cả gia đình đến ở chung, nên cứ có kỳ nghỉ phép là Lâm Vĩ lại chạy về nhà, dùng sở trường nấu ăn của mẹ an ủi bản thân đáng thương của mình.

Bởi vì quay Tiêu Dao Du 2, chụp ảnh chạy qua chạy lại, chạy tới chạy lui, hơn nữa lúc trước chân bị thương, đã mấy tháng Lâm Vĩ không thể về nhà, cho đến khi được ăn bữa cơm do Lương Cảnh Thâm nấu, dù so ra vẫn kém hơn mấy chục năm kinh nghiệm của mẹ, cũng đã lấy lòng được cậu lắm rồi, không uống cho bụng của anh, Lâm Vĩ len lén nở nụ cười, nếu như anh vẫn sẵn sàng nấu cho cậu ăn, đây cũng là chuyện quá tốt đẹp rồi.

20. Chương 20: Lời Đồn Đãi,

Vài ngày tiếp đó, Lâm Vĩ trước sau đều bị hỏi cùng một câu chuyện, đầu ngọn gió bên kia, Trần Minh Nhất hẳn cũng không khác biệt gì lắm. Ví như hiện tại, rõ ràng chỉ là tham gia một buổi trình diễn thời trang cao cấp, danh tiếng Lâm Vĩ lại trội hơn nhiều ngôi sao hạng A khác, bị nhà báo chờ sẵn ở cổng.

Mà cùng với cậu không sai biệt lắm là Vương Uyển, bên người chỉ có lẽ loi mấy người hỏi cô về poster mới của bộ phim đang được mong đợi “Trăm năm cô thành”.

Lâm Vĩ bên này vội vàng rút đầu mẻ trán, cậu hết sức chậm rãi nói, tỉ mỉ trả lời, tránh lại đưa cho đám nhà báo một đồng sơ hở để khai thác.

“Lâm Vĩ, anh và Trần Minh Nhất có đúng là quan hệ người yêu hay không? Rất nhiều độc giả muốn biết, anh hãy trả lời một chút đi.”

Vấn đề này mấy ngày này Lâm Vĩ đã trả lời không dưới trăm lần: “Chúng tôi chỉ là bạn bè.”

“Là bạn bè bình thường hay bạn bè đặc biệt? Bạn bè bình thường sẽ không ôm nhau như vậy.” Đám nhà báo vẫn chưa từ bỏ ý định. Xem ra, chỉ khi nào nhận được câu trả lời: “Chúng tôi đang yêu nhau” mới vừa lòng.

“Chúng tôi chỉ là bạn bè, hôm đó cậu ấy uống say, tôi chỉ dìu cậu ấy.” Lâm Vĩ trả lời lưu loát.

“Lâm Vĩ, bên này!” Theo tiếng nói nhìn qua, một người vóc dáng nhỏ bé đang ra sức đem micro đưa tới, chen chúc trong đám người, ngay cả vẻ mặt cũng nhanh chóng bị micro che đi.

Lâm Vĩ nhanh tay đón lấy micro, ánh mắt của cô gái kia hướng tới đều đầy ý cảm ơn, nhưng vẫn muốn hỏi vấn đề chính một cách nghiêm túc, giọng cực nhanh: “Lâm Vĩ, đêm đó hai người đã đi quán bar nổi tiếng, vậy có thể nói rõ tính hướng của anh được không? ngày hôm sau Trần Minh Nhất bị chụp hình từ trong khu nhà anh đi ra, đêm đó là cậu ấy ngủ ở nhà anh đúng không? Có phải chỉ là hai người giả vờ hay không?” Một loạt câu hỏi dường như bao hàm hết mọi vấn đề cần giải thích, nhất thời không ai lên tiếng, chờ Lâm Vĩ đưa ra câu trả lời thuyết phục.

Lâm Vĩ đã sớm chuẩn bị đến những nghi vấn kiểu này, mặc dù có chút tức giận, vẫn lạnh lùng trả lời: “Là gay bar không sai, bạn bè vào chơi cũng rất bình thường.”

Ba vấn đề, Lâm Vĩ lại chỉ trả lời bằng một câu duy nhất, cô gái kia hiển nhiên không hài lòng, còn muốn hỏi tiếp, Tiểu Quách đoạt lấy micro: “Xin lỗi, Lâm Vĩ đã phải vào bàn, không thể tiếp tục trả lời, phiền mọi người phối hợp một chút.”

Tại Thịnh Thế, Lương Cảnh Thâm cũng đã suy tính trước, mấy ngày này tăng thêm số người bảo vệ Lâm Vĩ, sợ dĩ vãng không ngăn cản đám nhà báo, cũng là cho Lâm Vĩ không gian để giải thích mọi chuyện.

Thấy vấn đề đã được giải đáp rõ ràng, bảo an nhanh chóng làm thành vòng tròn, mạnh mẽ đem Lâm Vĩ và Tiểu Quách tách biệt với nhà báo.

21. Chương 21: Ghen

Chờ cho việc này từ từ qua đi, Lâm Vĩ mới thấy lòng mình nhẹ nhõm trở lại.

Internet, tuần san, tạp chí giải trí đều có đăng tải việc này, mẹ Lâm cũng bị câu chuyện muôn hình vạn trạng làm nhiễu loạn tinh thần, không biết tin đâu vào đâu, đành tin là có thật, gọi điện xác định lại với Lâm Vĩ, Lâm Vĩ một lần nữa lại đưa ra đáp án phủ định, mẹ Lâm mới tin con mình với cậu bé mắt to mặt búp bê không liên quan gì cả.

Lâm Vĩ vốn tưởng mẹ mình rất tức giận gọi điện thoại chất vấn cậu, lại không nghĩ tới mẹ Lâm giọng nhẹ nhàng hòa ái, biết là tin tức không có thật, lại thở dài một hơi, đầu đó có ý tiếc nuối.

Lâm Vĩ dè dặt hỏi: “Mẹ, con nghe sao mà lại thấy mẹ tiếc nuối vậy? Mẹ không phải đối con quen đàn ông sao?”

“Cũng không phải là tiếc, nói thế nào ta,” mẹ Lâm suy nghĩ một hồi, mới nói: “Phản đối thì thật ra mẹ không phản đối, con biết thân thể của con rồi... Nói chung, mẹ với ba con vẫn mong con có người bên cạnh bầu bạn, đàn ông đàn bà gì cũng tốt, đừng nói tới chăm sóc, ít nhất cũng phải chấp nhận con, cùng với con, mở lòng, vui vẻ với con.”

“Con ở với ba mẹ, không được sao?” Trước mặt mẹ Lâm, Lâm Vĩ buông hết những thành trì mình cố gắng dựng xây, lại trở thành một đứa trẻ.

“Tất nhiên là tốt, nhưng mà, ba mẹ cũng già yếu, rồi mất đi, thời gian của con còn dài lắm,” mẹ Lâm yêu thương cười nói: “Nếu có hợp, cũng đừng bỏ lỡ. Ba mẹ có thể hiểu được, người yêu của con ba mẹ đều sẽ bao dung.”

Buông điện thoại, Lâm Vĩ ghé vào tay vịn trên sofa, nhìn hình dáng người kia đang bận rộn ở phòng bếp: Lương Cảnh Thâm, liệu anh có phải người kia hay không?

Lương Cảnh Thâm đi ra thì thấy Lâm Vĩ đang ủ rũ buồn bã, ngay cả liên tục gọi cậu vài câu, mới chậm rãi đứng dậy, ngồi vào bàn ăn.

“Sao nay, hôm nay thức ăn không hợp sao?” Lương Cảnh Thâm trêu ghẹo nói.

Lâm Vĩ liếc mắt nhìn bày hết nửa bàn đồ ăn, sườn hầm hạt dẻ, củ từ, tỏi hấp cà tím, đưa vào miệng liền tan, món cậu yêu nhất bông cải xanh luộc, món súp thơm ngào ngạt, không quá cứng cũng không quá nát, rất vừa miệng, lại còn một chén lớn trứng chưng mềm mềm, làm cho người ta không thể bỏ qua.

Lâm Vĩ bưng bát bắt đầu ăn cơm. Lương Cảnh Thâm đã từng thấy Lâm Vĩ lạnh lùng hoặc mới lạ, lại chưa thấy qua Lâm Vĩ như bây giờ, giận dỗi kiểu trẻ con. “Khó chịu sao?” Anh nhẹ giọng hỏi.

Lâm Vĩ vẫn không nói lời nào, chờ Lương Cảnh Thâm bên cạnh nhìn đến hoảng hốt, mới chậm rãi nhai nhai một ngụm cơm, vụng về nói: “Anh trước đây hay nấu cơm cho bạn gái lắm đúng không?” Nếu không thì vì sao tay nghề lại tốt như vậy, không phải để quyến rũ người khác mới là lạ!

Lương Cảnh Thâm trong lòng vui sướng muốn chết đi được, cũng không biểu hiện trên mặt, chỉ như có như không mà “Ừ” một tiếng.

Lâm Vĩ bực bội nhưng cũng không làm gì được, hóa ra những bữa cơm tối hiện nay mình hưởng thụ, cũng đã có người phụ nữ nào đó trước đây được ưu đãi y chang, ngẩng đầu hung hăng liếc Lương Cảnh Thâm một cái.

Lương Cảnh Thâm cố gắng giữ nguyên khuôn mặt, nhưng đường cong hoàn mỹ vẫn tố cáo anh đang tươi cười, thậm chí còn cười rất tươi, Lâm Vĩ trong ánh mắt thâm thúy của anh thấy ra mình không bình tĩnh, vội vàng cúi đầu ăn tiếp.

“Ừ, thời gian anh đi du học, có lúc phải đi rất xa mới có một quán ăn Trung Quốc, nhưng cũng không được chính cống. Online lại tìm được rất nhiều thực đơn, nên nếu có thời gian anh cũng sẽ cố gắng học làm. Lâm Vĩ, hiện tại anh chỉ cần em thôi.”

Câu cuối cùng, Lương Cảnh Thâm dùng giọng nói của mình nói ra, trầm âm mà cảm động lòng người.

Lâm Vĩ dùng sức nhai nhai nhai cơm trong miệng: hại người ta nhìn không được phải tin tưởng, thật là, thật là... muốn thông báo cũng phải chọn thời gian chứ!

22. Chương 22: Vương Uyển

Nhạc sĩ Ngũ tự mình gọi điện, hỏi Lâm Vĩ có hay không thời gian để thu âm tác phẩm “Vô hữu khả cập” một lần nữa. Rất nhanh nhạc phim Tiêu Dao Du 2 sẽ xuất hiện trên thị trường, Lâm Vĩ luôn muốn tác phẩm của mình ở trạng thái hoàn hảo nhất, liền đồng ý.

Mà hay nhất chính là, lần này Lâm Vĩ lại cảm bài hát thật sâu, nhập tâm hết sức.

Từ phòng thu âm đi ra, nhạc sĩ Ngũ ôm chầm lấy Lâm Vĩ: “Rất tuyệt rất tuyệt! Chính là cảm giác này!”

Buông tay ra, người đàn ông đã bước vào tuổi trung niên tí mỉ cẩn thận nhìn Lâm Vĩ: “Vốn là, tôi cũng không tin mấy lời đồn đại kia. Nhưng mà, lần này thực sự không sai chứ, cậu nói thử xem?”

Lâm Vĩ chẳng biết đáp lại thế nào, lòng thầm nhớ lại nụ cười rạng rỡ của Lương Cảnh Thâm, như ánh nắng mùa hè, làm cho chính mình trong nháy mắt như chìm vào mê say.

Nhạc sĩ Ngũ nhìn vẻ mặt Lâm Vĩ thoát cái thay đổi, vừa ngọt ngào lại vùng vẫy đấu tranh, cười cười để cậu đi, rơi vào tình cảm yêu đương mọi người đều vậy mà.

Tiểu Quách có việc quay lại công ty, liền tiện đường trở về Thịnh Thế ngồi chơi. Lẽ ra để Lâm Vĩ ngồi trên xe, ai ngờ cậu cũng theo xuống xe, bình tĩnh hướng tòa nhà chính mà đi, Tiểu Quách còn muốn mở miệng hỏi đã thấy Lâm Vĩ phát tay: “Tôi trở lại ngay.”

Tiểu Quách nhìn Lâm Vĩ càng đi càng xa, nghi hoặc tự hỏi: Rõ ràng là phòng nghỉ ở bên kia nha, lẽ nào lâu rồi không về công ty, đường đi cũng quen hết rồi?

Lâm Vĩ trong lòng khinh bỉ bản thân mình: Trước đây cứ từ chối anh ấy, giờ đến làm gì cơ chứ! Nghĩ vậy nhưng chân vẫn thẳng một đường đến khu vực ban giám đốc, dạo gần đây Lương Cảnh Thâm ở nhà luôn dùng thái độ ôn hòa dịu dàng, làm cậu đã quên mất khi anh nói “Lâm Vĩ, anh đối với em hứng thú vô cùng” thì thông dong tao nhã thế nào, cũng làm cho người ta phải nghiêng răng nghiêng lời thế nào.

Còn một ngã rẽ là đến phòng giám đốc, Lâm Vĩ bỗng có chút lo lắng, nên nói cái gì, nên lấy lý do gì đây. Lâm Vĩ cào cào tóc, kỳ thực cũng không cần phải nói gì, người kia nhất định vui đến hả hê nhếch môi cười toe toét, lộ ra hàm răng trắng sáng đều đặn. [quảng cáo P/S trả hình chẳng?]

Lương Cảnh Thâm một mực khoan dung, thông cảm với Lâm Vĩ, từng bước từng bước chủ động, nhưng vẫn không ngờ vẫn rất không dễ dàng.

Chờ cậu chuẩn bị tư tưởng thật tốt, đi qua góc rẽ, nhưng ngoài ý muốn lại cứng đờ, sau đó ngay lập tức rời đi.

Cho đến khi ngồi vào trong xe, cảnh tượng vừa rồi vẫn ẩn hiện trước mắt, không thể tan đi. Vương Uyển đang ôm Lương Cảnh Thâm, ngay tại cửa phòng giám đốc, mà người kia lại không đẩy ra!

Vừa rồi còn muốn suy nghĩ, dù là nụ cười tỏa nắng, được Lương Cảnh Thâm cười cũng không quan tâm bản thân mình, rốt cuộc là tính toán điều gì?

Tiểu Quách lui vào một góc xe, nhìn Lâm Vĩ so với bình thường còn lạnh hơn mấy phần, mặt hiện lên mấy chữ “cắm lại gần”. Lẽ nào chỉ là đi sai hướng mà tức giận đến vậy?

Sợ cái gì thì trời tới cái đó! Về đến nhà, Lâm Vĩ lại phát hiện mình đang có kỳ sinh lý, trước đây Lâm Vĩ vẫn rất chú ý thời gian, mỗi lần đến đều như gặp đại địch, cẩn thận hết sức, chỉ sợ bị người khác phát hiện.

Mà trong khoảng thời gian này vì Lương Cảnh Thâm ngày ngày ở trước mặt cậu thoát ẩn thoát hiện, lúc nào cũng phải dùng hết mọi sức lực tinh thần để thể hiện cư xử trước mặt anh, rốt cuộc quên mất kỳ sinh lý đã nhiều ngày chưa đến, cũng là Lâm Vĩ vô thức trốn tránh không thèm nghĩ đến.

Hai chuyện cùng đến một lúc, Lâm Vĩ hết sức buồn bực, nằm trên giường khẽ động cũng không muốn.

Qua một hồi lâu, cạnh cửa truyền đến âm thanh mở khóa, chính là chìa khóa Lâm Vĩ đã đưa cho Lương Cảnh Thâm. Nhà cũng đã ở chung, chìa khóa nếu không đưa, lại có phần làm kiêu, Lâm Vĩ lúc đó đành phải cam chịu mà đưa đến.

Nghe được tiếng bước chân đến gần, Lâm Vĩ nhắm mắt giả bộ ngủ, nén giận trong lòng, nhưng lại không có lý do gì nổi nóng với Lương Cảnh Thâm, lẽ nào phải to giọng chất vấn? Rõ ràng chính mình để người ta ở ngoài lề trái tim, lại còn cứng rắn để người ta phải bỏ một khu rừng xanh tốt đổi lấy một nhánh cây khô không thể nảy mầm như mình hay sao?

23. Chương 23: Thăng Thấn

Lương Cảnh Thâm liếc mắt một cái đã nhận ra Lâm Vĩ chưa ngủ, ngón tay nhỏ bé không tự giác mà nắm chặt góc chăn.

Lương Cảnh Thâm sờ sờ xuôi theo mái tóc trơn bóng của Lâm Vĩ, nếu người cũng nhu thuận như thế thì thật là tốt. Không, không, không, nếu quả thật như vậy, thì khác nào mấy cô gái cứ quần quýt bên người anh. Ngay từ đầu, hấp dẫn anh chính là cậu, Lâm Vĩ trong trẻo nhưng lạnh lùng, ánh mắt cậu không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh. Kiểm lòng không được mà vuốt ve khuôn mặt không chút tì vết, còn không mở mắt ra sao?

Lương Cảnh Thâm cúi xuống, chỉ cách đôi môi anh đào kia có một tấc thì dừng lại: “Anh muốn hôn em.”

Cặp mắt hạnh đúng như dự định mở ra, chỉ là bên trong ngoài lạnh lùng cũng chỉ có lạnh lùng, Lâm Vĩ đã từ lâu không còn nhìn anh bằng ánh mắt như vậy nữa.

Lương Cảnh Thâm sững sốt một hồi, Lâm Vĩ chẳng thềm để ý, không hề nhìn anh nói: “Giám đốc Lương đều tùy ý trêu chọc người khác như vậy?”

Lại là loại thanh âm lạnh lùng khó chịu này, Lương Cảnh Thâm ôm hai vai Lâm Vĩ, xoay xoay thân thể cậu: “Sao vậy? Người khó chịu sao? Cậu kính như vậy.”

“Anh rốt cuộc muốn gì? Lương Cảnh Thâm, anh lúc nào mới từ bỏ ý đồ, không tự quyết định mà dây dưa với tôi?” Lâm Vĩ quay đầu nhìn thẳng vào mắt anh, giọng điệu gây sự.

Lương Cảnh Thâm ý thức được vấn đề nghiêm trọng hơn tưởng tượng, thu hồi giọng điệu hài hước, từ ngữ khẩn thiết, nỗ lực làm Lâm Vĩ tin tưởng: “Anh sẽ không bỏ qua lại càng không rời khỏi em, em phải tin tưởng anh.”

“Dựa vào cái gì tôi phải tin anh, tôi, không, yêu, anh!” Lâm Vĩ nhấn mạnh từng chữ lại từng chữ, giọng điệu đã muốn gào thét như điên.

“Anh vẫn bên cạnh em, cho đến khi nào em tin tưởng mới thôi.” Lương Cảnh Thâm khẽ ôm Lâm Vĩ vào lòng, vẫn như cũ ngọt ngào tình cảm.

Cả người Lâm Vĩ phát ra nỗi buồn vô hạn như đá trầm biển khơi, bỗng nhiên quá sức mệt mỏi, tựa trong lòng anh, bất đắc dĩ nói: “Anh biết người sói chứ, nếu như trên đời này có thật, em cũng vậy, anh có sợ không?”

“Ừm,” Lương Cảnh Thâm mỉm cười gật đầu, “Anh sớm biết rồi, ——

“Em là quái vật đó, song tính nhân anh biết không?” Lâm Vĩ giả vờ hài hước, ngược lại khẩn trương không chịu được.

Lương Cảnh Thâm càng thêm ôm chặt cậu: “Không được nói mình như vậy, song tính nhân không phải là quái vật, mỗi con người đều là một kiệt tác của Thượng Đế, so với đàn ông hay phụ nữ cũng đều hoàn mỹ như nhau.”

“Anh, anh, anh thực sự nghĩ như vậy sao?” Lâm Vĩ lắp bắp nói.

Lương Cảnh Thâm đem Lâm Vĩ đang căng thẳng, giọng nói chất chứa bao điều lo âu từ trong ngực ra, nhẹ giọng nói: “Có nhớ lần trước em bị thương ở chân phải, phải làm kiểm tra toàn thân, lúc đó em bị hôn mê nên không biết.”

Lâm Vĩ nghe được phân nửa cả người đã cứng ngắc, nghe xong bắt đầu giãi dụa: “Khốn nạn! Hóa ra là anh đã biết! Đùa giỡn với tôi vui lắm sao?”

Lương Cảnh Thâm vội vàng ôm chặt cậu, thấy mắt Lâm Vĩ đã phiếm hồng, trong lòng một trận mềm yếu: “Anh không muốn em miễn cưỡng, chờ chính miệng em nói với anh, mới thật là cam tâm tình nguyện, vậy nên anh vẫn luôn chờ.”

“Anh... anh thực sự không thấy kỳ quái sao?” Khúc mắc lớn nhất cứ đơn giản như vậy bị vạch trần, Lâm Vĩ lúng túng nói, vẫn không thể tin được Lương Cảnh Thâm thật sự không ghét bỏ.

Lương Cảnh Thâm biết rõ Lâm Vĩ đã chấp nhận anh, tâm trạng buông lỏng, cố ý dùng bàn tay thon dài trượt qua bên hông Lâm Vĩ, háo sắc nói: “Thử xem không phải biết sao.”

Lâm Vĩ một phát đem Lương Cảnh đẩy ra ngoài, nhanh chóng đưa lưng về phía anh nằm xuống, mặt hồng thành một mảnh.

hương 24: Ngọt ngào

Lương Cảnh Thâm tươi cười ra ngoài chuẩn bị bữa tối, hiện giờ rốt cuộc danh phận cũng đã được định đoạt, cái cần thiết là cho Lâm Vĩ thời gian để thích ứng thôi.

Bình thường Lâm Vĩ đã vội vàng, Lương Cảnh Thâm càng vội vàng hơn. Đạo gần đây anh toàn đem chuyện xã giao dồn đẩy cho cấp dưới, mỗi ngày tan tầm lại về nấu cơm tối cho Lâm Vĩ, xong xuôi lại phải chạy về công ty tiếp tục xử lý công việc, anh đang quản lý Thịnh Thế bên này, phần công ty bất động sản bên kia cũng phụ thuộc vào anh, hơn nữa lại còn thường xuyên phải về trụ sở Lương thị, trợ giúp ba Lương và các chú. Thế nhưng dù vội vàng thế nào, anh cũng cố gắng nấu cơm tối, Lương Cảnh Thâm thật không nỡ để Lâm Vĩ phải ăn tùy tiện bên ngoài.

[cưng vợ quá vại =.=]

Lâm Vĩ lăn qua lăn lại, nghĩ lần này thật là đặc biệt khó chịu, bây giờ mồ hôi đã muốn như mưa rồi.

Lương Cảnh Thâm thấy trong bữa cơm Lâm Vĩ tỏ ra rất mệt mỏi, sắc mặt trắng bệch, giật mình nhớ lại lời nói của cậu em họ Lương Cảnh Văn, thâm tự trách mình quan sát không cẩn thận.

Lần nói chuyện với em họ qua điện thoại, Lương Cảnh Thâm khiếp sợ không thể nói thành lời, ngay lập tức bật người đến thẳng phòng làm việc của viện trưởng ở tầng cao nhất bệnh viện Lương thị.

Lương Cảnh Văn trước đây đã từng nghiên cứu qua lĩnh vực này cùng với giáo sư của mình, chỉ là những việc như thế này tỷ lệ xảy ra cực kỳ hiếm, kinh phí tài trợ cũng không nhiều, cho nên việc nghiên cứu cứ tiến triển thông thả từ từ, ngay cả cách hình thành loại thể chất này tìm cũng không ra, có lẽ là một bước tiến hóa kỳ lạ nào đó của con người, vì hoàn cảnh mà cải biến, đến bây giờ cũng không có kết luận nào cụ thể. Sau Lương Cảnh Văn trở lại Hồng Kông, rời khỏi nhóm nghiên cứu, chỉ là vẫn giữ liên lạc với vị giáo sư xưa. Lúc thấy vùng bụng Lâm Vĩ có một bộ phận lạ, Lương Cảnh Văn cũng hết sức bất ngờ, X-quang tử mĩ mới biết chính là tử cung của phụ nữ.

Hắn đem chuyện song tính nhân nói với Lương Cảnh Thâm, cũng nói bộ phận sinh dục nữ giới

của Lâm Vĩ phát triển bình thường, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, nguyệt san của phụ nữ từng tháng cũng sẽ có, mà tương lai nếu kết hợp với nam giới, cũng có thể có em bé.

Lương Cảnh Thâm nghe Lương Cảnh Văn kể về những nét đặc thù của song tính nhân, cũng không thấy chán ghét gì cả. Lại nghe nói Lâm Vĩ có thể sinh em bé, cả người đờ ra, mơ mơ hồ hồ vừa mừng vừa lo.

Lúc này thấy môi Lâm Vĩ đều mất đi huyết sắc, biết cậu dù rất khó chịu vẫn kiên cường chống đỡ, vội rót cho cậu một ly nước ấm: “Khó chịu cũng đừng ăn nữa, đi nằm đi, lát nữa đói anh lại làm cho em ăn.” Nói xong đỡ Lâm Vĩ lên, cậu không còn chút sức lực nào, ngã nhào vào lòng anh: “Anh, đêm nay không tới công ty?” Thật ra là muốn hỏi: Anh biết hết rồi sao? Nếu vậy, em cũng giống con gái, anh còn thích em không?

“Ừ, không đi, anh ở nhà với em. Muốn gì thì nói, đừng cố gắng quá.” Lương Cảnh Thâm choàng tay ôm lấy Lâm Vĩ, bước nhanh về phòng ngủ, Lâm Vĩ khấn trương tim đập bình bịch, bước vội theo.

Để Lâm Vĩ ngồi dựa trên giường, Lương Cảnh Thâm kín đáo đưa cậu ly nước ấm: “Uống đi, có bớt chút nào không?”

Lâm Vĩ trong lòng ngọt ngào, nhưng vẫn thấp thỏm bất an, chỉ sợ là một giấc mộng đẹp, tựa như lần trước, cũng vậy, tỉnh lại chỉ còn ỉn thân uất ức. Lại nhớ tới chiều nay thấy Vương Uyển ôm Lương Cảnh Thâm ở Thịnh Thế, tức giận vẫn còn chưa hết nha, nắm chặt ly thủy tinh, không chút suy nghĩ nói: “Em muốn ăn bún tàu.”

Lương Cảnh Thâm chỉ nói “Được”, giọng trầm thấp dễ nghe mà cười cười, đầu để ngay cổ Lâm Vĩ, cả ***g ngực hít đầy mùi hương nhẹ nhàng khoáng khoái của cậu, không có mùi vị trộn lẫn gì khác, rất muốn rất muốn hôn hôn lại thân mật một chút, nhưng lại ngại làm Lâm Vĩ hoảng sợ.

Lâm Vĩ chờ anh đáp ứng thì đã thấy hối hận, chính mình cũng chưa tùy hứng như vậy bao giờ, đang muốn bảo không cần, cậu không đói bụng, lại không nghĩ tới Lương Cảnh Thâm ngẩng đầu nhẹ nhàng hôn lên bờ môi của cậu, thừa dịp Lâm Vĩ còn chưa hồi phục tinh thần từ nụ hôn chuồn chuồn lướt nước đã nhẹ nhàng ra khỏi phòng ngủ.

24. Chương 24: Tình Nồng

Rất nhanh, một chén canh bún tàu đã được đem đến trước mặt cậu, trên mặt còn có trứng chiên óng ánh vàng, bên dưới là thịt băm nấu nấm hương, hành lá xắt nhỏ phủ lên một màu xanh mượt: “Trong nhà không còn gì nhiều, anh làm món đơn giản thôi.”

Lâm Vĩ đã ăn chút cơm, nằm một hồi, cảm giác tốt hơn, nhìn cái này lại muốn ăn: “Anh thật là cậu cả nhà Lương thị? Không phải đầu bếp trá hình!”

“Làm sao giả được, đứng lên được chưa?” Lương Cảnh Thâm để chén ở tủ đầu giường, đến dìu cậu dậy.

Lâm Vĩ phát tay: “Không cần không cần, không nghiêm trọng tới vậy.”

Biết Lâm Vĩ không muốn bị đối xử như người yếu đuối, anh liền buông tay cậu ra.

Chờ Lương Cảnh Thâm tắm rửa xong, dọn dẹp nhà bếp một chút, liền vào phòng ngủ. Muốn điện thoại hỏi lại Lương Cảnh Văn lần nữa mọi việc để an tâm hoàn toàn.

Anh ngồi xuống cạnh Lâm Vĩ đang nằm, thấy cậu đang nhắm nghiền hai mắt không có phản ứng, lặng lẽ đem tay để lên bụng trên của cậu.

Lâm Vĩ cả người run lên, mắt mở ra, trong ánh có tràn đầy sự nghi ngờ và phòng bị, thấy vậy Lương Cảnh Thâm vội nói: “Xoa xoa một chút sẽ thoải mái hơn.”

Cách một lớp quần áo, được xoa nhẹ nhẹ, phần bụng lạnh lẽo được ủ ấm, Lâm Vĩ dần chìm vào giấc ngủ an lành.

Lương Cảnh Thâm nhìn vẻ mặt xinh đẹp của cậu khi ngủ, cảm thấy thỏa mãn không nói nên lời, thầm nghĩ vì Lâm Vĩ mà phải làm nhiều việc hơn, mất nhiều công sức hơn cũng không thấy mệt.

Lâm Vĩ vốn là đối với Lương Cảnh Thâm đã không tự giác mà sinh ra yêu thương, chỉ là lòng vẫn chưa nhận ra, lại vì vấn đề thân thể của mình mà tình cảm vẫn dừng lại như trước, đem đối phương để ở ngoài lề trái tim, khi khúc mắc này được giải hơn phân nửa, buông lỏng phòng bị, hai người ngày càng thân mật.

Vài ngày sai, Lương Cảnh Thâm lại bàn đến việc ngủ chung, Lâm Vĩ nghĩ đến tình cảnh sáng sớm hôm ấy tỉnh lại trong lòng anh, đương nhiên không đáp ứng, nhưng không lay chuyển được đành phải đồng ý, bất quá không được đắp chung chăn.

Nhà họ Lương vốn truyền thống, ba Lương xây dựng sự nghiệp cùng mẹ Lương yêu thương vài chục năm, Lương Cảnh Thâm ở phương diện tình cảm cũng tương đối bảo thủ, chính xác là một “chính nhân quân tử”, chỉ đơn giản là muốn nhìn Lâm Vĩ đi vào giấc ngủ hay tỉnh dậy mỗi sáng mà thôi.

Hôm nay trước khi ngủ, Lương Cảnh Thâm nhận một cuộc điện thoại, sau đó lại nói với Lâm Vĩ đang ngồi đối diện giường đọc sách: “Hôm nào rồi? Theo anh về nhà một chuyến.”

“Hả?.

Để làm chi?” Giọng điệu Lâm Vĩ bắt đầu không ổn, vẫn cầm sách che mặt.

Lương Cảnh Thâm cười cười tiến vào ổ chăn: “Ăn cơm, làm gì khấn trương vậy.”

25. Chương 25: Nhà Họ Lương

Mặc dù tâm không cam tình không nguyện, ngày hẹn gặp rốt cuộc cũng đến. Lâm Vĩ vẫn đang buồn bực: Vì sao phải gặp người lớn? Tại sao phải gặp ba mẹ Lương Cảnh Thâm?

Nhưng nhìn khuôn mặt nghiêm túc đang lái xe của anh, nhìn thần thái rạng ngời, bao nhiêu hoài nghi lo nghĩ của cậu đều như sương mù sớm tan biến trong nắng mai, tiêu tán không còn sót thứ gì. Người này thật lòng thật dạ yêu cậu, mà cậu, chưa từng yêu thật tâm một ai, cũng chẳng không nổi sức hấp dẫn của tình yêu, thôi thì đành cùng nhau rơi vào hố sâu tình cảm.

Xe tiến vào cổng lớn, Lâm Vĩ mới hoang mang nhớ ra, bản thân mình không mang theo quà gì ra mắt, liền ở lì trên xe không chịu xuống.

Mẹ Lương đứng trên bậc thang, thấy cậu cả nhà mình cười nắc nẻ từ trên xe cười xuống, từ lúc anh bắt đầu biết suy nghĩ đã không còn cười sáng khoái như thế này nữa. Chỉ bằng điểm ấy, cũng đã khiến cho bà đối với cậu bé trên xe kia sinh ra thiện cảm cùng tò mò.

Hoàng hôn dần buông xuống khắp sân vườn, mấy cành tre hóp tỏa nhánh la đà nhẹ nhàng lay động, mẹ Lương hí hóp mắt nhìn hai người đang đi tới, bên cạnh Lương Cảnh Thâm là một cậu bé thanh tú xinh xắn, khuôn mặt nhỏ tinh xảo, hai mắt tràn đầy sức sống, vừa nhìn đã thấy thích. Hiểu rõ tình cảnh của cậu bé này, không biết từ nhỏ đến lớn đã phải chịu bao nhiêu uất ức, lòng càng tăng thêm bao nhiêu yêu thương, tình thương của một người mẹ đột nhiên bộc phát dữ dội.

Mẹ Lương bước lên phía trước, kéo Lâm Vĩ qua nhìn tỉ mỉ cẩn thận, nhìn gần cậu bé này lại không giống với ấn tượng ban đầu, sắc mặt hồng hào mịn màng, lộ ra tinh thần vui vẻ phấn chấn, không yếu ớt như lúc nhìn xa, không chừng thật là có thể sinh ra nhà họ Lương một nhóc tròn mập mập. (Mẹ chồng vs nàng dâu - Trong truyện này a, chị Chu, mẹ Lâm, mẹ Lương đều thật dễ thương ^^)

“Mau vào nhà mau vào nhà, coi đầu đông cũng đã bắt đầu lạnh rồi, con không biết bảo cậu ấy mặc ấm một chút sao.” Mẹ Lương oán trách liếc mắt nhìn Lương Cảnh Thâm, lôi kéo Lâm Vĩ lên cầu thang, hướng phòng khách mà đi.

“Chào, chào bác.” Lâm Vĩ ngượng ngùng không thôi, bình thường thì lạnh như băng, với ai cũng không thân chẳng thiết, giờ lại dịu dàng ngoan ngoãn như mèo nhỏ. Bị mẹ Lương lôi kéo, cẩn thận đi sát theo bước chân của bà, mắt không kiềm được mà liên tục quay lại sau nhìn Lương Cảnh Thâm.

Lương Cảnh Thâm bị Lâm Vĩ nhìn như có hàng nghìn hàng vạn con mắt chăm chú, lòng hết sức dễ chịu, bước nhanh lên mà kéo cậu vào lòng, đi kè kè một bên. Nhìn mẹ đối với Lâm Vĩ thân thiết nồng nhiệt, anh biết chắc đêm nay cũng sẽ không khó qua.

Lâm Vĩ liền an tâm không ít, ở giữa Lương Cảnh Thâm và mẹ Lương bước vào phòng khách.

Ba Lương – Lương Tu Nghiệp đang ngồi ở sofa đọc báo, ngẩng ba người tiến đến, thoáng buông tờ báo xuống, chờ mọi người đến gần.

Mẹ Lương giật tờ báo ra khỏi tay ông: “Lúc nào cũng đọc báo, hôm nay không đọc nữa. Em đi nói bà Trương dọn cơm, anh nói chuyện với bọn nhỏ đi, Tiểu Vĩ hôm nay mới là ngày đầu tiên đến nhà mình thôi đó.”

“Ai, được, thằng nhóc Cảnh Tuấn coi chừng không về rồi, khỏi đợi.” Lương Tu Nghiệp nhìn vợ mình vui vẻ ra mặt, biết Lâm Vĩ đã vượt qua cửa của bà, đến lúc sau không đồng ý cũng không được, nhiều năm như

vậy ông đã biết, có khi nào thì không chiều theo ý của bà đâu. (Cái này cho thấy sủng vợ là di truyền nha ^^)

Lương Tu Nghiệp vẫy tay với hai người còn đang đứng, Lương Cảnh Thâm huỳnh huỳnh vai Lâm Vĩ một hồi, cậu thấp thỏm bất an bước lên từng bước một: “Con chào bác.”

“Ừ, tới là tốt rồi, ngồi xuống đi, chú nghe Cảnh Thâm nói con làm ở Thịnh Thế, sao, có vất vả lắm không?”

Lúc nghe hỏi chuyện công việc, Lâm Vĩ đều cẩn thận trả lời, không chút nào dám thờ ơ trễ nãi.

Lương Cảnh Thâm nhìn vẻ mặt cha mình ôn hòa, lòng thở phào nhẹ nhõm, cửa nhà anh rốt cuộc cũng qua, chỉ là bên phía nhà Lâm Vĩ chưa biết làm sao.

26. Chương 26: Cảnh Tuấn

Trên bàn cơm, nồi lẩu đang sôi kêu ùng ục, mẹ Lương giữ một ổ rau lớn, đưa cho Lâm Vĩ đĩa mới đầy tràn rồi dừng lại cười tủm tỉm nhìn cái miệng nhỏ của cậu nhai nhai.

“Mẹ, mẹ cũng ăn đi, nhìn cậu ấy làm chi?” Lương Cảnh Thâm nhìn Lâm Vĩ xấu hổ vì được yêu thích cũng không dám cãi lời.

Mẹ Lương không đáp lời, lại không chịu được mà nhìn Lâm Vĩ: “Tiểu Vĩ, con thích ăn cái gì, sau này dọn về đây ở được không?” Bà biết rõ con trai mình, một khi anh quyết tâm chắc chắn sẽ không thay đổi, điểm ấy anh rất giống ba mình, hưởng hỏ cậu bé này cũng thật sự dễ thương, nhu thuận hiểu chuyện, nhìn qua thì thấy rất đơn thuần. Trước đây vẫn nghĩ con mình sẽ cưới một người vợ rất lợi hại về nhà, tưởng tượng cả ngày sẽ đấu đá với bà như trong TV, hiện tại xem ra là mình lo lắng hão huyền rồi.

Lâm Vĩ ngẩng đầu “A” một tiếng, trong mắt đều là hoảng sợ, nhìn mẹ Lương lại nhìn Lương Cảnh Thâm, đồng ý cũng chết, mà từ chối càng chết sớm hơn, mẹ Lương đã biết, biết chuyện của mình đúng không? Giải quyết thế nào?

“Mẹ, ăn cơm trước đi, chuyện này bàn sau.” Lương Cảnh Thâm vội vàng ngăn cản Lâm Vĩ, chỉ sợ cậu vô tình không cẩn thận đồng ý, thế giới hai người anh còn hưởng thụ chưa đủ đâu, sao có thể về nhà sớm vậy được,

Lương Tu Nghiệp cũng nhìn ra phu nhân nhà mình đang hết sức nóng ruột: “Em nha, Tiểu Vĩ mới tới lần đầu tiên, đừng dọa nó chứ. Ăn cơm đi, đau dạ dày nữa bây giờ.” Vừa nói vừa nhét chén cơm vào tay mẹ Lương.

Lúc này, ngoài sân vang lên tiếng còi xe ầm ĩ, dường như cố tình thu hút sự chú ý của người khác. Tiếp theo là thanh âm của người nào đó mà Lâm Vĩ đã từng nghe qua: “Anh cả, nghe nói hôm nay anh

dẫn vợ về hủ, đúng không?” Theo đó là giọng cười sang sảng, cuối cùng mới là một thân ảnh vừa đi vừa nhảy vào nhà. =.=

Lương Cảnh Thâm vỗ đầu mình, nghiêng người cười đến khó hiểu với Lâm Vĩ: “Đừng nhìn anh, anh nhớ vẫn có chuyện gì chưa nói với em, hóa ra là cậu em trai này.”

Sau đó đứng dậy, mang người tới trước mặt Lâm Vĩ, giới thiệu: “Đây là em trai ruột của anh, Lương Cảnh Tuấn, khác anh một chữ thôi. Đây là Lâm Vĩ, cũng là người hôm nay anh mang về nhà.” Lâm Vĩ vội vàng đứng lên nhìn người đối diện, mỉm cười hỏi thăm, nghĩ đến lời Lương Cảnh Tuấn nói khi vừa vào nhà, không khỏi quay sang trừng nhìn liếc Lương Cảnh Thâm, Lương Cảnh Thâm nhếch miệng cười cười.

Lương Cảnh Tuấn nghe nói chị dâu là một cậu trai, nhưng nhìn thế nào cũng thấy thật quen, hình như đã gặp qua ở nơi nào đó. Cẩn thận suy nghĩ một hồi, lập tức kinh hãi nhìn chằm chằm Lâm Vĩ, biết mình đã tự gây rắc rối, lắp bắp trông mong nhìn Lâm Vĩ: “Cậu, chào cậu, lần trước...”

“Lần trước? Lần trước cái gì, hai người từng gặp nhau rồi à?” Lương Cảnh Thâm bị em trai ấp úng đến hồ đồ.

Lâm Vị cười toe toét: “Không có, chưa từng gặp.” Nếu để Lương Cảnh Tuấn làm trò trước mặt ai đó, tường thuật trực tiếp một tối nào đó Trần Minh Nhất ôm chân mình sờ soạng, tình sắc mênh mông, chắc ai đó sẽ không chịu nổi, nhất là người kia là Lương Cảnh Thâm. Thảo nào lần trước cậu đã nghĩ, Minh Nhất gọi người này là anh hai Lương, tuy rằng vẻ ngoài hơi thô ráp nhưng ngũ quan cũng khá giống với người nào đó.

Lương Cảnh Tuấn nghe Lâm Vị nói vậy cũng thở phào nhẹ nhõm, y cũng không mong anh hai biết mình đã gặp “chị dâu” trong tình cảnh trở trêu nào đâu.

Mấy chuyện như này... ách... nói ra không chết cũng bị lột da. Vậy nên an ổn ngồi xuống ăn là tốt nhất!

27. Chương 27: Mẹ Lương

Ăn cơm xong, mẹ Lương kéo theo Lâm Vị lên sân thượng uống trà tiêu cơm, Lâm Vị biết mẹ Lương có việc muốn nói chuyện một mình với mình, liền đi theo sau bà.

Mở rộng cửa đi ra sân thượng, ngoài kia không xa là biển rộng mênh mông, chỉ là hiện tại trời đã tối đen như mực, mơ hồ mới thấy những con sóng màu lam rì rào xô bờ. Gió biển lành lạnh mang theo hơi nóng trong nhà bay mất, cũng làm thần trí con người tỉnh táo hơn.

Mẹ Lương thành thạo pha trà, vớt bột, nhìn Lâm Vị không chuyển mắt mà đưa cho cậu một chén trà ngon: “Chậm thôi, vừa rồi ăn không ít dầu mỡ.”

Lâm Vị vội vàng đưa hai tay tiếp nhận, nhẹ nhàng thổi cho bột nóng, mẹ Lương nhìn cậu mặt mày hồng hào, số phận lành lành nhưng cũng không chút oán hận, ngoại trừ ba mẹ ở quê nhà, chắc hẳn cũng chẳng còn ai bên cạnh. Giai nhân phối với tài tử, cùng với con trai nhà mình không hơn không kém, lại còn có thể vì Lương gia kéo dài nỗi giông, vậy hà tất phải để ý đến giới tính gì đó.

“Tiểu Vị, con thật lòng thích Cảnh Thâm nhà dì chứ?” Mẹ Lương hiền hòa mở miệng.

Lâm Vị đang thưởng thức mùi trà ngào ngạt, nho nhỏ nuốt uống ngậm, còn đang nuốt xuống, nghe mẹ Lương mở miệng vội vàng buông chén trà, ngồi ngay ngắn. Nghe bà hỏi như vậy, biết hiện tại không phải là thời gian ngưng ngừng, nhẹ nhàng “Dạ” một tiếng, nói: “Dì, con...”

Mẹ Lương thấy Lâm Vị vội vàng chững cháng ngồi cho ngay ngắn, cười ra tiếng: “Đứa nhỏ này, làm gì mà câu nệ vậy, dù sao dì cũng biết con rồi. Lúc trước nghe Cảnh Thâm thích con trai, dì với ba nó cũng mất hồn mất vía, ba nó thậm chí còn vì chuyện này mà nổi nóng, đuổi nó ra ngoài. Không ngờ nó dọn đi thật, làm ba nó muốn hạ hỏa cũng không có cách.” Mẹ Lương vừa nói vừa lắc đầu, “Cảnh Thâm lớn như vậy còn không để cho ba nó phải lo lắng quá bao giờ.”

Lâm Vị mặt nóng lên, không biết nói gì cho phải, cúi đầu lí nhí: “Dạ, xin lỗi, đều là lỗi của con...”

“Cũng không nên trách con mà Tiểu Vị. Khi đó nó thích con, con cũng đâu có đáp ứng, là tại nó quẫn lấy con không tha, còn nói nhất định chờ tới lúc con tiếp thu nó. Ha ha, con trai dì là vậy đó, tự tin hết sức, con còn không phải là vì nó cuốn lấy chịu không nổi nên mới đồng ý chứ? Hôn nhân đại sự không có đùa như vậy được nha.”

Lâm Vị vừa nghe hai chữ “Hôn nhân” đầu đã muốn bốc khói, lắp bắp trả lời: “Nhưng, nhưng mà con là...”

Mẹ Lương nhìn Lâm Vị đầu đã hạ xuống tới tận ngực, hiểu rõ cười nói: “Là cái gì? Em họ Cảnh Văn của nó nói với chú dì hết rồi. Nói thật chứ nếu không phải vì vậy, dì cũng không dễ dàng đồng ý vậy đâu.”

Lâm Vị mảnh liệt ngẩng đầu, cậu vẫn nghĩ, trên đời này tìm được một người như Lương Cảnh Thâm bao dung cậu, hiểu cậu cũng đã là chuyện không tưởng tượng ra, không ngờ tới... 23 năm trong đời, lần đầu tiên Lâm Vị không vì loại thể chất đặc thù của mình mà chán ghét, khinh bỉ, ghê tởm bản thân, đó có lẽ cũng là lý do khiến cậu và Lương Cảnh Thâm không thể bỏ qua nhau.

Viễn mắt Lâm Vị đã có chút nóng, xấu hổ cúi đầu, phía sau một người thân thiết ôm lấy bờ vai của cậu, rất quen thuộc, là người mỗi đêm ngủ cạnh cậu, cũng là người mở ra cánh cửa tâm hồn, giúp cậu thấy được tình yêu của người kia dành cho cậu nhiều biết bao.

“Cảm ơn, mẹ.” Phía sau, thanh âm của Lương Cảnh Thâm cũng không ổn, cảm xúc dâng trào.

Mẹ Lương xem ra hai người đang tình nồng ý mật, không đành lòng quấy rối, đứng dậy nói: “Được rồi, mẹ là nể mặt Tiểu Vị nên giúp cho hai đứa, ba con bên kia để mẹ lo, đảm bảo không thành vấn đề ha ha.” Đi vài bước lại quay trở lại: “Được rồi, hai đứa hôm nay cũng đừng về, Tiểu Vị ngủ phòng con, con qua phòng khách mà ngủ cho mẹ. Ba con bảo thủ lắm, hơn nữa Tiểu Vị cũng phải được bảo vệ cho kỹ.”

Mẹ Lương nhẹ nhàng rời đi, để lại mấy câu nói sau cùng cho hai người đang đỏ mặt tía tai miên man suy nghĩ.

28. Chương 28: Tình Nồng

Lương Cảnh Thâm dẫn Lâm Vị tới phòng mình, đưa cho cậu quần áo, đồ dùng còn mới, luyện tiếc không muốn rời đi.

Lâm Vị nhìn quanh đánh giá căn phòng của Lương Cảnh Thâm, rất sạch sẽ, gọn gàng ngăn nắp, màu sắc hơi tối, bàn học ngoại trừ một bộ máy vi tính và một hộp đựng bút không còn vật gì dư thừa, sách và tập vở ghi chép đều được xếp theo thứ tự ở giá sách.

Ở khoảng không trên giá sách có một khung hình của hai người khá giống nhau, bên trong là Lương Cảnh Thâm thời còn học sinh. Đại khái là những năm cấp ba, đồng phục màu xanh da trời, tóc ngắn mềm mại, vẫn mang theo chút gì đó trẻ con. Người kia dường như đang trong thời gian du học ở nước ngoài, mặc áo blouse bác sĩ, đứng trên một bãi cỏ xanh mướt, phía sau là kiến trúc phương Tây, vẻ mặt hào hứng.

Lâm Vị tới gần, vuốt ve ảnh chụp, quay đầu lại cười với anh: “Hóa ra anh cũng có thời gian trẻ con thế này... A...” Còn chưa nói xong, đã bị móng vuốt Lương Cảnh Thâm một phát chụp lấy.

Lương Cảnh Thâm tinh tế hôn lấy đôi môi tinh tế khả ái của Lâm Vị, thẳng đến khi môi cậu muốn sưng lên mới buông ra, liếm qua liếm lại, thăm dò đôi môi một lần nữa mới bắt đầu tiến sâu vào bên trong.

Lâm Vị cũng đã từng các nữ diễn viên hôn qua, bất quá nói ‘đã từng’, còn không bằng là hai đôi môi chỉ dán vào nhau cùng một chỗ, chờ qua một lúc là hoàn thành cảnh quay, căn bản không phải ‘hàng thật giá thật.’

Lúc này, bị Lương Cảnh Thâm dùng bản lãnh dày vò, Lâm Vị đã không thể chống đỡ được nữa, thỉnh thoảng được buông ra trong chớp lát để hít một ngụm khí, toàn thời gian còn lại đều nương theo Lương Cảnh Thâm, lưỡi nho nhô nộn nộn triển miên một chỗ, tuy một mà hai tuy hai mà một.

Lâm Vị bị chính sức nặng trên người mình làm kinh động, mới phát hiện cậu và Lương Cảnh Thâm đã dây dưa tới tận bên giường, phần nửa thân thể bị anh chặn lại tựa trên giường, hai chân chăm chú khép lại, mà tay Lương Cảnh Thâm cũng đã vói vào bên trong, ngay hông của cậu mà vuốt ve, xoa xoa, ma sát. Lâm Vị nhẹ nhàng đẩy Lương Cảnh Thâm ra một chút, Lương Cảnh Thâm buông đôi môi đã đỏ rực của Lâm Vị, hai người vẫn duy trì tư thế kẻ trên người dưới, thở phì phò, mặt đỏ hồng nhìn đối phương, hai mắt Lâm Vị đã tràn ngập sương mù. Lương Cảnh Thâm cười nhẹ, chôn mặt ở hõm vai Lâm Vị, trên cổ hung hăng hôn một cái, đứng dậy: “Ngủ ngon, bảo bối.” Nói xong, nhanh chóng rời phòng, vừa rồi thật sự là nguy hiểm.

Này cũng không phải là lần đầu tiên hai người thân mật, nhưng trước đây chỉ là hôn môi, nhẹ nhàng chạm chạm, không kịch tính quyết liệt như lần này.

29. Chương 29: Biệt Ly

Hôm sau, Lâm Vị phải sang nước ngoài dự hoạt động tuyên truyền, sáng sớm hai người đã rời nhà lớn Lương gia. Mẹ Lương luyện tiếc Lâm Vị ngoan ngoan đáng yêu, liên tiếp nhắc nhở Lâm Vị phải thường xuyên đến. Hai đứa con trai của bà đều rất ít quan tâm, ít cho bà cơ hội thể hiện tình thương của mẹ, hiện tại đem Lâm Vị thành “con dâu”, lại vì thể chất nhu nhược của cậu, càng yêu mến thêm vạn phần. Lương Cảnh Thâm thấy mẹ mình như vậy, đương nhiên cười toe toét, Lâm Vị đối với ‘người mẹ nhiệt tình’ này không biết phải làm sao, nhưng cũng cực kỳ cảm động. Từ nhỏ đến lớn cậu chỉ thân mật với ba mẹ mình, ngay

cả họ hàng thân cận, hàng xóm cũng không giao tiếp nhiều, lại càng không bao giờ ngủ bên ngoài, rất sợ bị người khác dò dẫm như quái vật.

Hai người trở về nhà mình, Lâm Vĩ sửa soạn hành lý đơn giản, sau đó được Lương Cảnh Thâm chở đến sân bay. Bộ phim mới của Vương Uyển “Thành trì trăm năm cô đơn” đang trong giai đoạn công chiếu gay gắt, Chu Ly không thể thoát ra, đành để Tiểu Quách đi cùng Lâm Vĩ. Lâm Vĩ cũng không ngại tự mình đi, các đài truyền hình luân phiên phát tin về “Tiểu Dao Du 2”, thu được rating khá cao, Lâm Vĩ cũng theo kiểu nước lên thuyền lên, người đại diện, điện ảnh, kịch truyền hình liên tiếp được mời, loại chuyện này cậu tập mãi cũng đã thành quen.

Từ ghế sau chiếc Bugatti đen tuyền, dải ngăn cách được hạ xuống tạo thành một không gian riêng biệt, Lương Cảnh Thâm nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay tinh tế thon dài của Lâm Vĩ, xoa xoa nắn nắn, mười ngón siết chặt vào nhau, bàn tay không rời, làm tim Lâm Vĩ vui vẻ hân hoan: “Anh phải đi Tây Âu vài ngày.”

Lâm Vĩ cảm giác được độ ấm từ bàn tay Lương Cảnh Thâm truyền đến, cậu cũng tín nhiệm ỷ lại loại cảm giác này, rốt cuộc sự cô đơn cũng đã dừng lại, cậu cứ ngỡ mong muốn đoạn đường đến sân bay cứ dài dài hơn. Nghe được mấy lời này của Lương Cảnh Thâm, lòng Lâm Vĩ thoáng chốc căng thẳng, cho dù cậu từ nước ngoài trở về cũng sẽ không thấy anh trong vài, có chút không muốn, cũng

g không biểu lộ ra, sợ Lương Cảnh Thâm lại chê cười, buồn bã hỏi: “Vậy là muốn, muốn đi vài ngày?”

Lương Cảnh Thâm đưa tay Lâm Vĩ đặt ở bên mép, từng chút từng chút hôn nhẹ, kim lòng không được lại cắn mu bàn tay của cậu, thẳng đến khi hằn dấu răng mới bỏ qua, lòng không ngừng cuộn trào ý nghĩ mãnh liệt yêu thương. Hai người đang trong giai đoạn say đắm, ai cũng không muốn cách xa nhau, dù là vài ngày ngắn ngủi, thừa dịp vài ngày Lâm Vĩ ở nước ngoài, sắp đặt mọi chuyện cho tốt đẹp, không còn nỗi lo về sau, liền cười nói: “Cũng không biết, anh sẽ cố gắng nhanh chóng.”

Đảo mắt đã ra đến sân bay, Lâm Vĩ không muốn để Lương Cảnh Thâm xuống xe tiễn, miễn cho bị Tiểu Quách nhìn thấy, hoặc paparazi chụp lén. Lương Cảnh Thâm cũng không còn cách nào khác, chờ thời cơ chín mùi rồi công bố cũng không muộn, hiện tại liệu linh xuất hiện bên cạnh Lâm Vĩ, không chừng lại làm mọi chuyện phức tạp hơn, nên thuận theo ý Lâm Vĩ, chỉ ở trong xe tiễn cậu.

Lâm Vĩ là lần đầu còn chưa phân ly đã bắt đầu nhớ thương, ngực oán giận Lương Cảnh Thâm, người khác đưa tiễn không phải thường nói “Anh sẽ nhớ em”, “Em phải nhớ kỹ anh” các loại sao, tuy chỉ là mấy lời nói thông tục buồn nôn, nhưng cũng là phát ra từ tâm can, đằng này Lương Cảnh Thâm lại chẳng nói chẳng rằng, cậu dỗi không thèm đợi trong xe nữa, tay đặt ở nắm cửa xe, chuẩn bị bước xuống.

Lương Cảnh Thâm vươn một cánh tay, dè Lâm Vĩ lại không cho cậu tiếp tục, trong nháy mắt Lâm Vĩ quay đầu, áp trên môi cậu, vẫn chưa thâm nhập, chỉ là nhợt nhạt liếm duyên đôi chút, như ngọt ngào như trong tưởng tượng, óng ánh dịu êm: “Anh yêu em, bảo bối.” Dứt lời, lại hôn bên tai Lâm Vĩ một cái, hít sâu cho đến khi khoang mũi tràn đầy khí tức của Lâm Vĩ, mới buông cậu ra.

Cười cười nhìn Lâm Vĩ như có quan binh truy đuổi mà vội vã xuống xe, cũng không quay đầu lại đã kéo vali nhỏ rời đi, khuôn mặt Lương Cảnh Thâm hiện lên hàng nghìn tình tự mà chính anh cũng không biết.

Lâm Vĩ mãi đến khi gặp Tiểu Quách mặt vẫn ửng đỏ khả nghi, cậu nói vừa rồi của Lương Cảnh Thâm còn hơn cả mấy cái tạm biệt như cậu từng nghĩ, khiến cho trái tim cứng rắn của cậu không muốn cũng bị làm tù binh của anh mất rồi.

30. Chương 30: Tương Tư

Ngày thứ hai dự hoạt động tuyên truyền, Lâm Vĩ nhận được điện thoại từ mẹ, có chút kinh ngạc, mẹ Lâm thường nói chuyện với cậu lúc đêm khuya, Lâm Vĩ có chút nôn nóng hỏi: “Mẹ, xảy ra chuyện gì? Sao lại gọi cho con lúc này?”

Mẹ Lâm nghe cậu nói, chậm rãi trả lời: “Đúng vậy, có chuyện lớn rồi.”

Lâm Vĩ nghe xong lòng nóng như lửa đốt: “Chuyện gì, mẹ nói mau đi.”

Mẹ Lâm có chút oán trách nói: “Thằng nhỏ này, đã biết là chuyện đại sự cũng không nói, còn hỏi mẹ hử!”

Lâm Vị nghe xong có chút mơ hồ, phản ứng đầu tiên là: Có phải chuyện mình tự tính chuyện cả đời với Cảnh Thâm không?

Mẹ Lâm thấy Lâm Vị yên lặng thật lâu, chính mình nhin không được trêu đùa: “Đừng nói với mẹ, con không biết người nào tên Lương Cảnh Thâm nha.”

Lâm Vị trong đầu đã quay mòng mòng, ngớ ngẩn hỏi: “Lẽ nào bị đăng trên báo, tạp chí rồi?”

Mẹ Lâm bất đắc dĩ: “Mẹ chỉ biết được tin tức của con từ trên báo thôi hả?”

“Không phải, không phải, chẳng qua... Mẹ, mẹ làm sao biết được?” Lâm Vị chân tay đã luống cuống, còn đang ở nơi tuyên truyền chỉ có thể đề thấp giọng nói.

“Cậu ấy đang ở phòng khách nhà mình, đang nói chuyện với ba con.” Giọng mẹ Lâm mang theo chút giảo hoạt, như một người lớn đang đùa dai với trẻ con.

Lâm Vị thiếu chút nữa la to: “Anh ấy sao lại...”

“Cậu ấy làm sao, mẹ thấy nó cũng được nha, ... ít nhất... không giống con mẹ che che giấu giấu, ngay cả ba mẹ cũng không nói cho nghe.” Mẹ Lâm lạnh lùng nói.

Nghe đến đây, Lâm Vị cũng có chút đuối lý, chỉ là dù cậu đã tiếp nhận Lương Cảnh Thâm, nhưng vẫn không nghĩ đến chuyện đăng ký kết hôn này nọ, hiện tại hai người ở một chỗ với nhau đã đủ thỏa mãn, không cần hứa hẹn xa xôi gì nữa: “Con, con còn chưa xác định.”

“Chưa xác định cái gì? Cậu ấy không tốt sao?” Mẹ Lâm chờ nhiều năm như vậy, rốt cuộc đã có thể chờ đến ngày có thể quan tâm đến chuyện tình cảm của con mình.

“Cũng không phải, mẹ, con đang làm việc, tối nay con gọi cho mẹ.” Lâm Vị vội vàng treo điện thoại, không muốn trước mặt mẹ mình biểu hiện sự tự ti và nhu nhược, cậu chỉ là... sợ đến một ngày Lương Cảnh Thâm sẽ hối hận, buông tay.

Đảo qua đảo lại đã ba ngày, giữa đêm bay từ nước ngoài trở về, Lâm Vị vô cùng nhớ Lương Cảnh Thâm, dù tin nhắn hay điện thoại cũng không thể làm giảm bớt, cậu muốn đến gặp Lương Cảnh Thâm, rất muốn, dù cho lo sợ hạnh phúc chỉ là thoáng qua, lần này cậu cũng tận lực nắm giữ, mặc kệ sau này ra sao.

Mặc dù Lương Cảnh Thâm đã gọi điện báo trước cho Lâm Vị anh phải đi Tây Âu vài ngày xử lý công việc, nhưng khi trở lại Hồng Kông, nhìn căn nhà trống không không bóng người, lòng Lâm Vị vẫn là buồn bã không thôi.

Cậu rõ ràng đã sắp xếp thời gian rất chặt chẽ, vẫn không theo kịp bước chân Lương Cảnh Thâm, tuy rằng không chính xác là gấp gấp trở về chỉ để gặp anh, nhưng vẫn nghĩ rằng Lương Cảnh Thâm và mình giống nhau, muốn gặp người kia một chút rồi lại rời đi. Nghĩ đến đây lại thấy tủi thân, lẽ nào chỉ có mình cậu háo hức trông mong?

Trong nhà vẫn còn dấu vết của Lương Cảnh Thâm, cà-vạt trên sofa, phòng sách bữa bãi văn kiện anh mang về nhà, cả tách trà anh thường dùng, Lâm Vị từng chút mơn trớn, vẫn không dọn dẹp, đây là chứng cứ xác thật nhất chứng minh sự tồn tại của anh.

Ngồi trên giường vẫn còn hương vị của Lương Cảnh Thâm gọi điện cho anh, điện thoại rất nhanh đã được nối máy, Lâm Vị lại đột nhiên không biết nói gì cho phải: “Em về nhà rồi, anh đang làm gì?”

Lương Cảnh Thâm vừa đi ra ngoài, vừa hướng những người còn lại trong phòng hội nghị xua tay, ý bảo bọn họ cứ tiếp tục, tham dự hội nghị chính mình những tầng lớp cấp cao nhìn nhau, những người báo cáo chỉ là tầng lớp thứ yếu.

“Anh không làm gì, nhớ anh? Lương Cảnh Thâm cúi đầu cười, đứng ở cửa sổ phòng họp ngay sát đất nhìn ra thành phố bên ngoài, ở đây mùa đông lạnh lẽo, khô hanh, điển hình đặc trưng của khí hậu miền biển, bao phủ đầy tuyết trắng, lại hay có gió lớn, không biết Lâm Vị có thích không.

“Nếu không có việc, vậy chừng, chừng nào anh về?” Lâm Vị tự trách mình nhanh mồm nhanh miệng, nhưng lời đã nói ra, làm sao có thể rút lại.

Quả nhiên từ đầu dây bên kia truyền đến tiếng cười sung sướng của Lương Cảnh Thâm: “Thừa nhận nhớ anh khó vậy sao? Anh đảm bảo sẽ về sớm, sớm thôi.”

“Ừ, ừ, vậy cứ vậy nha.” Mặt Lâm Vĩ có chút nóng, cậu tình nguyện nhấn tin để nói với Lương Cảnh Thâm những lời này, thà là vậy mà tim cậu sẽ không nảy lợi hại như bây giờ, như là cả gian phòng đã tràn ngập tiếng bình bịch từ tim Lâm Vĩ vậy.

“Đừng tắt điện thoại vội, ở nhà phải tự lo cho mình biết không, ăn ngủ đúng giờ, đi ngủ phải mở hệ thống sưởi đúng số một, bây giờ ở Hồng Kông rất lạnh...” Lương Cảnh Thâm còn muốn cẩn thận dặn dò thêm một chập, bất quá Lâm Vĩ vừa nghe đã nhúc nhúc: “Biết rồi, trước đây em có một mình vẫn tốt mà.”

“Anh lo cho em, cảm giác nói bao nhiêu cũng không đủ. Em hiện tại có anh rồi, không phải một người.” Lương Cảnh Thâm nghiêm túc nói.

Tắt máy điện thoại, Lâm Vĩ dú đầu vào đầu giường, vùi mặt giữa gối của hai người, câu nói cuối cùng của Lương Cảnh Thâm “Lâm Vĩ, anh rất nhớ em” làm lòng cậu dâng lên bao nhiêu yêu thương, mà cậu không hề ngăn lại, cũng không có khả năng ngăn cản.

31. Chương 31: Trở Về

Bởi vì chuyện loạn thất bát tao lần trước, Trần Minh Nhất cũng không dám thường xuyên tìm đến Lâm Vĩ, đành lôi kéo cậu lên mang chơi trò chơi để giải buồn. Lâm Vĩ vì Lương Cảnh Thâm không có nhà, chẳng có tinh thần làm việc gì, cũng theo hấn phá rồi cho qua ngày. Vài ngày chậm rãi trôi qua mà cứ như nửa tháng, dài đằng dặc.

Từ Chu Ly, Lâm Vĩ biết được đạo diễn nổi tiếng Trần Đạo, nhân vật truyền kỳ bảo chứng tỷ suất phòng vé có ý định mời cậu hợp tác trong bộ phim mới “Phong nhã hào hoa”, vai diễn là một nhân vật có thể lấy nước mắt của người xem, Chu Ly nhìn lịch trình hoạt động cũng thông thả thời gian, liền thay cậu đồng ý, ngày hôm đó phải tiến hành quay phần diễn xuất của cậu.

Nhìn thấy Trần Đạo, mới nhớ bữa tiệc nửa năm trước, Lương Cảnh Thâm từng đích thân nhấn mạnh giới thiệu cậu cho ông ta. Hóa ra là sự nghiệp phát triển lên như điều gặp gió, cũng không phải vì bản thân mình mà thành, Lâm Vĩ chưa xốt suy nghĩ, lòng không hấn không thoải mái, trái lại khơi lên ý chí ‘chiến đấu’ của cậu, nhất định phải làm thật tốt, chứng minh với người kia: Em không cần dựa dẫm vào anh!

Vì vậy, ban ngày Lâm Vĩ chăm chỉ quay phim, buổi tối lại bát nháo thả lỏng với Minh Nhất, sau đó chuẩn bị diễn xuất cho ngày thứ hai, cho đến tận đêm khuya. Mỗi lời thoại, mỗi động tác, thậm chí những biểu tình rất nhỏ, đều được Lâm Vĩ nhập vai với sự thăng hoa không ngờ, như đã định liệu trước, ngày thứ hai trước máy quay, chỉ ngắn ngủi sau năm ngày tập dợt, ngay cả Trần Đạo cũng phải nhìn cậu với cặp mắt khác xưa, khen ngợi không dứt.

Chạng vạng năm ngày sau, Lâm Vĩ khoác áo ấm từ phim trường đi ra, trời phá lệ tối sớm, chưa đến sáu giờ, trời đã không còn một tia sáng, Hồng Kông không có tuyết rơi, nhưng Lâm Vĩ mặc hai lớp quần áo vẫn còn thấy quá lạnh.

Vốn có hẹn với Tiểu Quách lái xe chờ phía trước, nhưng vừa mở cửa, hai mắt Lâm Vĩ đã mở to, sáng long lanh.

Một chiếc Bugatti đen tuyền đứng bên kia đường, hòa cùng đêm tối thành một màu huyền ảo.

Lâm Vĩ không khỏi nở nụ cười, bước nhanh lên phía trước, vừa đến gần thì cửa sau xe chậm rãi mở ra, bên trong là gương mặt mà mỗi ngày cậu đều mong nhớ.

Còn không đợi cậu ngồi ổn định, khí tức nóng rực của Lương Cảnh Thâm đã dề lên, đầu tiên là môi hòa môi tầng tầng lớp lớp mảnh liệt trần trọc lẫn nhau, nhiều lần trêu đùa đôi môi Lâm Vĩ, sau như thế nào cũng lại không đủ, duyên hấp vẫn không được, bắt đầu nặng nề cắn mút. Cho đến khi Lâm Vĩ hô đau, Lương Cảnh Thâm mới bình phục kích động, dùng lời lẽ dịu dàng an ủi cậu.

Lâm Vĩ tỉnh táo lại đôi chút, giãy dụa muốn đẩy anh ra, đảo mắt nhìn đến ghế phía trước, may mắn là rèm cửa đã buông xuống. Hai tay Lương Cảnh Thâm đang vuốt ve mặt cậu, không cho cậu nhìn nơi khác, cau mày nói: “Mặt sao lạnh vậy, em rồi cuộc mà

c nhiều hay ít?”

Lâm Vĩ đỏ mặt không trả lời, môi hôn vẫn quấn quanh cả người, cậu cũng không muốn phá hư bầu không khí, để Lương Cảnh Thâm biết cậu chỉ mặc hai lớp áo, còn không cần nhằn đến chết.

Lương Cảnh Thâm không có cách, đành ôm cậu vào ngực, chăm chú ôm, truyền độ ấm từ mình qua cho Lâm Vĩ, cúi đầu hít hà một hơi: “Cho tới bây giờ, anh vẫn không nghĩ sẽ nhớ một người đến như vậy.” Nhớ đến nửa đêm không ngủ được, không thể làm gì hơn là không ngừng rút ngắn thời gian xa nhau, đem lịch trình sắp xếp đến kín mít, từ nước này qua nước kia, nghe một người lại một người báo cáo, không biết uể oải.

Lâm Vĩ nghe được tâm ý của Lương Cảnh Thâm, vươn tay ôm lấy tấm lưng dày rộng của anh, đem mặt vùi thật sâu vào lòng người đó.

32. Chương 32: Hòa Tan

Từ phòng tắm đi ra, thấy Lương Cảnh Thâm tựa ở đầu giường nhắm mắt nghỉ ngơi, Lâm Vĩ chuyển qua bên kia, từ mép giường ngồi xuống, nhắm hai mắt dùng một cái khăn lớn xoa xoa tóc, Lương Cảnh Thâm từ phía sau dán vào người, cậu cũng không để ý đến.

Đợi cho tóc ướt đều bị khăn mặt hong khô mới mở mắt ra, một bàn tay vững chãi đã nâng một hộp màu xanh lam bằng nhung trước mặt cậu.

Lâm Vĩ không dám tin tưởng mà tròn to mắt, quay đầu nhìn lại, phía sau Lương Cảnh Thâm một tay vòng qua ôm thắt lưng mềm dẻo của Lâm Vĩ, tay kia vẫn như trước nâng hộp nhỏ tinh xảo, đầu vẫn gác lên vai cậu, không cho cậu quay đầu lại: “Đừng nhìn anh, mở ra xem.”

Lâm Vĩ vô thức đặt khăn mặt một bên, chậm rãi nhận lấy cái hộp, đang muốn mở, lại nghe tiếng Lương Cảnh Thâm nói: “Mở hay đồng ý rồi đều không được đổi ý.”

Hai trái tim một trước một sau, cách nhau chỉ hai lớp áo ngủ, như có sợi dây cảm ứng mà cùng nhau đập kịch liệt.

Lâm Vĩ cẩn thận mở hộp ra, Lương Cảnh Thâm không chừa một khe hở từ phía sau ôm chặt lấy cậu, nghiêng đầu hôn lên môi Lâm Vĩ.

Hai người lần đầu tiên thoát quần áo của nhau, Lâm Vĩ theo thói quen định co hai chân mình lại, đầu gối tựa trước ngực, vững vàng bảo vệ quần áo của mình. Lương Cảnh Thâm tiến sát lại, ôm cậu vào lòng, Lâm Vĩ có chút trốn tránh, lực ôm ấp của anh có điểm làm cậu không thở nổi: “Chúng ta, chúng ta đi ngủ sớm một chút.” Âm cuối nhẹ nhàng thốt ra, thấp thỏm bất an.

Lương Cảnh Thâm không muốn bắt ép cậu, nhưng hai người đã ‘lưỡng tình tương duyệt’, đã tính sống chung lâu dài với nhau, đây chỉ là chuyện sớm muộn. Hơn nữa khúc mắt của Lâm Vĩ, sớm giải tỏa được lại càng hay, tránh cho đứa ngốc nào đó nghĩ ngợi mãi trong đầu. Nếu cứ dung túng bản tính ‘dà dặt’ của Lâm Vĩ, biết năm tháng nào bọn họ mới chân chính là của nhau.

Lương Cảnh Thâm lấy chăn của Lâm Vĩ ra, chỉ chừa cho cậu chiếc quần nhỏ màu trắng, bên cạnh cậu ôn nhu nói: “Đừng sợ, Lâm Vĩ... Đừng sợ anh.”

Giọng Lâm Vĩ đã mang theo nước mắt: “Anh cũng chân chính chưa từng gặp qua đúng không? Anh không biết em...”

Lương Cảnh Thâm bị sự yếu đuối của cậu làm kinh ngạc, chỉ có thể vô lực thừa nhận đứa ngốc này không bao giờ buông thả phòng bị cuối cùng để tin tưởng anh, tin tưởng vào tình yêu của anh. “Anh biết, anh biết hết, tin tưởng anh.” Lương Cảnh Thâm cực kỳ kiên trì trấn an cậu.

Lâm Vị không còn chống cự nữa, nếu trước sau cũng phải đối diện, vậy cứ thuận theo, duỗi cổ chạm với cổ người kia tạo thành một đường. Cậu đặt đầu lên vai Lương Cảnh Thâm, mặc người kia muốn làm gì thì làm.

Lương Cảnh Thâm biết rõ Lâm Vị đã ngầm đồng ý, từ từ nhắm mắt đợi tuyên án bản án tử hình, làm anh vừa thương lại vừa xót. Kỳ thật anh đã sớm nghe mọi lý giải của Lương Cảnh Văn, hướng chi Lương Cảnh Văn còn từng làm nghiên cứu về song tính nhân, ngoài những đặc thù khác hẳn không biết, lần trước thời gian Lâm Vị tới kỳ sinh lý của phụ nữ đã chứng thực cho suy đoán của bọn họ – thứ nhất Lâm Vị có cả hai bộ phận giới tính nam và nữ, thứ hai dĩ nhiên thiên hướng *** của nam là chủ yếu. Dù cho ban đầu nghe thấy, anh cũng không thấy quái dị, vì đó là Lâm Vị, người anh yêu. Huống hồ nếu là vậy, cả hai con có thể có cục cưng của chính mình, Lâm Vị và Lương Cảnh Thâm, đó đúng là sự ban ân lớn nhất.

Lương Cảnh Thâm đỡ thất lực Lâm Vị, để cậu có thể nằm xuống. Một vật cứng lạnh lạnh cộm dưới lưng Lâm Vị, cậu quay đầu nhìn. Đó là đôi nhẫn Lương Cảnh Thâm vừa mới tặng, đơn giản, nền nã, chắc chắn, nhưng cậu biết nó rất đặc biệt. Trên nhẫn có khắc WEIL, là chiếc nhẫn có một không hai, không thể tìm thấy một cái khác.

Lương Cảnh Thâm phủ trên người Lâm Vị, nhìn cậu cười yêu thương, trong mắt tất cả đều là sung sướng vui mừng, Lâm Vị không được tự nhiên mà quay đầu sang một bên, không dám nhìn thẳng vào mắt anh, trên mặt đã hiện lên một mảnh đỏ rực. Cảm giác được bàn tay ấm áp to lớn của Lương Cảnh Thâm chạy dọc cơ thể mình, yêu thích không buông, một lần rồi một lần, đem bao nhiêu lửa nóng trong người Lâm Vị thoát ra, Lâm Vị không thể kiềm nén, tinh tế ngân nga khe khẽ.

Lâm Vị mơ mơ màng màng, ban đầu rất đau nhưng lại cực kỳ chậm rãi, bao nhiêu đau đớn đều được dịu dàng và ản ản của Lương Cảnh Thâm cuốn đi, từng giọt mồ hôi trên người người nọ rơi xuống ngực cậu, như muốn chính mình làm ấm áp hơn phần da thịt lạnh lẽo, tránh bị tổn thương, Lâm Vị ôm lấy thất lực người kia, để chính mình chủ động đi tới, vùi đầu vào vòm ngực ấm áp rộng lớn, không sợ hãi lùi bước gì nữa.

Dường như Lâm Vị lại rơi vào mộng ảo của lần trước kia, cũng đã từng là mộng xuân làm cậu thương tổn thật sâu, chẳng qua lần này, Lương Cảnh Thâm không hoảng sợ đến khuôn mặt vằn vẹo méo mó, mà chỉ có yêu thương thật sâu và viên mãn kéo dài, ôm chặt cánh tay vững chắc của anh, dù cho là mộng cũng không thể ảnh hưởng tới cậu được nữa.

33. Chương 33: Tâm Ý

Chiều ngày thứ hai, trời còn chưa sụp tối, buông xuống một mảnh âm trầm, như chuẩn bị có cơn lốc bất chợt. Quay xong ba phân đoạn, Trần Đạo nhìn sắc trời hôm nay, sợ là chưa được bao lâu nữa sẽ nổi bão, ông cho mọi người về sớm hơn dự định, cả đoàn phim trên dưới vui mừng hoan hô.

Tiểu Quách từ Thịnh Thế đến rước Lâm Vị về nhà, vừa dọn dẹp này nọ vừa oán hận cậu hôm qua bỏ đi không nói một tiếng, điện thoại cũng không trả lời, hại cô lo lắng không thôi, hỏi trên hỏi dưới nhân viên đoàn phim mới biết cậu được một chiếc xe rất ‘xịn’ đưa đi.

Lâm Vị le lưỡi, hôm qua Lương Cảnh Thâm trở về, cậu vui vẻ đến nỗi quên người đẹp Tiểu Quách không còn một mảnh, lập tức vội vã một hai xin cô tha thứ.

Tiểu Quách tùy tiện, cũng không để việc này trong lòng, ngày hôm qua ở Thịnh Thế, từ các ‘bà tám’ cô nghe được một tin tức, có thể nói là tin tức động trời, lúc này lại muốn nhiều chuyện với Lâm Vị: “Hôm qua Thịnh Thế có sự kiện lớn, muốn nghe không?”

Lâm Vị cười gật đầu, kỳ thật trong lòng đã ước có thể bay nhanh về nhà, không biết Lương Cảnh Thâm đã về đến chưa?

Tiểu Quách làm dấu Thánh giá, cười tươi như hóa nói: “Hôm qua nha, giám đốc Lương đeo nhẫn, lại còn đúng ngay ngón áp út! Cái đó không phải là đang yêu, cũng không phải đính hôn, mà là kết hôn đó! Căn bản là không nghe anh ấy yêu đương gì, dùng một cái kết hôn! Đoán xem, phỏng chừng cũng không phải người của giới giải trí, không biết cô gái tai nằng nào bắt được giám đốc Lương ưu tú như vậy.”

Lâm Vĩ vô thức sờ sờ ngực mình, cùng với chiếc nhẫn trên tay Lương Cảnh Thâm là một đôi, hiện được xuyên qua bởi một sợi dây đỏ, dưới tầng quần áo. Tiểu Quách nếu biết người may mắn kia là mình, không biết sắc mặt sẽ thế nào, Lâm Vĩ không tiếng động mà cười rộ lên, hàm hàm hồ hồ phụ họa.

Sau lại nghe Tiểu Quách nói: “Vương Uyển hấp tấp chạy tới văn phòng tổng bộ, giám đốc Lương cười nói ‘Đúng là như mọi người nói, hiện giờ tôi rất hạnh phúc’, rồi mời Vương Uyển ra khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc, tôi nghe bạn bên đó nói, Vương Uyển khóc như mưa.” Dứt lời, lắc đầu thở dài.

Vương Uyển vẫn còn trẻ, vượt qua nhiều thử thách cũng đã nhận được rất nhiều lời nhận xét khả quan, bình thường là diễn viên có giá, luôn kiêu ngạo, bất cứ lâm vào tình huống nào cũng đều thông dong ưu nhã, nếu không phải quá yêu Lương Cảnh Thâm sao có thể thất thố như vậy.

Lâm Vĩ trong lòng thầm mừng người kia nhà mình lưu tình nơi nơi, điện thoại trong túi đột ngột mảnh liệt vang lên, dọa cậu nhảy dựng, nhìn màn hình, phải hướng Tiểu Quách xin lỗi một câu mới ra xa ấn nút trả lời.

“Anh đã về nhà, hôm nay có khó chịu không?” Thanh âm Lương Cảnh Thâm trầm thấp ôn nhu, luôn luyện tiếu nói lời nặng nhẹ với Lâm Vĩ.

Lâm Vĩ nghe anh nhắc tới, nhất thời có chút uê oải mơ hồ: “Hoàn hảo.”

Lương Cảnh Thâm nghe giọng của cậu, nghĩ đến hôm qua chính mình không khống chế được, hại Lâm Vĩ sáng nay không mở mắt nổi còn phải giẫy dụa đến phim trường: “Về nhà sớm một chút, ở nhà có một con cua thật lớn chờ em, hôm nay nghỉ ngơi sớm.”

“Nhưng giờ đang là mùa đông...” Lâm Vĩ cực kỳ thích cua, ăn thế nào cũng không thấy ngán.

“Mùa đông cũng có cách mua về cho em, về sớm một chút, anh chờ em về rồi hấp lại.” Lương Cảnh Thâm cười cười, muốn cắt điện thoại, chuẩn bị đi xử lý con cua ngang ngạnh kia.

“Chờ một chút...” Lâm Vĩ không cho anh cúp máy nhanh như vậy, “Em còn một câu muốn nói với anh.”

“Nói đi, anh nghe đây.”

Lâm Vĩ hít một hơi thật sâu, từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên cậu cần nhiều dũng khí đến vậy, nếu Lương Cảnh Thâm nhìn mặt cậu chỉ sợ lại không nói nên lời: “Lương Cảnh Thâm, em yêu anh.” Về phần yêu thương lúc nào, ai quan tâm làm gì! Có lẽ là lần đầu tiên nhìn thấy anh trên bục cao thông dong tự tại, vẻ đẹp cao ngạo hơn bao người, hoặc là sau khi tỉnh lại thấy khuôn mặt lo lắng đó, cũng có thể là vì anh không bao giờ đem chuyện tình cảm ra đùa giỡn. Có rất nhiều lý do để yêu Lương Cảnh Thâm, anh bảo vệ, anh kiên trì, anh bao dung, tất cả đều làm Lâm Vĩ phải yêu thương sâu đậm.

Bên kia không phát ra chút âm thanh, chỉ đột nhiên có tiếng hít thở nặng nề, qua một hồi mới có tiếng trả lời: “Anh cũng yêu em, đến chết cũng không thay đổi.”

Lâm Vĩ tắt điện thoại, gió lạnh mùa đông đang ào ào thổi đến nhưng cậu kích động đến cả người run nhè nhẹ, chuyện mà mình cho rằng vĩnh viễn cũng không bao giờ trở thành sự thật cứ vậy mà thành, hạnh phúc biết bao!

34. Chương 34: Vây Thành

Lại qua mấy ngày, tết Âm lịch càng ngày càng tới gần, nơi nơi đều là lễ mừng năm mới, tựa như muốn đem náo

hiệt đánh đuổi giá lạnh của mùa đông đi xa.

Lâm Vĩ rốt cuộc cũng có một đoạn thời gian rảnh rỗi sau khi phim của Trần Đạo kết thúc, định xin chị Chu vài ngày nghỉ phép, lại biết được mấy ngày kế tiếp đều đã được sắp xếp xong xuôi, làm cậu rất mất hứng. Tuy rằng Lâm Vĩ rất muốn bên cạnh Lương Cảnh Thâm vui vẻ vài ngày, nhưng vẫn phải lấy công việc làm trọng.

Càng về cuối năm, Lương Cảnh Thâm về nhà ngày càng ít, có khi hai người chẳng nói được mấy câu đã ngủ thiếp đi, có khi Lương Cảnh Thâm về, cậu đã chìm vào mộng đẹp.

Lấy điện thoại định gọi cho Lương Cảnh Thâm, định bụng bảo anh hôm nay về nhà sớm một chút, ngoài ý muốn lại thấy tin nhắn của anh từ một tiếng trước: “Anh đứng trước cửa chờ em.” Lâm Vĩ vội vội vàng vàng chạy ra, trước mặt là khung cảnh buổi chiều chạng vạng, cành lá sum xuê đổ dọc hai bên đường, những dải ruy băng đủ màu buông hững hờ dưới tán cây đa, thẳng đến phía trước người Lương Cảnh Thâm, anh đứng đó, một thân đen tuyền như mọi khi, hai tay đút túi dựa vào thân chiếc Bugatti, thân thể thon dài mạnh mẽ, không biết đã đứng trong gió bao lâu. [chém 8->]

Lâm Vĩ bước nhanh đến, kéo anh vào trong xe: “Ngốc quá, không biết ở trong xe chờ em sao.”

Lương Cảnh Thâm thuận thế ôm cậu vào trước ngực, hôn nhẹ lên cái trán trơn bóng: “Anh là muốn em thương anh.”

“Thương thương, em thương được chưa.” Lâm Vĩ tức giận nói, “Bây giờ là mùa đông nha, anh xin anh đó đại thiếu gia, lần sau cũng phải mặc thêm nhiều quần áo một chút.” Lại nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, quay đầu hỏi Lương Cảnh Thâm: “Chúng ta đi đâu đây? Về nhà không phải đường này.”

Lương Cảnh Thâm cười cười tựa như hồ ly: “Cho em một chuyện bất ngờ, cứ đi theo anh là được rồi.”

Chiếc Bugatti đen tuyền trực tiếp chạy thẳng đến sân bay, cho đến khi đến đường cao tốc của sân bay, từ phương hướng cột mốc đến bảng chỉ đường đều hướng về một chỗ, Lâm Vĩ mới nhéo tay Lương Cảnh Thâm, nghiêng răng nghiêng lợi: “Nói, rốt cuộc đi đâu?”

Lương Cảnh Thâm cúi đầu hôn lên mu bàn tay Lâm Vĩ, dùng bàn tay ấm áp bao trọn lên: “Bảo bối, anh còn thiếu em một hôn lễ nha.”

Lâm Vĩ ngơ ngác theo anh xuống xe, đăng ký, đến lúc ngồi hẳn vào khoang hạng nhất mới nhớ đến một chuyện: “Chết rồi, em chưa trả công tác cho chị Chu.” Thấy vẻ mặt cười như không cười của Lương Cảnh Thâm, mới bừng tỉnh: “Anh có âm mưu từ trước rồi đúng không?”

Lương Cảnh Thâm kéo cậu ngồi xuống: “Ngài bận rộn như vậy, tôi tất nhiên phải đặt hẹn trước mới được. Đính hôn kết hôn cùng một năm mới tốt.” Vừa nói vừa kéo cậu cùng nằm xuống, tuy rằng đây là buồng đã được mở rộng, nhưng hai người đàn ông nằm vẫn khá nhỏ hẹp.

Ở khoang hạng nhất, mỗi hành khách đều có một buồng riêng biệt, Lương Cảnh Thâm cũng có, nhưng anh lại nguyện ý cùng Lâm Vĩ chen chúc cùng một chỗ, hai người lần lượt nằm xuống, non nửa người Lâm Vĩ đều dựa vào Lương Cảnh Thâm.

Lương Cảnh Thâm sờ sờ đuôi mắt, lông mày của cậu: “Ngủ chút đi, hôm qua em ngủ không ngon, nửa đêm còn tỉnh giấc một lần.”

“Ừ.” Lâm Vĩ nhắm mắt lại: “Chúng ta cứ như vậy kết hôn? Vẫn chưa chuẩn bị gì nha, em còn chưa nói với ba mẹ.”

“Yên tâm, anh lo xong hết rồi, lần trước đi Tây Âu cũng đã liên hệ với bên tổ chức, chọn khách sạn, bây giờ ba mẹ anh, ba mẹ em đang ở bên kia ‘giao lưu tình cảm’ nữa kia.” Nhu nhu mũi nhỏ của Lâm Vĩ: “Chờ em nghĩ xong, sợ là cục cưng chúng ta cũng đã có.”

Mặt Lâm Vĩ đỏ lên, cậu còn chưa nghĩ đến những chuyện này, kéo bàn tay đang lộn xộn trên mặt mình ra, dựa đầu vào vòm ngực vững chắc, nghe nhịp tim trầm ổn của anh: “Anh sao lại thích em?”

“Bảo bối, anh còn tưởng em sẽ không hỏi.” Lương Cảnh Thâm nắm tay Lâm Vĩ: “Anh cũng không biết rõ chính xác lúc nào, đến khi phát hiện ra, đã không thể thoát ra được nữa.”

“Lần đầu tiên gặp nhau ở tiệc rượu, rõ ràng anh mới là diễn viên chính, em liếc mắt cũng không thèm nhìn anh lấy một lần. Em rất chuyên nghiệp, trong mưa cũng cố gắng diễn thật tốt; em không nịnh bợ quyền rũ, đối với anh cũng không tươi cười chào đón, lần đầu tiên từ chối từ chối anh, càng miễn bàn đến chuyện cố gắng lấy lòng nữa; em cũng rất yếu đuối, dễ bị thương, không biết chăm sóc cho bản thân; em rất mạnh mẽ, lúc nào cũng không chịu tỏ ra yếu kém...”

Lâm Vĩ an tĩnh nghe Lương Cảnh Thâm nói chuyện hai người ở chung, như cuộn phim chiếu chậm lần lượt hiện lên trong đầu cậu, ngọt ngào đắng cay. Cảm giác đó, chỉ hai người bọn họ mới hiểu.

35. Chương 35: Hạnh Phúc

Đến khi Lương Cảnh Thâm làm bất cứ thức ăn gì cho Lâm Vĩ, chỉ đều làm cậu nôn mửa không thôi, cũng không khen ngợi gì nữa, hai người đang trong thời kỳ ngọt ngào mới ý thức được chuyện gì đang xảy ra.

Qua năm, đang đầu xuân, Lâm Vĩ nhân cơ hội “Phong nhĩ hào hoa” đóng máy, hướng đông đảo nhà báo tiết lộ tin tức động trời, chuẩn bị xuất ngoại tu nghiệp trong một năm.

Mà Lương thị cũng bí mật đem tên sống chế không bao giờ quan tâm đến công ty Lương Cảnh Tuấn trở về, tạm thời tiếp nhận tất cả công việc trong nước Lương Cảnh Thâm để lại.

Khoảng chừng đầu hạ, gió mát thổi phất phơ qua những cây phong đỏ loang lổ đổ bóng, trong sân sau một tòa biệt thự ở San Francisco, Hoa Kỳ, Lâm Vĩ đang buồn ngủ, vẫn là khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, chỉ là mặt mày nhu hòa, hai má cũng có da có thịt hơn trước. Đã mang thai năm tháng, bụng cũng đã nhô lên rõ ràng, tròn vo như một quả bóng nhỏ.

Lúc này, Lương Cảnh Thâm đang ghé sát vào bụng cậu chăm chú nghe ngóng, một hồi lâu cũng không có tiếng động gì, mi mày xinh đẹp dần dần nhú lại, không hăng hái mà lăm lăm với bụng Lâm Vĩ: “Rõ ràng là không làm mấy lần, vậy mà sao đã trúng rồi.” [] bó tay anh]

Giọng Lâm Vĩ lạnh lạnh truyền đến: “Không thích, lẽ ra không nên.”

Lương Cảnh Thâm từ từ đứng dậy, dán vào người cậu, ôm lấy thắt lưng không hề nhỏ bé của Lâm Vĩ: “Anh đương nhiên thích, em không biết anh có bao nhiêu sung sướng.”

Lâm Vĩ nghĩ đến lúc hai người nhận được kết quả chuẩn đoán, Lương Cảnh Thâm hưng phấn ôm lấy Lâm Vĩ còn đang khiếp sợ, nếu không phải Lương Cảnh Văn đứng lúc can ngăn, chỉ sợ anh vui đến điên lên, cứ thế ôm cậu ra ngoài ‘thông cáo với thiên hạ.’

Lương Cảnh Thâm nhìn Lâm Vĩ dù hạnh phúc, vẫn không giấu được vẻ buồn ngủ, yêu thương nói: “Chút nữa dậy chúng ta đến cho Sam kiểm tra, giờ nhắm mắt lại nghỉ ngơi.” Sam là thầy giáo của Lương Cảnh Văn, là một bác sĩ từ ái, chuyên nghiệp.

Lâm Vĩ gật đầu, gió hạ hiền hòa lướt qua, Lương Cảnh Thâm dịu dàng vuốt ve an ủi Lâm Vĩ, giúp cậu tiến vào mộng đẹp.

Lương Cảnh Thâm vẫn chăm chú nhìn cậu, biết Lâm Vĩ ngủ say mới nhẹ nhàng ôm cậu lên lầu, đặt cậu xuống giường lớn trắng tinh, cùng nhau ngủ trưa.

==~==~==Hoàn chính văn~==~==~==

36. Chương 36: Ngày

1. Cục cưng được sinh ra dưới trời thu ánh vàng rực rỡ, chui từ bụng mẹ mà ra, vì Lâm Vĩ không cách nào tiếp thu chuyện chính mình hai chân dang rộng trước mặt người khác, Lương Cảnh Thâm cũng vậy. Cũng may cục cưng rất chi khỏe mạnh, là một bé trai. [đoạn này cứ tục tục làm sao ấy 8->]

Cục cưng quá nhỏ, Lương Cảnh Thâm và Lâm Vĩ dự định mấy tháng sau mới dẫn bé về Hồng Kông. Bởi vậy, tiệc mừng trăm ngày đầu tiên chào đời là ở nước Mỹ xa xôi. Ngoài trừ người nhà, chỉ mời thêm hai người Chu Ly và Trần Minh Nhất, nói rằng đó là bé trai hai người nhận nuôi.

Chu Ly đã 30t, vẫn chưa có ý định kết hôn, người phụ nữ mạnh mẽ này ngoài dự đoán của mọi người lại rất thích trẻ nhỏ. Ôm cục cưng nhà họ Lương không buông tay, miệng không ngừng kêu “tâm can, bảo bối”. Minh Nhất luôn theo sau Lương Cảnh Tuấn, hấn về mặt vui sướng đứng trước Chu Ly trêu đùa cục cưng vài cái, bé con cũng không sợ người lạ, khanh khách cười đến chảy nước bọt. Đáng tiếc nhóc con kia vui đùa không bao lâu thì đã mắt nhắm mắt mở, đáng đáp rất chi là ‘ta đây buồn ngủ.’

Lâm Vĩ nhận lại bé, ôm nhóc đi qua đi lại vài vòng trong phòng khách, bé con rơi vào cái ôm quen thuộc, tiếng ru hời quen thuộc, rất nhanh chìm vào ngọt ngào ngủ thiếp đi. Lâm Vĩ bỏ bé vào nôi di động, quay sang bắt chuyện với Chu Ly, đi đến phòng ăn.

Minh Nhất sôi nổi chạy đến bên người Lương Cảnh Tuấn kể tai nói nhỏ, Lâm Vĩ nhìn hai người cử chỉ thân mật, trong lòng vui thay cho hắn.

Chu Ly vừa đi vừa trò chuyện cùng Lâm Vĩ: “Tiểu Vĩ càng ngày càng giỏi nha, bỗng em bé thành thạo như vậy, đúng là baba tốt.”

“Chị Chu cũng đừng trêu em.” Lâm Vĩ bắt đầu nói, hai người bọn họ không thuê bảo mẫu, tổ hợp hai người đàn ông và một nhóc con ít nhiều cũng làm người khác tò mò, cũng may còn có mẹ Lương, mẹ Lâm giúp đỡ, nếu chỉ hưởng thụ thế giới hai người e là mọi chuyện cũng loạn lên mất. Trước khi cục cưng được sinh ra, Lương Cảnh Thâm đã phải đi học một khóa huấn luyện “Làm cha mẹ tốt” sau đó trở về dạy lại cho Lâm Vĩ, hai người còn mua rất nhiều sách về nghiên cứu, có thể nói đã chuẩn bị không thể đầy đủ hơn, vậy mà khi nhóc con kia ra đời, Lâm Vĩ nhìn thấy bé xíu, nhỏ nhỏ lại đỏ rức, chính mình cũng không dám ôm.

Chu Ly mỉm cười nhìn cậu, khuôn mặt vẫn tuấn tú như xưa, chỉ là bớt ngây ngô đi vài phần, lại thêm trách nhiệm nhiều hơn, toát ra vẻ thành thực mị lực: “Hai người đàn ông nuôi một bé con đương nhiên là cực khổ rồi, em với Cảnh Thâm đều không hiểu biết những chuyện này, cục cưng vừa đáng yêu vừa lạnh lợi, tuy khổ cực nhưng cũng hạnh phúc mà,” nói xong ý tứ hàm xúc mà cười: “Cục cưng mặt mày thật sự rất giống em, không giống đôi mắt đen sâu của Cảnh Thâm.”

Lâm Vĩ giật mình một hồi, mới cười cười, xem ra chị Chu đã sớm biết hài tử không phải là được nhận nuôi, bước nhanh theo sau, trầm trọng nói: “Cảm ơn chị đã chăm sóc em từ đó đến giờ, cảm ơn chị.”

Chu Ly khoát khoát tay, kéo cậu cùng vào nhà ăn, Lương Cảnh Thâm đang dọn bàn ăn, nghe tiếng hai người ở đối diện ngẩng lên, nhếch miệng cười, cảm giác hạnh phúc không cần nói cũng tràn ngập nơi nơi.

2. Sau bữa cơm tối, mọi người ai về phòng nấy nghỉ ngơi, Lương Cảnh Tuấn cùng Minh Nhất ra ngoài hóng gió, ngắm cảnh buổi đêm, Chu Ly cũng lưu luyến tạm biệt cục cưng về phòng mình gọi điện thoại, vội vàng làm việc.

Ba Lương, ba Lâm hai người, vì tiệc trăm ngày của cục cưng nên vội vàng cả ngày, cùng nhau đi tắm, lẽ ra còn có Lương Cảnh Thâm trong nhóm ‘ba người cha tốt’, nhưng vì cục cưng cần uống sữa nên an

h không thể đi cùng. Thật ra mọi công việc đều là Lương Cảnh Thâm làm, Lâm Vĩ chỉ cần cùng bé con giao lưu tình cảm cho tốt là được. Hai người lúc đầu luống cuống tay chân, sút đầu mẻ trán bây giờ cũng đã thành thạo, xem như là cũng đã được huấn luyện qua.

Từ nôi nhỏ ôm lấy nhóc con, nhóc con còn đang mấp máy môi, ngủ say sưa. Lâm Vĩ không có cách nào khác, phải không ngừng ồn ào làm bé tỉnh, nếu không nửa đêm bé đủ giấc không ngủ được nữa, lại đói sẽ khóc đến kinh thiên động địa, ai cũng đừng nghĩ đến chuyện ngủ.

Lâm Vĩ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của con mình, bé con xúc cảm thật tốt, khắp nơi đều là béo mập phần nộn. Vừa mềm nhẹ, vừa béo ú, mới chính là cục cưng đáng yêu nhất, muốn đánh thức bé dậy, Lâm Vĩ quyết định cầm lấy vệt nhỏ trên giường. Đây là món đồ chơi mà nhóc con kia thích nhất, ngủ cũng muốn đặt bên cạnh, để bé vừa tỉnh lại đã thấy. Là một chú vệt bằng cao su màu vàng, bên trong chứa đầy khí, ngoại lực tác động đè ép bên trong, không khí từ lỗ nhỏ phát ra, tạo ra tiếng “bíp bíp” vui tai. Chỉ là nhóc con kia còn nhỏ, mỗi lần nhìn Lâm Vĩ “bíp bíp” sẽ chơi đến vui vẻ, hai tay mình ôm lại không phát ra âm thanh gì, vậy nên ngày càng hứng thú, mỗi ngày đều phải cầm loay hoay tới loay hoay lui nghiên cứu một phen.

Lâm Vĩ cầm món đồ chơi bóp bóp vài cái, con người bé con đã giật giật, mặt nhăn, lông mày lui lại thành một dãy. Lông mày bé khá nhạt, nhưng dài và cong, giống Lâm Vĩ.

Lâm Vĩ lại tiếp tục “bíp bíp” vài tiếng, y như rằng đã thấy nhóc con kia giãy dụa mở đôi mắt đen nhánh như hai quả nho, mắt to tròn xoe, vươn tay tới bắt món đồ chơi trên tay Lâm Vĩ. Lâm Vĩ cảm thán con trai mình quả là chấp nhất đối với chú vệt nhỏ kia, làm cậu cũng phải ganh tỵ.

Cậu đặt môi lên trán bé con, chậm rãi trượt xuống, mùi sữa của cục cưng ngập tràn khoang mũi cậu.

Cục cứng đặc biệt thích baba làm vậy với bé, lúc này đang “ha ha” cười, chú vịt nhỏ cũng không cần nữa, buông đồ chơi ra, sờ sờ mặt Lâm Vĩ. Lâm Vĩ lau sạch cái cằm nước miếng tùm lum đến sáng bóng của nhóc con, đem ngón tay thon dài của mình bỏ vào trong bàn tay đang khép hờ của bé.

Nhóc con kia nắm chặt lại, dùng bàn tay thịt thịt cầm lấy, chơi một hồi sẽ cho vào miệng. Lâm Vĩ biết bé đói bụng, vội vàng rút tay ra, cứng chịu nói: “Cục cứng ngoan, chờ một chút, baba kia sao còn chưa lên?”

Con mắt đen láy không vương chút bụi trần của cục cứng hấp háy nhìn cậu, cái miệng nhỏ nhắn phì phèo nước bọt, bàn tay nhỏ bé lại kéo kéo áo ngủ màu trắng của Lâm Vĩ. Một kéo đã lộ ra cả nửa ngực, viên đậu nhỏ đỏ đỏ hấp dẫn lực chú ý của bé con.

Trong lúc Lâm Vĩ mang thai, hormone nữ phân bố rất nhiều, khiến nơi đó so với trước đây lớn hơn rất nhiều, nhưng vẫn còn nhỏ, trước ngực cũng là một mảnh bằng phẳng. Bé con lắc lắc đầu, mở miệng nhỏ hồng hồng nhạt nhạt non nớt muốn cắn, Lâm Vĩ ôm bé ra xa, bắt lại cái mũi nhỏ: “Không được, ba là baba nha?” Cục cứng chỉ dùng con mắt đen láy không hiểu nhìn cậu.

3. Lương Cảnh Thâm hấp sữa trở về, thấy cục cứng đang kéo áo ngủ của vợ, anh đứng ngay cửa phòng ngủ dừng một chút, lát sau mới đi đến. Ôm lấy cục cứng, đưa bình sữa qua, nhóc con nhanh tay ôm lấy bình sữa uống đến sung sướng, thấy baba đẹp trai này mới có đồ ăn cái uống, còn baba xinh đẹp kia thì chơi đùa cùng bé, nhưng mà baba nào bé cũng đều yêu. Lương Cảnh Thâm như vô ý quay đầu lại nhìn khuôn ngực lỏa lồ trắng nõn của Lâm Vĩ, xong quay lại nhìn thẳng con trong lòng mình.

Lâm Vĩ như bị điện giật vội vàng kéo áo ngủ lại cho đàng hoàng, hai người đối với mọi người đều đã như ‘vợ chồng già’, chỉ duy nhất chuyện trên giường là khác. Lâm Vĩ vẫn không tự nhiên được. Cậu căn bản còn chưa quen thuộc, thông thạo chuyện này thì đã có bé con, lúc mang thai, hai người chỉ dùng tay giúp đỡ phương giải quyết, dù sao Lâm Vĩ cũng không giống phụ nữ, mang thai càng nguy hiểm hơn. Nếu tính toán xác thực, hai người làm chuyện đó cũng không nhiều.

Nhóc con kia uống sữa xong, ợ một tiếng, mí mắt đã bắt đầu sụp xuống, Lương Cảnh Thâm lay lay bé vài cái đã thấy bé ngủ say.

Đặt con ngủ xong xuôi, Lương Cảnh Thâm cũng nằm thẳng trên giường, rất tự nhiên quay qua Lâm Vĩ hôn môi. Hai người làm chuyện này cũng rất quen thuộc, dường như phân cao thấp, đây đó truy đuổi, chơi đùa. Lâm Vĩ đẩy Lương Cảnh Thâm ra, thở hổn hển mấy cái mới chậm chậm hít thở bình thường, oán hận nói: “Hừ! Hôn bao nhiêu người mới được như vậy.”

Lương Cảnh Thâm vuốt ve lưng cậu, cười đến vô tội: “Là lương hô hấp của anh dài hơn của em thôi mà, may mắn may mắn.” Hơi thở của anh cũng rối loạn, Lâm Vĩ tuyệt đối là người đàn ông duy nhất anh hôn, tuy rằng số lượng phụ nữ anh hôn cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay: “Bảo bối, trước đây anh chưa từng yêu ai như em.”

Lương Cảnh Thâm đã phải kiềm chế rất nhiều, Lâm Vĩ cũng đều biết, lúc đã qua ba tháng đầu nguy hiểm, Lương Cảnh Thâm cũng kiên trì không đụng tới cậu. Có lúc hai người tình cảm tăng vọt, cùng nhau một chỗ không thể tách rời, Lương Cảnh Thâm cũng sẽ dừng lại đúng lúc đi tắm nước lạnh, không chế chính mình không làm Lâm Vĩ bị thương.

Nhưng Lâm Vĩ lại không thể tin được, thăm dò lòng vòng: “Vậy ý của anh là, em với anh, là lần đầu tiên của anh?” Cậu gối đầu lên tay Lương Cảnh Thâm, cười to: “Không có khả năng!”

Lương Cảnh Thâm nghiêng răng nghiêng lợi: “Có gì mà không có khả năng!” Anh không nói hai lời, xoay người áp vào, ngăn cái miệng nhỏ còn đang lải nhải chế giễu của Lâm Vĩ. 27t mới là lần đầu tiên tuyệt đối không phải chuyện vinh quang gì, nhưng anh và Lâm Vĩ đều may mắn là người duy nhất của nhau, qua lại với bạn gái, anh cũng chưa từng có cảm giác như khi ở cạnh Lâm Vĩ, như thể cậu mới chính là người anh kiếm tìm từ khi còn bé thơ.

Lương Cảnh Thâm tàn sát bữa bãi trong miệng Lâm Vĩ, cởi bỏ quần áo của cậu, mơn trớn viên đậu đỏ trước ngực, và vùng bụng phẳng vẫn còn dấu của vết sẹo dài, anh ôn nhu lướt môi nhẹ nhàng hôn qua, mang theo trân trọng cùng yêu thương.

Lâm Vĩ bắt đầu run rẩy, mặc kệ lúc trước cậu vui vẻ sung sướng ra sao, bây giờ vẫn là sợ hãi, và sợ hãi.

Lương Cảnh Thâm không thăm dò xuống phía dưới nữa, anh đứng dậy ôm trọn cậu vào lòng, cầm lấy tay Lâm Vĩ đặt lên vai mình. Lâm Vĩ hiểu ý, ôm lấy anh. Lương Cảnh Thâm dán người sát lại, liếm lộng vành tai nhạy cảm, ghé vào tai cậu thấp giọng thì thầm: “Bảo bối, thả lỏng, thả lỏng nào... những chuyện này phải tập cho có thói quen đúng không...”

Trong phòng nhiệt độ không thấp, Lâm Vĩ bị anh vỗ về chơi đùa, toàn thân bắt đầu phát nhiệt hưng phấn, hai mắt đã phủ một tầng sương, há mồm cắn vai Lương Cảnh Thâm, không có chút lực nào, lại ẩn hiện ý tứ tình sắc. Thân thể Lương Cảnh Thâm cực nóng, quấn quýt cạnh nhau, như thanh kiếm chuẩn bị chờ phát động. Tay anh thông thả đi xuống, kiên định vì Lâm Vĩ mà khuếch trương trước kỹ càng.

Lâm Vĩ nức nở một tiếng, dùng tay ngăn trở đường nhìn của mình, tay kia vẫn khoác lên vai Lương Cảnh Thâm, bên tai vẫn là lời thì thầm của Lương Cảnh Thâm – yêu nhau mãi mãi.

==~==~ TOÀN VĂN HOÀN ==~==~==

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-huu-kha-cap>